

کلام شاه نصیر

مرتب: ڈاکٹر نواز علی شوق

شاه نصیر الہ آبادی، ثقافتی
دامیت، ہر فیروز

ڪلام

شاه نصير

مرتب

ڊاڪٽر نواز علي شوق

شاه نصير الدين ادبي ۽ ثقافتي ڪاميٽي

نوشهروفيروز

سڀ حق ۽ واسطا قائم

ڪتاب جو نالو	:	ڪلام شاهه نصير
مرتب	:	ڊاڪٽر نواز علي شوق
ڇاپو پهريون	:	اپريل 2004
تعداد	:	هڪ هزار
ڪمپوزنگ	:	ونسر ڪمپوزرس، E-22، سچل ڳوٺ ڪراچي
ڇپائيندڙ	:	پير منيرالدين ۽ سيد طارق علي شاهه

اصلاحي سلسلي جي سهڪار سان

KALAM SHAH NASEER

Compiled By: Dr. Nawaz Ali Shouq

Published By: Pir Munirudin & S. Tariq Ali Shah

Rs. 150 Only

انتساب

درریش صفت دوست

پياري سائين محسن علي شاه جي نالي

پلاڻي آهيئن، پرين پلاڻي پانهنجي
سهاجها سرچڙهيو، ڏوراپو نه ڏين
مان ڏي مديون ٿين، سچڻ سهاين ۾

(شاه)

نواز علي شوق

به اکر

هيءَ هڪ حقيقت آهي ته ڪاڍ سنڌي زبان جي مقبول صنف آهي. سنڌ ۾ ڪافي ڳو شاعرن جو وڏو انگ نظر ايندو. جيئن ته ڪافيءَ ۾ موسيقيءَ سان گڏ پنهنجو ماحول هوندو آهي، تنهنڪري اها دل تي اثر ڪري ٿي.

مون ننڍي لاکون شاهه لطيف، سچل سرمست، رکيل شاهه، بيدل، بيڪس بلڙي فقير، خوش خير محمد، مفتون همايوني، عثمان سانگي، شاهه نصير، فقير هدايت علي نجفي تارڪ، روحل فقير، دريا خان، مير علي نواز علوي، غمدل فقير ۽ ٻين صوفي شاعرن جون ڪافيون مختلف ڳائڻن کان ٻڌيون. انهن صوفي شاعرن جي ڪلام مون تي تمام گهرو اثر ڪيو. ايم اي ڪرڻ کانپوءِ مون صوفي شاعرن جو ڪلام، شاعريءَ جا بياض ۽ ان قسم جو قلبي مواد ڪنو ڪرڻ شروع ڪيو.

فقير هدايت علي نجفي تارڪ جي سنڌي ڪلام تي Ph.D ڪرڻ کان پوءِ، صوفي شاعرن جي ڪلام جو مطالعو ڪندو رهيس. سالن جا سال مطالعو ڪرڻ کانپوءِ انهن جي ڪلام ۽ پيغام تي ڪتاب تيار ڪرڻ شروع ڪيم. حضرت شاهه عبداللطيف ڀٽائي رح تي چار ڪتاب تيار ڪيا اٿم. جي ڇپائي جا منتظر آهن. حضرت سچل سرمست تي پنج ڪتاب مختلف ادارن پاران ڇپجي چڪا آهن. ديوان تارڪ سنڌي ادبي بورڊ پاران ڇپجي چڪو آهي. مير علي نواز علوي جو ڪلام پڻ ڇپجي چڪو آهي.

فقير عثمان سانگي، شاهه نصير، صوفي دلپت تي ڪتاب تيار ڪري ڪمپوز ڪرائي، ڪاپيون پيسٽ ڪرائي ڇڏيم. مون کي اميد هئي ته اهي ڪتاب هڪ نه هڪ ڏينهن ضرور ڇپبا. خاص طور عثمان سانگي ۽ شاهه نصير جي ڪلام ڇپجڻ جو يقين هو. واقعي ٿيو به ائين. ڪجهه ڏينهن اڳ پير منيرالدين ۽ سيد طارق علي شاهه قرب ڪري مون وٽ آيا ۽ هنن شاهه نصير جي ڪلام جي گهر ڪئي ۽ چيائون ته، "اسان اهو ڪلام هن ئي مهيني ڇپرائي پڌرو ڪنداسون ۽ ميلي جي موقعي تي ان ڪتاب جي پڌرائي ڪئي ويندي." اهو ٻڌي مون کي تمام گهڻي خوشي ٿي ۽ مون پيسٽ ٿيل ڪاپيون سندن حوالي ڪيون.

مونڪي تمام گهڻي خوشي آهي جو هيءُ ڪتاب سهڻي نموني ڇپجي
پڌرو ٿيو آهي. ان لاءِ مان پير منيرالدين ۽ سيد طارق علي شاه جو ٿورائتو آهيان.

عثمان سانگي جو ڪلام محترم ساگر ابڙو ۽ سندس ساٿي ڇپرائڻ
گهرڻ ٿا. جلد ئي ان ڪتاب جون پيسٽ ٿيل ڪاپيون سندن حوالي ڪيون وينديون.
انشاء الله عثمان سانگيءَ جو ڪلام به جلد ئي ڇپجي ويندو.

حقيقت ۾ شاه نصير پنهنجي دؤر جو سنڌي ۽ سرائڪي جو تمام وڏو
شاعر هو. هن سنڌي ۽ سرائڪي کانسواءِ اردو ۽ فارسي ۾ پڻ ڪلام چيو آهي.
جيئن ته اهو ڪلام هٿ نه اچي سگهيو تنهنڪري هن ڪتاب ۾ شامل ٿي نه سگهيو
آهي. اسان جي اها ڪوشش رهندي ته، شاه نصير جو اردو ۽ فارسي ڪلام هٿ
ڪري ڪتاب جي ٻئي ڇاپي ۾ شامل ڪريون.

هيءُ ڪلام گڏ ڪرڻ ۾ محترم بشير احمد هيسباڻي گهڻي مدد ڪئي.
جنهن لاءِ مان سندن تمام گهڻو ٿورائتو آهيان.

ڊاڪٽر نواز علي شوق

مقدمو

سند صدين کان صوفي سونهارن جي سر زمين رهي آهي. مختلف شهرن، وستين ۽ واهڻن ۾ صوفين جون درگاهون آهن، جتي ڀرت جا پانڌينرا، اچي فيض حاصل ڪن ٿا. اهڙي هڪ درگاه صوفي عبدالحق نقشبندي جي نوشهري ۾ آهي. هو هڪ وڏو عالم ۽ عارف هو ۽ جهوڪ ميران پور جي صوفي بزرگ فضل الله قلندر (۱) جو دوست هو. سندن وفات کان پوءِ سندن فرزند شاه نصير گادي نشين ٿيو.

شاه نصير جي ولادت سن ۱۲۲۳ھ ۾ نوشهري شهر ۾ ٿي. هڪ روايت آهي ت سندن والد صوفي بزرگ سائين عبدالحق کي خواب ۾ حضرت قلندر لعل شهباز رح هڪ فرزند جي ڄمڻ جي خوشخبري ٻڌائي هئي ۽ اهو پڻ فرمايو هئائون ت ان جي ساجي ٻانهن جي هيٺان هڪ مهر لڳل هوندي. واقعي اهو خواب سورهن آنا سچو ثابت ٿيو ۽ ٻارڙي کي قلندري مهر جو نشان هو، جيڪو ڄمڻ کان مرڻ گهڙي تائين قائم رهيو.

پير نول گهوٽ عارف عبدالحق جي هڪ گادي نشين جي چوڻ موجب سندن نسبي تعلق حضور جن جي مشهور صحابي حضرت جابر انصاري رضه سان آهي. سندن وڏا عرب کان هجرت ڪري پهريائين اچي افغانستان جي هڪ شهر احرار ۾ رهيا، جتان کان سندن هڪ بزرگ حاجي محمد عثمان اچي نوشهري فيروز ۾ رهيو. سندن هڪ بزرگ حضرت شهاب الدين سير ڌڻي يمن ۾ مدفون آهي.

شاه نصير جي والد سائين عبدالحق بن حافظ حاجي عطا محمد کي ”درگاه وارو سائين“ سڏيو ويندو هو.

شاه نصير ابتدائي تعليم پنهنجي والد بزرگ سائين عبدالحق کان حاصل ڪئي، ان کانپوءِ وڌيڪ تعليم مولوي محمد قاسم ۽ قاضي غلام محمد کان حاصل ڪيائون. مگر روحاني فيض پنهنجي وڏاڻن کان حاصل ڪيائون جنهن جو ذڪر هن هڪ هنڌ هن ريت ڪيو

آهي. فرمايو اٿن.

شـــــــــــــــــ:؛ نقشبندان تون سر الاهي
تنهنجي اهر قائم، سدا بادشاهي
تون صاحبِ گرامت ۽ شمسِ الولايت
تنهنجو هر طرف ۾ فقر بي نهايت
تنهنجو شش جهت ۾ وڃي طبل شاهي
تنهنجي خاکِ قدمن جي آهي تاجِ سر جو
تفاوت تنهين ۾ ناهي ڪو تر جو
سپاهين جو آهي نصيرا سپاهي

تعليم حاصل ڪرڻ کان پوءِ ڪهڙو وقت رياضت ۾ گذاريندا هئا.
راڳ ويراڳ سان کين ننڍپڻ کان ئي دلچسپي هئي. سندن درگاه تي
سدائين سماع جون محفلون متل هونديون هيون. خاص طور فقير خوش
خير محمد هيسباڻي (۲) ۽ فقير عثمان سانگي (۳) هن درگاه جا عقيدت
مند مريد هئا. سندن والد سائين عبدالحي، عثمان سانگيءَ کي شاه
نصير جي تربيت لاءِ مقرر ڪيو هو، تنهن ڪري عثمان سانگي ڪهڙو
وقت درگاه تي گذاريو.

شاه نصير پنهنجي زندگيءَ جو ڪهڙو حصو سير سفر ۾ گذاريو،
افغانستان جو سير ڪيائين ۽ هندوستان به ويو. سندن عقيدت مند سنڌ
جي ڪيترن ئي شهرن ۾ رهن ٿا. خاص طور خيرپور، نوشهري ۽
نوابشاه ۾ سندن گهڻائي عقيدت مند هوندا هئا. جن مان دولهه -
خان ڪلهوڙو، ۽ ان جو پيءُ نشان علي فقير، فقير حاجن شاه، فقير عالم
شاه، فقير عين علي شاه، موهن فقير، فقير حشمت راءِ، فقير هري
سنگهه ۽ خوشيرام سوداني، مشهور آهن. فقير دريا خان، نشان علي
فقير ۽ موهن فقير ۽ هري سنگهه ۽ خوشيرام سوداني سنڌي زبان جا
سهڻا شاعر هئا. پر انهن مان ڪنهن به هڪ جو ڪلام اڄ ڏينهن
تائين شايع ڪون ٿي سگهيو آهي.

شاه نصير جي وفات سنه ۱۹۰۰ع ۾ ٿي. سندن آخري آرام
گاه نوشهري ۾ آهي، جتي هر سال ميلو لکندو آهي. هزارين عقيدت مند
اچي دلي سرور ۽ سڪون حاصل ڪندا آهن.

سنڌي بيت ۽ ڪافيون صدين کان سنڌ ۾ مشهور آهن. ڪافي جي پيٽ ۾ غزل ڪا حيثيت ڪونہ ٿو رکي. ان جو وڏو سبب اهو آهي تہ ڪافي اسان جي پنهنجي آهي. جڏهن تہ غزل ڀرانو ۽ پرڏيهي آهي. غزل ايران ۽ هندوستان کان ڦرندو اچي هتي پهتو. حڪمران طبقي ۽ ڪن بين ٿورن ماڻهن ان کي پسند ڪيو. پر بهراڙيءَ جو عام ماڻهو ايراني ماحول سان مانوس نہ ٿي سگهيو. نرگس، نسترن ۽ لالہ جي عام ماڻهوءَ کي ڪهڙي خبر. ساڳيءَ ريت دل نادان، زلف پيچان، ساقي ۽ ميخانا، سڀ هنن لاءِ نوان هئا. ايراني تشبيهون ترڪيبون ۽ زير اضافت وارا لفظ هنن لاءِ اوڀرا، اٿاوا ۽ ڳرا هئا. الو ميان! چئي سنڌي بيت ۽ ڪافي آلاپڻ واري مسڪين ماڻهوءَ جي انهن سان ڪهڙي دلچسپي ٿي سگهي ٿي. اهو ئي سبب آهي جو اڄ اوطاڦن ۽ اوتارن، درگاهن ۽ خانقاهن تي غزل بجاءِ سهڻي شاھ لطيف، سچل سائين، بيدل، بيڪس، رکيل، بيدري فقير، خوش خير محمد، شاھ نصير، مصري شاھ، روحل، دريا خان، عثمان ۽ ٻين سون صوفي شاعرن جو ڪلام ٻڌڻ ۾ ايندو، جيڪو روح کي راحت رسائي ٿو. ڀڳت بہ ڀڳت جي موقعي تي صوفي شاعرن جو ڪلام ڳائيندا رهيا. خاص طور ڪنور ڀڳت جو راڳ سڄي سنڌ ۾ مشهور هو. ڪنور انهيءَ راڳ کي عبادت سمجهندو هو. گهڻو ڪري ڪافيون ئي اهڙيون ڳائيندو هو، جن ۾ نمرتا، نمائائي، وينتي ۽ ماروٺڙن سان محبت جو سهڻو سبق سمايل هوندو هو.

• نالي الڪ جي پيڙو تار منهنجو

• ڪيئن ريجهايان توکي، ڪيئن پرچايان

دَس ڪو ڏانءُ

• آءُ کانگا ڪر ڳالهه، مون سان تن ماروٺڙن جي

ماروٺڙن جي، سانگيٺڙن جي

حضرت شاھ عبداللطيف ڀٽائي رح کان وٺي موجوده دور تائين وايون ڪافيون صدين کان سنڌ واسين جي من جي مونجهہ مٽائي، اندر اڃاري، سڪ پريت، امن ۽ ايڪتا جا ڀر پيالا پياري نينهن جا نشا ڏياري مست و مست ڪنديون رهيون آهن. سچل سائين فرمايو

جنهن دل پيتا عشق دا جام
سا دل مست و مست مدام

شاه نصير ب شاه لطيف ۽ ٻين صوفي بزرگن جو تسلسل
آهي. هن ب انهن ساڳين صنفن ۾ ڪلام چيو ۽ اهوئي پريت جو پيغام
ڏنو. اهوئي سبب آهي جو شاه نصير جو ڪلام نه فقط سنڌ پر هند ۾
پڻ بيحد مقبول آهي. آل انڊيا ريڊيو تان اڪثر سندن هي ڪافيون بهڻ
۾ اينديون آهن.

- غمزن سان غلام، ڪيو آ يار اسان کي
- شاه حسن جي شوق ۾، ويا لاڳاپا لهي لهي

شاه نصير هندو - مسلم ايڪتا (بهڙي) جو پرچارڪ هو.
اهوئي سبب آهي جو مسلمانن کان سواءِ ڪيترائي هندو سندن مريد
هئا. خاص طور لاڙڪاڻي ۾ سندن ڪهڙا مريد هئا، جتي پاڻ اڪثر
ويندا رهندا هئا، عاقل ڳوٺ ضلع لاڙڪاڻي وارو. موهن فقير سندن خاص
مريد هو، جيڪو سٺو شاعر هو.

پنهنجي ڪلام ۾ ڪيترن ئي صوفياڻن نڪتن جي سهڻي
نموني سمجهاڻي ڏني اٿن. مثال طور هڪ بيت پيش ڪجي ٿو، جنهن
۾ نفي ۽ اثبات جو ذڪر تمام سهڻي نموني ۾ ڪندي، وحدت واري
واڌيءَ بابت بهڙائي ٿو.

جان جان ڪرين نفي، تان تان ٿو اثبات ٿئي،
نانهن نصير نگاه ۾ الف بنا ڪو اي
جت وحدت سنڌي وي، تتي نفي نه اثبات

حضرت شاه عبداللطيف ڀٽائي جن جڏهن حضرت خواج
محمد زمان لواريءَ واري سان ملڻ ويا ته خواج صاحب جن ان مهل
مراقبي ۾ محو هئا، شاه صاحب سندن ويجهو وڃي فرمايو:
سامي سفر هليا، ڪو پروڙي پنڌ،
جنين هيٺان ڪنڌ، آءُ نه جيئنڌي ان ري
تنهن تي خواج صاحب جن ڪنڌ مٿي کڻي فرمايو:

ڪين آهين، ڪين ٽنين، وڃي ڪين ڪماءِ
 لاڳاپا لوڪ جا "لا" سڀين لهراءِ
 سامي پوءِ سلنديءَ، ڳجهه پريان جي ڳالهه جو،
 اهو "ڪين" وارو فسلفو شاھ نصير هن ريت سمجھائي ٿو

ڪين ڪٿي وڃ ڪين ٿي، تون پي ٿي ڪي ڪين
 ويندڙ وڃڻ وڃائي، رک قلب ۾ ڪي ڪين
 ڪين نصير ڪين، ڪين ڪٿي ڪهر ڪين ۾
 حضرت شاھ عبداللطيف ڀٽائي رح فرمايو آهي:

سر جي تان سور، ساماني تان سک ويا
 اهي ٻئي پور، نمائيءَ نصيب ٿيا،
 اهو ساڳيو خيال شاھ نصير پنهنجي هڪ بيت ۾ هن ريت
 پيش ڪيو آهي. جنهن ۾ سهڻي خيال سان گڏ تمام سهڻي ٻولي نظر
 ايندي. فرمائي ٿو:

سور ٿيا ٿم سامهان، ننڍائي لاڪون
 جيڏيون منهنجي من ۾، ڪينون اصل اوڻاقون
 هيٺنڙو هل حسن جي، ڦوڙي ڪيو ڦاڪون
 جيئن جوڪ ڏني چاقون، ٽينن دل سورن ساڙي وڌي.
 پنهنجي شهر نوشهري سان سندس نينهن جا ناتو هو، مٿي
 محبوب کي منئون ڪندي چوي ٿو:

هڪڙو ويهه اچي، نوشهري ۾ نصير چوي
 سچ چوان ٿو سهڻا، چاٽج ڳالهه سچي
 رنگ تنهنجي ۾ رانول ويو روح رچي
 تنهنجي ڪڏهن ڪجي، ڪنهن سان ڪندس ڪينڪي.
 شاھ نصير پنهنجي ڪلام ۾ سنڌ جي رومانوي داستانن کي
 تمام سهڻي نموني ڳايو آهي. سندن ڪلام تي حضرت شاھ عبداللطيف
 ڀٽائي جو اثر نمايان نظر اچي ٿو. سسني کي جڏهن ساهيڙيون پنهنونءِ
 جي ڳولا کان روڪين ٿيون ۽ گهر ۾ ماڻ ڪري ويهي رهڻ جي صلاح
 ڏين ٿيون، تڏهن سسني کين چوي ٿي تـ اي جيڏيون! مونکي گهر ويهي
 رهڻ جون صلاحون نه ڏيو، مان پنهنونءِ واري رنگ ۾ رتل آهيان، تنهن

ڪري ڪيچ ڏي ڪاهي وينديس، جن جي پنهنونءَ سان پريت آهي، تن جو پنيور سان ڪهڙو ڪم:

ساهيڙيون سرهتيون، مٿيون ٿيون مٺي ڪي
ڪاهينديون سي ڪيچ ڏي، جي انهيءَ رنگ رتيون
جي پنهل سان پرتيون، سي ڏينديون باهه پنيور ڪي.

شاهه نصير شاهه لطيف جي پيروي ڪندي پنهنجي ڪلام ۾
جوڳين ۽ سامين جو ذڪر ڪيو آهي. هو پنهنجي هڪ بيت ۾ ٻڌائي ٿو
ت جوڳي بڻجڻ سولو نه آهي، چو ته سڄي جوڳيءَ کي جوڳ ڪمانڊو
پوي ٿو ۽ پاڻ کي عشق جي آتش ۾ جلائڻو پوي ٿو. مطلب ته جيڪو
تڪ نه ڏسندو ۽ سدائين سڪن جو طالب رهندو ته اهو جوڳي ڪون
چنبو. فرمائي ٿو:

جوڳي چئي، جوڳي نه ٿين، جوڳ نه ڪمائن
منجهه آتش عشق جي، جان نه جلائين
چو سامي سدائين، نصير نروار ٿي.

حضرت شاهه عبداللطيف جيان شاهه نصير جي ڪلام ۾ سر
سارنگ ۾ چيل سڀا بيت نظر اچن ٿا. هو پنهنجي هڪ بيت ۾ مينهن
جو ذڪر ڪندي ٻڌائي ٿو ته، سارنگ سنڀار لڏي آهي، ڪڪرن جا
ڪڙڪا آهن، مولا مينهن وسايا، ساري سنڌ سرهي آهي. فرمائي ٿو:

موٽي لڏيون ملڪ جون، سارنگ سنڀارون،
رعد جي رڙين کان، ٿيون طرحين تنوارون،
پرور جي پارون، ساري سنڌ نهال ٿي.

جيئن پٺاڻي سر مارڻي ۾ وطن دوستيءَ جو درس ڏنو آهي.
تهڙيءَ ريت شاهه نصير پڻ وطن جي حب ۽ سانگيڙن جي سڱ جو
سهڻو سبق ڏنو آهي. پنهنجي هڪ بيت ۾ سانگيڙن جي سڱ جو
ذڪر ڪندي فرمائي ٿو:

سڱ ۾ سانگيڙن جي، سڙي ويسر سرير
دل اندر آسمان ڏئي، نئين وهان نير ✓
وسري مور نه دل تان، بنان موت ملير
زهر برابر سومرا، پائيا ڪنڊون ڪير.

جيءُ اندر تـم جهير، ميان ماروئڙن جا،
شاھ نصير جي ڪن ڪافين ۾ سچل سر مست وارو رنگ نظر
اچي ٿو. سچل سانين جي هڪ مشهور ڪافي آهي:

ڏس عشق جو هي انصاف، سڀ مذهب ڪيائين معاف.

انهيءَ ڪافي کان متاثر ٿي شاھ نصير ساڳئي رنگ ۾ هڪ
تمام سهڻي ڪافي چئي آهي. هو عشق وارن جي تعريف ڪندي ٻڌائي
ٿو تـ عاشق اهي آهن، جيڪي سر قربان ڪن ٿا. ٻيا ڪوڙا ٻڌاڪي
آهن. سچن عاشقن جا سينا صاف هوندا آهن. فرمائي ٿو:

ڏس عاشقن جو انصاف، ڏين سر گهوري گهوري

عاشق سڀ ڪو نـانءُ سڏائي

اڃا هنن ٿا لاف. اڃا پنڌ اوري اوري

باهـ برهـ ۾ بهرن ٿا عاشق

ٻاهر نه نڪري ٻاف، چيائون نه چپ چوري چوري

شاھ نصير عاشق اهي سڏجن

سينا جن جا صاف، ڏين ڪنڌ ڪوري ڪوري

حسن ۽ عشق جو مضمون شاعريءَ جي سونهن ۽ سينگار سان ڪڏ

لازم ملزوم آهي. صوفي شاعرن من مان مير ڪڍي، حرص هوا ڇڏي.

سڀني مان ڪينو ڪڍي ڇڏيو، تڏهن حضرت عشق اچي سندن دل ۾

ڍيرو ڍمايو. اهو ئي سبب آهي جو شاھ نصير فرمايو آهي:

نينن نند ڦٽاءِ، جي اٿي آتش عشق جي

ڇڏي حرص هوا سڀ، پير پرت ۾ پاءِ

لنو لالڻ سان لاءِ، جي اٿي سڌ سڪڻ جي.

ٻهئي هڪ بيت ۾ ڪورن ۽ سڌرين کي تنبيهه ڪندي فرمائين ٿا:

رکين سڌ سڪڻ جي، ٿو سمهين ساري رات

ٿو ۾ اهي ڪا نه ڪا، ٻره سنڌي ٻات

مڪر ڪرين ٿو ماڻهن سان، ڪانهني طلب ٻات

اڳتي مٿان عشق جي، وائي ڪرين وات

لنو سنڌي ڪا لات، نه ٿي، ”نصيرا“ دل ۾

شاه نصير جي ڪلام ۾ ڪٿي پٺاڻي وارو رنگ آهي تـ
ڪٿي وري سچل ۽ بيدل وارو رنگ نظر اچي ٿو. رامڪلي جي ڪنڌي،
وارن بيتن وانگر شاه نصير به ”جي پانين جوڳي ٿيان“ جي ڪنڌي،
وارا بيت چيا آهن. هڪ بيت ۾ قرآن پاڪ جي آيت آئيندي سهڻيون
صلاحون ڏيندي، فرمائي ٿو:

جي پانين جوڳي ٿيان، سڌون سڀني سنڌ
اينما ٿولو ڦٽر ۽ حُسن، الله، اک آديسي پٽ
نڀهن ۾ نصير چئي، جان جڻو تون ڦٽ
ڏنهن محبت منهن ۾ مٽ، تـ وايون ٿين وصال جون

شاه نصير مختلف سُرُن ۾ تمام سهڻا بيت چيا آهن، جن ۾
سر سسئي، سر جوڳ، سر سارنگ، سر مارئي ۽ سر بسنت اچي وڃن
ٿا. سر مارئي جو هڪ بيت هنر واري فن جو تمام سهڻو مثال آهي.
فرمائي ٿو

پسيون خاطر پيٽ جي، اچن پنهور پٽيون
ورڙا ڏين ويڙهين ۾، جيئن ڪوئي ڪام پٽيون
سڪن سٿا سڃڻ تي، وين واه پٽيون
رات نصيرا روج ۾، منهنجون اکيون ڪين پٽيون
اهي پنهور پٽيون، ٻڌندا ڦٽ فراق جون.

هي هڪ حقيقت آهي تـ شاه نصير ڪافيءَ جو شهنشاه
شاعر هو. سندس ڪافيون هند سنڌ ۾ مشهور ۽ مقبول آهن. شاه نصير
جي هيٺ ڏنل ڪافي سهڻي مضمون، اثرانگي انداز بيان ۽ سهڻي سنڌيءَ
جو اعليٰ مثال آهي، ان ۾ محبوب جي رمزن غمزن ۽ سڪ محبت کان
سواءِ عشق جو اعليٰ شان بيان ڪيو اٿائين. فرمائي ٿو.

لله: غمزن سان غلام، ڪيو آيار اسان کي
ڪنهن کي دين مليو، ڪنهن کي دنيا
عشق اصل کان انعام، ڪيو آيار اسان کي

عجيب جي اکڙين جو مضمون هر شاعر پنهنجي ڪلام ۾ آندو
آهي سائين پٺاڻي بادشاه هجي يا سچل سرمست، بيدل هجي يا
بيڪس هر ڪنهن جو پنهنجو رنگ ۽ رنگ آهي، مصري شاه اکين جي
جيڪا تعريف ڪئي آهي، ان جو مثال ملڻ مشڪل آهي. فرمائي ٿو

ڪٽيائون ڪٽي نٿي ڪهرا ڪلابي
 پري ٻاجه نرگس عجب نيم خوابي
 ڪهرا ڪلابي ۽ نيم خوابي نٿي! سبحان الله! پر خيرپور جي
 ميرن جي هڪ خدمتگار مينهن جي ميهار پيرل ڦلپوڻي پنهنجي هڪ
 ڪافيءَ ۾ سانورين اکين جي سونهن نهايت ئي خوبصورت انداز ۾ بيان
 ڪئي آهي: ان ڪافيءَ جو تله ملاحظ فرمايو:

سهڻيون اڪيون تنهنجون سانوريون
 سُر مي بنان وتن سبي سانوريون
 پر شاه نصير جو انداز، نه فقط نيارو آهي، پر ڏاڍو پيارو آهي.
 ان ۾ سهڻيون تشبيهون ۽ سهڻي ٻولي نظر ايندي، فرمائي ٿو:

وه وه سچ تنهنجيون اڪيون
 اڪيون رب رکيون

ديدان دلبر تنهنجون دنالون
 خون ڪرڻ لڏ پرين ٿو پالون
 شهباز زري جان بکيون

دنالين کان دور ورهين ٿيون
 منجهڻون ڏاڍي چوه چئن ٿيون
 سي ت بهي اسان سان بکيون

نٿي نصير قريبن قهري
 سڏ ڏين جيئن باشا بحري
 وٺن اندر جون وڪيون

وه وه سچ تنهنجيون اڪيون
 اڪيون رب رکيون

مطلب ته شاه نصير سنڌي سرائڪي ڪافي جو بلند پايو شاعر هو. ڪيترائي شاعر سندن ڪلام کان متاثر ٿيا ۽ ڪي سندن طالب ٿيا. سندن سلسلي جا هيٺيان مشهور شاعر ٿي گذريا آهن. موهن فقير (وفات ۱۸۰۵ع) رستم لغاري (وفات ۱۹۰۰ع) دريا خان ڪلهوڙو (وفات ۱۹۲۰ع) ۽ سندس ننڍو ڀاءُ نشان علي فقير (وفات ۱۸۸۴ع) خوشيرام سودائي^۱، (جنهن سنه ۱۸۸۰ع ۾ شاه نصير جي سلسلي جي شاعرن جو ڪلام ڪٺو ڪيو) ۽ موسيٰ فقير. مذڪوره مڙني شاعرن پنهنجي مرشد سائين شاه نصير جي شان ۾ ڪافيون چيون، هتي موسيٰ فقير جي هڪ سنڌي سرائڪي گاڏڙ ڪافي پيش ڪجي ٿي جنهن ۾ هن پنهنجي مرشد سان عقيدت ۽ محبت جو اظهار ڪيو آهي:

تلھ: عشق سندنو ارباب، نقشبند وچ نوشهري دي
اسان دا ڳيل مون، تنهن ڏيري دي

شاه نصير جنهن دا نالا، بره پڇيندا بيحد بالا
وڏو نه آهي جنگ جواب، شاه علي شهزوري دي

مئي دي مٿ اتانين آهن، صورت سانگي سردي چاون
جنهن دا هي هر تاب، جان جڪر وچ چيري دي

هن اڏي تي ڪيئي اون، ڪڏ ڪڏ عاشق ڪنڌ ڪپاون
ڪسي ٿين ڪباب، هٿن مرد مٿيري دي

صدق موسيٰ لک وار اتاهون، محب مئي مختيار اتاهون
جنهن ختم ڪيتا سڀ حجاب، توجه نال تڪيري دي

^۱ موهن فقير جو مڪمل ڪلام بنده راقم جي ڪتب خاني ۾ موجود آهي.

^۲ دريا خان ۽ نشان علي جو ڪلام فقير هدايت علي نجفي گڏ ڪيو هو. اهي ٻئي قلمي

ڪتاب راقم سنه ۱۹۶۵ع ۾ مرحوم ڊاڪٽر ميمڻ عبدالمجيد سنڌي وٽ ڏٺا هئا.

^۳ خوشيرام جو بياض ميان غوث محمد کوهر ڪوٽري ڪبير واري جي ڪتب خاني ۾ محفوظ آهي.

سنڌي ڪلام

بسم الله الرحمن الرحيم

بيت

ڪڏهن آهن آڳ. ڪڏهن وانگر وڃ،
ڪڏهن آب عميق ٿئي، لاهوني ڪنهن لاک،
ڪڏهن خالص خاڪ ٿئي. راوت انهيءَ راک،
محويت جي ماڳ، بنهه نصير نفي ٿيو

جان جان ڪرين نفي، تان تان ٿو اثبات ٿئي،
ناھ نصير نگاهه ۾، الف بنا ڪو اي،
جت وحدت سندي وي، تتي نفي نه اثبات ڪو.

نانه منجهان ٿي آنه، ڏس عبرت آنه جي،
آنه منجهان اظهار ٿئي، سندي نانگ نانه،
آنه نصير نانه، ٻئي محو ٿيا موج ۾.

ڪين ڪٿي وڃ ڪين ڏي، تون ٻي ٿي ڪي ڪين،
ويندڙ وڃڻ وڃائي رک قلب ۾ ڪي ڪين،
ڪين نصيرا ڪين، ڪين ڪٿي گهڙ ڪين ۾.

نه آڳ نه پوءِ، نه هيٺ نه مٿ،
نه ننهن نصير سان، نه پير نه هٿ،
هي جا وير سندي وٽ، سا قلزم ڪارونپار جي.

جيءَ جڻي گهورڻ جا، ڪن ڪاهوڙي ڪيل،
نينهن جا نصير چئي، اهي ناميان وجهن نيل،
تن ساجهر اڃ سويل، سر گهوري صدقو ڪيان.

ويو هنئين ۾ هنڌ ڪري، سندو طلب تير،
بچڻ تن جو بخت تي، ٿيئڙن حال زهير،
نيئين وهائڻ نير، نصيرا هر حال ۾.

نيئين نند ڦٽاء، جي اٿي آتش عشق جي،
ڇڏي حرص هوا سڀ، پير پرت ۾ پاء،
لئو لالڻ سان لاء، جي اٿي سڌ سڪڻ جي.

صورت سچڻ جا ٿيا، هائيس هر جا،
پاڻهي اچي پنهنجو، بره لاتائين برجا،
دوست ڇڏي درجا، آيو نصيرا عام ۾.

اڃا اڃايل عشق کي، جاڻي آب اڪير،
محبوب منهن سان پياريو، شڪر ۽ شير،
پي پيالو پُر ٿيو، شوقئون شاه نصير،
شهشاه شير، رنگ حسن ۾ رنگيو.

شل موئن مٿي ماڳ، نه ته فراقن فاني ڪيو،
دلبر تنهنجي درد جا، هن دل منهنجيءَ تي داغ،
هاڻي ڪاهي اچ تون ڪاڳ، خبر لهي اچ خير جي.

رت جهڙي روج سان، چولي اٿم ڇڪ،
نينهن ۾ نصير چوي، نيٺ ٿيا اٿم ٺڪ،
هاڻي هر سان هڪ، ڳالهه سدا اٿم سور جي.

نصيرا ناحق ڪري، ويا دلڙي ڌتاري،
موتائن نه منٿ سان، ويچاري واري،
محبت ٿي ماري، ٿا خوش وسن پنهنجي خيال سال.

خوش وتن پنهنجي خيال سان، رهن بي پرواه،
اسانڪي ڳاري وڌو، هت ڳاراڻي جي ڳالهه،
نيٺ نصيرا هنڌ ڪندي، سنڌي عاشقن آه،
ڪشش سنڌي ڪاه، شل موتائي آئيندي ماڳ تي.

موتئي مٿي ماڳ، نه ته فراقن فاني ڪيو،
سڄڻ سڪ تنهنجي چولي ڪئي اٿم ڇاڪ،
فنا ڪيس فراق، نه ته اڳ نه هيس اهڙي.

موڪلائي ماڳ وٺين، جانب تون ڄاڪون،
ڪاٺڻ ٿئي نه خوشيءَ جو، طلب تنهنجي ٿاڪون،
چوري وٺين چين سان، ڇت اندر ڇاڪون،
محبت جون ماڪون، ٿيون نهوڙن نصير کي.

آتش عشق فراق جي، جُڻو ٿي ٻاري،
نينهن جو نصير چئي، ٿو ڳاراڻو ڳاري،
سڄڻ کي ساري، مري وينديس منڙا.

رکين سڌ سڪڻ جي، ٿو سمهين ساري رات!
تو ۾ آهي ڪانه ڪا، برهم سندي بات،
مڪرڪرين ٿو ماڻهن سان، ڪانهئي طلب تات،
اڳتي مٿان عشق جي، وائي ڪرين وات،
لنڻ سندي ڪا لات، نه ٿي نصيرا دل ۾.

سور ٿيا اٿم سامهان، ننڍاپي لاڪون،
جيڏيون منهنجي من ۾، ڪيائون اصل اوطاقون،
هينڙو هل حسن جي، ڦوڙي ڪيو ڦاڪون،
جيئن چوڪ ڏئي ڇاڪون، ٿيئن دل سورن ساڙي وڌي.

دل سورن ساڙي وڌي، ڇاڪون جيئن ڏٺي ڇوڪ،
نيٺ نصيرا نار ٿيا، محبت لائي موڪ،
هاڻي ڪپ ڪوڙي وه نوڪ، آيو نصير اوچتو.

آيو نصير اوچتو، ڪري لال لبيس،
هڪ سڄڻ اڳيئي سهڻو، وٽر ڪيائين ويس،
هاڻي ٿيا هائيس، صورت سڄڻ يار جي.

پڇندي پوڻيدار، ڏينهن گهڻا ويا گذري،
مون سان جي محبوب، تو ڪيا قول قرار،
ڏيئي دلا سو دل ڪي، ويٺي ڳڻيان وار،
قادر ڪندو ڪينڪي، دل منهنجيءَ کان ڌار،
هاڻي نينهن نصيرا نار، وهن ٿا واديون ڪيو.

نصيرا هر حال ۾، نيٺ وهن واديون،
هڪ سورن ساڙي وڌو، ٻيو طلب ڪيون تعديون،
شوقتون ٿين شاديون، جي موٽين تون منهنجا پرين.

✓ صورت تنهنجي سچ، ويم سيني ۾ لکجي،
تنهن طلب تاراج ڪيو، محبت ٻاريو مڇ،
هاڻي هيڏي اچ، ته ماڻهون ڏين مبارڪون،

هيڪر ويهه اچي، نوشهري ۾ نصير چوي،
سچ چوان ٿو سهڻا، ڄاڻج ڳالهه سچي،
رنگ تنهنجي ۾ رانول، ويو روح رچي،
تنهنجي ڪڏهن ڪچي، ڪنهن سان ڪندس ڪينڪي.

ڪنهن سان ڪندس ڪينڪي، تنهنجي ڪچي ڪا،
ماري ميخ محبت جي، هنيئي جتي ۾ جا،
سچڻ تنهنجي سا، چڪائي ٿي چاڪڙا.

پسيون خاطر پيٽ جي، اچن پنهور پٽيون،
ورڙا ڏين ويڙهين ۾، جيئن ڪوليءَ ڪام پٽيون،
سڪ نه سستا سيجن تي، وڻين واه پٽيون،
رات نصيرا روح ۾، منهنجون اڪيون ڪين پٽيون،
اهي پنهور پٽيون، ٻڌاند ڦٽ فراق جون.

سُر تَسِي

ڪَٽِي ٻاروڇو پيل، ويا جي وڻڪار ڏي،
پڻ پئيءَ تون تن جي، پهچي ڪرين پيل،
ڏولاڪا ڏونگر جا، سهج صحيح سيل،
ساجهر هلج سويل، متان پير وڃائين پرڄو.

اٿي هاڙهي هل، ساجهر سنبري سسي،
گهڙي ويهه نه گهر، پرينءَ ريءَ هڪ پل،
چت رکي چل، ته پهچين پنهنونءَ ڄام کي.

ڏينديون باهه پنيور کي، جي پرتيون پنهل ساڻ،
پاهڻ منجهه پتون ڪنديون، پرزا پنهنجو پاڻ،
ٻاروڇل جو پاڻ، ويو هنئين ۾ هنڌ ڪري.

رڙهي راهن تي، هيءَ نِمـاڻي نذر،
سائين! سقـيم کي، اچي ڏي آذر،
مران ٿي مردار ٿي، پنهل ملج ڪنهن پر،
هيڏا هن مسڪين تي، ڪجن ڪين ڏمر،
موت مٺا مشتاق ڏي، والي ڪري واهر،
ههڙا ظلم زبر، سهي ڪين سقيم ٿي.

وينديس پٽيءَ تن، ساعت نه سري جن ري ،
سرتين سندي صلاح ڪا، ڪانه ڪنديس ڪن،
جيءَ منهنجي سان جن، نصيرا ناحق ڪيو.

ساهيڙيون سرتيون، مٿيون ڏيو نه مٽي ڪي،
ڪاهينديون سي ڪيچ ڏي، جي انهيءَ رنگ رتيون،
جي پنهل سان پرتيون، سي ڏينديون باهه پنيور ڪي.

ويا جي وٽڪار، ٻاروڇو پيلهه ڪٿي،
وينديس پٽيءَ تن جي، ڇڏي ڪم ۽ ڪار،
پليو مون نه سرتيون، صاحب لڳ ستار،
ٿئي ساهه جڻي کان ڌار، جيترو ڏسان نه انڪي.

جيترو ڏسان نه ان ڪي، ٿئي ساهه جڻي کان ڌار،
آريائي نانءُ الله جي، مون ڏي موڙ مهار،
صاحب لڳ ستار، مڃ عرض مسڪين جو.

مڃ عرض مسڪين جو، مولا لڳ محب،
تن من تنهنجي تات آ، مونڪي تار طلب،
هاڻي هوت ملج منجهه حب، نه ته مران ٿي مردار ٿي.

سسئي کي سورن جي، کانہ پئي ڪا ڪل،
 جو ٻنڌي پاروڇا ويا، محب مٿيارو مل،
 صبح سنڀارڻ سان، ڪامي ويڙيس ڪل،
 هيس جيءَ جڻيءَ ۾ جل، جانب لئي نصير چئي.

سسئي کي سورن جي ڪل پئي ڪانہ،
 جاڳي نہ جار ڪري، سرت رکيائين سانہ،
 پوءِ راھي ٿي رند سان، محبت جي ميدان،
 محب ملندہ مان، ڪاھ، نہ موت نصير چئي.

سُر جوڳ

جوڳي چئي جوڳي نہ ٿئين، جوڳ نہ ڪمائين،
 منجھہ آتش عشق جي، جان نہ جلائين،
 ڇو سامي سڏائين، نصيرا نروار ٿي.

جي پائين جوڳي ٿيان، ٻار محبت جومڇ،
 هستيءَ جي حباب جو، پيڇ ڪاڻو ڪڇ،
 منجھہ رمز رنديءَ جي، اچي رانول رڇ،
 چيريون پائي شوق جون بيھي ناڇون ڇ،
 سامي توکي سڃ، ڪنھن بہ چيو ڪڏھين.

جي پانئين جوڳي ٿيان، سڌون سيئي ست،
 اينما تولو فٽر وجه الله، اک آديسي پت،
 نينهن ۾ نصير چئي، جان جڻو تون ڦٽ،
 ڏنهن محبت منهن مَ مٽ، ته وايون ٿين وصال جون.

عشق جو درياه تانگهو وهي نه سير،
 هل هنئين سان هوت ڏي، سڪ جو ٻيج نه سير،
 سير چئي سڄڻ توکان، چئي نه سير،
 اڃا خام نصير، آهين اڳيان عشق جي.

ديدن جي درياه جو، تانگهو لنگهه نه سير،
 اڻڄاڻ آهين نصير، اڳيان عاشقن جي.

سُر سارنگ

اڄ پڻ اتر پار ڏي، ڪڪر ڪارايو،
 پري نيڻ نصير چوي، هيس روئڻ جو رايو،
 سارنگ کي سعيو، سڌا سنڌ وسڻ جو،
 موٽي لڏيون ملڪ جون، سارنگ سنڀارون،
 رعد جي رڙين کان، ٿين طرحين تنوارون،
 پرور جي پارون، ساري سنڌ نهال ٿي.

اٺا مينهن ملير تي، ڪيون گھڙايون،
ڏسي مينگھ ملھار مون، ھنجون ٿي ھاريون،
اڪيون آتش عشق ۾، پيون وھن ويچارين،
سانگين کي ساريون، جيءُ جڻو جھريو پوي.

اڃ اسانجي ڏيھ تي، ٿيا ڪڪر ڪارونپار،
بادل برساتيون ستيون، جيئن سيفن ساڻ شڪار،
موٽي مھر سان لڏي، سائين اسان جي سار،
وڃن وڏا وس ڪيا، چؤطرف چؤڌار،
ھڪ طرف ھنگاما ٿيا، گاجين جا گجڪار،
ھاڻي ڇٽا نصيرنار، مينهن موڪل لائون.

مند آئي مينهن جي، ٿيا ڪڪر ڪارونپار،
سارنگ يار سنپار، موٽي لڏي مينهن جي.

مند آئي مينهن جي، سارنگ ڪيا سامان،
ڪڪر ڪارونپار ٿيا، جھر جھنگ ٿيا گھسان،
اٺا مينهن ملھار ٿيا، ٿر ٿر ٿيا بستان،
رعد به ٿي رڙيون ڪيون، جوش وڏي جولان،
محبت جي ميدان، سارنگ سوليون ٿي ڪيون.

منجھ درد دلدار جي، ٿيا ڪڪر ڪارا ڪيس،
ڏسي روئڻ تن جو، ٿيو عالم کي ھاڻيس،

رعد به ٿي رڙيون ڪيون، ڏنهن پرين جي پرديس،
رت وهائي روج کان، ڪيا وڃن لال لبيس،
مار نصيرا ميس، هووڻ جي هيڪار تون.

سُر مارئي

من ڪا مهر ڪرين، مون جهڙي مسڪين تي،
پڪا پَراهان ڪُـڻـي، اورهان اڏين،
گولي مان گڏين، نئي نذر نصير چئي.

اڃا آتم آس، ته ملنديس ماروئڙن کي،
عـمـر! اباڻن جي، طلب وڃي نه تاس،
پنهوارن کي پياس، منهنجي ڪانهي ماڳ ڏي.

يا ملان ماروئڙن کي، يا وسري وڃي وجود،
جهڙو قيام قعود ٿئي، تهڙو رکوع سجود،
نصيرا ناپود، ٿئي هي خيال خوديءَ جو.

سڪ ۾ سانگيئڙن جي، سڙي ويم سرير،
دل اندر اڌمان ڏيئي، نيڻن وهايا نير،
وسري مور نه دل تان، بنا موت ملير،
زهر برابر سومرا، پانيان ڪنڊون ڪير،
جيءَ اندر اتم جهير، ميان ماروئڙن جي.

سُرُ بَسَنَت

آئي رَت بَسَنَت جِي، ڪيون گلن گلزاريون،
سَڪيون سي سايون ٿيون، وڻن جون ٿاريون،
سهڻي کي ساريون، وهن نين نصير چوي.

آئي رت بسنت جي، ٿا گلزاريون ۽ گل،
پونئرا واس وڻن پيا، باغن ۾ بلبل،
هر طرف هنگام ٿيا، قمرن جا قلقل،
برسي بوند بهار جي، ڪيا طوطين طرحين تل،
سرمنڊل ۽ سارنگين، ڪيا هر طرف هل هل،
طلبن ۽ تنبورن جا، ڪيا منجهان شوق شغل،
مردنگ چنگ اپنگ ٿيا، شوق منجهان شامل،
ڪانه پوي پي ڪل، نشي منجهه نصير چئي.

آئي رت بسنت جي، گلن ڪئي خوشبوءِ،
بلبل ۽ پونئر ڦرن، خوشي اندر خوءِ،
ڏسي رانول روءِ، ويتر من مستان ڪيو.

آئي رت بست جي، گل ڦل ٿيا گلزار،
غنچا کلي گل ٿيا، چمن ۾ چوڌار،
نغماساز سرود ڪيا، ببلن بيسار،
خوشبوءَ جي هڪار ٿي، پونئرن جا ڀڳار،
راڳ رهاڻيون رقص ٿيا، منجهان باغ بهار،
محب آندو ماڳن تي، مالڪ تنهن مختيار،
دلبر جو ديدار، نصيرا نروار ٿيو.

آئي رت بست جي، ٿي سانول سرهائي،
نافرمان نياز ڪيو، لالڻ لالائي،
رتنجوت رمز سان، دلڙي ريجهائي،
ڦرنو، نسرين، نازبو، جاءِ کلي جائِي،
چوڦيلو چو طرف، ٿي خوشي ڪيائي،
وري واڌائي، ملي هن نصير ڪي.

ڪافي

غَمَزَن سَاڻُ غَلامُ، ڪَـيـو آ يارِ آسان ڪي،
يارِ اسان ڪي، دوستِ اسان ڪي،
ڪنهن ڪي دينُ مليو، ڪنهن ڪي دنيا،
عشقِ اصل کان انعامُ، ڪيو آ يارِ اسانڪي،
غَمَزَن سَاڻُ غَلامُ.

سَنَدَ سَنَدَ ڀر آ، مَـيـخِ مَحَبَتِ جِي،
لَنؤُ لَنؤُ مَنجَهِ لَـغـامُ، ڪيو آ يارِ اسانڪي،
غَمَزَن سَاڻُ غَلامُ.

سَڪَ تَ نَصيرِ ڪي مَحَبِ مِلُ جِي،
ڪاڻُ پيئُ حرامُ، ڪيو آ يارِ اسانڪي،
غَمَزَن سَاڻُ غَلامُ.

ڪافي

مارن ريءَ ماندي، ويٺي مان وات نهاريان،
وڇئون درد فراق جي، وٽ نه آهيان واندي،
گوندرڏينهن گذاريان.
چرخو درد فراق جو، ڀرت سندي پاندي،
تون هين تند تنواريان.
کوٽن ۾ ميان سومرا! تنهنجي ارادي آندي،
رويـو راهـ نهاريان.
تنهنجي نينهن نصير کي، برهه ڪيو باندي،
هه هه هنجون هاريان.

ڪافي

ڪري صورت وارو ويس، پاڻ کي پاڻ چڀايو ٿي،
ڪاٿي نوڪر ڪاٿي چاڪر، ڪاٿي سڏائين رئيس،
هرجا حڪم هلايو ٿي.
ڪهڙي طرح آئين هن جڳ ۾، ڪيئن چڏي پنهجو ديس،
رنگپور ۾ رنگ لايو ٿي.
ڪاٿي آما صدقنا ٻولين، ڪٿي سڏائين آديس،
جڏيو تلڪ لڳايو ٿي.
لکين عبرتان آهن تنهنجون، اهو نصير هائيس،
آدم نام ڌرايو ٿي.

ڪافي

لاڳاپا ويا لهي لهي، شاه حسن جي شوق ۾،
بهشت دلا سو، دوزخ دڙڪو،
ڪوڙو قبر جو خالي ڪڙڪو،
ڊپ ڊاءِ ويا سڀ ڊهي ڊهي.

دنيا دين ايمان، ڪفر جا،
قبر قيامت هل حشر جا،
وهر ويا سڀ وهي وهي.

عزرائيل کان اڳ هئاسي،
موتو قبلل مري جياسي،
سير ڪيو سي سهي سهي.

شاه نصير ميدان ان ۾،
صوفي واري صاف صحن ۾،
خان ايندا ڪي ڪهي ڪهي.

ڪافي

دلبر جي ديدار، وڌو من ماري،
چشم کڻي چوڌار، ڏٺئون هڪواري.
وجهن عشق عشاقن گهڻا، سر منصور جي سهره سهڻا،
سوريءَ تي سنگسار، سڳن ڪيائون ساري.
اچن اڙڻنگ مست موالِي، سورهي سِيف رکن هٿ خالي،
جنگين جا جهونجهار، وڙهن پنهنجي واري.
دام جنگيون جت عاشق جوڙن، مرد ميدان ۾ منهن نه موڙن،
سڀ ڪٽن سردار، راوت رت هاري.
هر دم شوق شهادت شاديون، ملن عشق مبارڪباديون،
هر هڪ سان اقرار، پرين پنهنجا پاري.
~~هنن سڀني ڳالهه ۾~~ غازي گوءَ کڻج پري گامان،
نڪري ٿي نروار، سري اختيارِي.

کافي

دوست دلا سوڌج، يار ملج، نه ته هيءَ ماندي مري ٿي،
پنهل پاڙيجيءَ جا، سڌڙا سڻج، ڳالهه ڳڻج،
رليءَ هيءَ روه رڙي ٿي.
هوت اچج هيڪارتون، پنٻڙن پير ڌرج، کڻي کڻج،
توبن ڪانه سري ٿي.
سچڻ منهنجا سپرين، گولي نئيئي گڏج، ڪين ڇڏج،
سرهي صدق ڪري ٿي.
سڻي سوال نصير جو، منجهئون واٽ ورج، نال هيءَ نج،
به تي پير پري ٿي.

ڪافي

ڏولڻ تان قربان، جڻو منهنجو جيئڙو،

ڇاڻيءَ ۾ جڏهن پاڻم جهاتي، ”لا“ سنڌي ات لائڻ ڪاتي،

هوش ٿيم حيران، پاڻم جڏهن ليئڙو،

هڻئون جام ملير جڏهن ساقي، وسري وجود ويو تڏهن خاڪي،

مئي پي ٿيس مستان، نشي ۾ ڪيئڙو،

پاڻ کان جڏهن پاسي ٿياسي، خوف رجا کان لنگهي اڳ پاسي،

ناهي منجهه ڌيان، ٻاجهئون ڪو پيئڙو.

ڳالهيون عشق جون ڪيان مان ڪهڙيون، وحدت ڪثرت پئي ويئڙيون

ناھ نصير گمان، ڇا مان ڇا ٿيئڙو.

ڪافي

پيٽم جڏهن جام وحدت جو،

وجود ترڪ تڏهن ٿيڻو،

دستئون جڏهن جام ڏنوساقي، ٿيم تڏهن سير آفاقي،

وڃي بالله ٿيس باقي، وڃون هن واٽ مون ويڙو.

نشو ٿيو نينهن جو غالب، پڃي پورا ڪيائين قالب،

رهيو مطلوب نا طالب، نظري نام ڪو ٻيڙو.

جنهن سمجهو هي سِر سارو، ماري اناحق سندو نعرو،

وڃايو واه تن وارو، صدق تن تان جڻو جيڙو.

اڙهي جڏهن "لا" سندي کاتي، تڏهن ٿيو عشق اثباتي،

رهيو "نا" ذڪر ڪو ذاتي، نصيرانا م نفي ٿيڙو.

ڪافي

وہم واہم سچڻ تنهنجون اکيون،
اڪيون رب رکيون.

ديدان دلبر تنهنجون درس ڏناليون،

خون ڪرڻ لاءِ پرين تو پاليون،

شهباز زري جان بکيون،

دنالين کان دور وڙهن ٿيون،

منجهڙون ڏاڍي چوه چئن ٿيون،

سي ته پئي اسان سان پکيون.

ڏاڍو جادو منڊ چلائڻ،

جڏهن مون ڏي وري واجهائڻ،

سوين خون ڪرڻ سي سڪيون.

نيڻ نصير قريبن قهري،

ست ڏين جيئن باشا بحري،

وڻ اندر جون وڪيون.

ڪافي

ڏس عاشقن جوان صاف، ڏين سر گهوري گهوري،
عاشق سڀ ڪو نانءُ سڏائي، ڇا هڻن ٿا لاف،
اڃان پنڌ اوري اوري،
باهه برهم ۾ ٻرن ٿا عاشق، ٻاهر نه نڪري ٻاف،
چيائون نه چڄ چوري چوري،
شاهه نصير عاشق اهي سڏجن، سينا جن جا صاف،
ڏين ڪنڌ ڪوري ڪوري.

ڪافي

جيڏيئون جانب ريءَ ڪيئن جيان جيان،
ساري سڄڻ مران ته سون ٿيان.
هڪڙو سر سڄڻ اڳيان ڇاهي؟
ڏهه هجن ته به ڏيان ڏيان.
زهر پيئـالو درد فـراق جو،
دَم دَم توريءَ پيان پيان.
جي اچين هڪ وار اڳڻ مـون،
آءُ ٿورائتي ٿيان ٿيان.
نِينهن نصـيرا جهـڄڻ ۽ جهـوري،
چڏ هاڻي تون هيان هيان.

ڪافي

مٺي ٻول سڀا جهڙي لات،
ڏي ڪانگ خبر ڪا خير جي.
ڏينهن سارو ٿو ڏک ۾ گذري،
رٿندي ساري رات.
منهنجي ملڻ جو پهه ڪيائون،
وائِي اها هين وات.
بس اکين ڪي ڪين اچي ٿي،
برهه لائي برسات.
متان نصير ڪرين دل مائي،
پرين ايندا پريات.

ڪافي

هيءَ ته نمائي ڪيــــــــــــــر،
مونڪي پرت پرايم پير.
وات انهيءَ جي واقف ناهيــــــــــــان،
مونڪي سڪ گهمايم سير.
ڪلندي ڪلندي دل ڪــــــــــــسي وئين،
عشق ڪيو ته انڌير.
شاهه نصير سان رُس مَ راڻا،
زنگ ڪڍي ڇڏ ويڙ.

ڪافي

چڏ ڳالهه شيعن ۽ سُنين جي،
رڪن حُب حسين، حسن جي.

احمد کي جيڪي عبد ٿا ڄاڻن،
خوءِ ڏسو تن خامن جي.

عرش پئي پيرن جي آهي،
مير سندي ماڻهن جي.

ٻانهي گولي سان ادب ره،
پرڻئون پنج تنن جي.

”هو“ کي هو حق ٿا ڄاڻن،
اها ڳالهه سچي صوفين جي.

عشق نصير جنين احمد جو،
طلب رک تون تن جي.

ڪافي

(پنهنجي والد عبدالحی جي صفت ۽ ساراھ ۾ چيل).

شاهه نقشِ شبندي تون سِرُ الاهي،
تنهنجي آهي قائم سيد بادشاهي،
تون صاحب ولايت ۽ شمس ولايت،
تنهنجو تاج تجمل فقير نهايت.
تنهنجو شش جهت ۾ وڃي طبل شاهي،
توتي مصطفيٰ ۽ علي شير راضي،
هتي نينهن نعرو ڪئي گوئي غازي.
فقر ۾ ٿي ظاهر تنهنجي ڪج ڪلاهي،
تون آهين اسان سان هر وقت حاضر،
فقر پنهنجي تي آهين پاڻ ناظر.
تنهنجو حڪم هر جا مٿي مرغ ماهي،
تنهنجي خاکِ قدم آ تاج سر جو،
تفاوت تنهن ۾ ناهي ڪو ترجو.
سپاهين جو آهين نصير سپاهي،

ڪافي

هيئن نه اڳ مون ڄاتو، يار ڪندو وڃڻ جون وايون،
جڏهن لاڪون يار ڍولڻ سان، عشق آڻي مون لاتو،
تڏهن ويو دونهون درد دڪايون.
راتيان ڏينهان جيءَ اندر ۾، اٿم هي اوتاتو،
ويا نه ٻانڀڻ سان ٻولايون.
پاسي پيچ پنهل هو مون سان، ڀرت منجهارون ڀاتو،
ڏير ڪري ويا ڏاڍايون.
نيٺ نڀائيندو يار نصيرا، نينهن سندنو هي ناتو،
ورنديون وصال جون وايون.

ڪافي

ڪيها ڪيها ناز ڪرين ٿو،
هيٺيءَ سان هاڻي.
عين ڪڍي ٿو آهوءَ جيءُ ان،
موهيو تنهنجي ماڻي.
دلبر تنهنجي در تي،
ورهيه ٿيا اٿم وڪاڻي.
دل هيءُ ٿين ۾ هڪ ٿو،
سڄڻ سڀياڻي.
جادوگر ڪر جادو ڪري،
روح ورتو آ راڻي.
ناهي نند نصيبي ڪي،
تنهنجي سور ساماڻي.

ڪافي

مليو محبوب متوالو، جنهن ڪاڙ ڏيه ڏورياسي،
اڪين سَرمون چين لالي، آهي ڪين خون کان خالي،
سدا اک عشق جي آلي، ڀرت کان ڪين سا پاسي.
عجم اجمير ايراني، يمن، يونان طهراني،
مليو سو دل اندر جاني، ناحق ٻيا ملڪ مائياسي.
نصيرا نينهن جو نعرو، سمجھ تون سِرهي سارو،
مٿئون آيو تنهنجو وارو، ڪر سير سبحاني سي.

ڪافي

تنهنجي سيف ابرو ڪيئي ڪامل ڪٺا، صناعان ڪُجا، سليمان ڪُجا،

نه ڪا لذت حسن جي لکن ۾ اچي، نڪا چاش برهم جي چڪڻ ۾ اچي،
رڳو سبق سورن جو سڪڻ ۾ اچي، زبان ڪُجا، او بيان ڪُجا.

ڪهڙي رمز آدم رضوان ڇڏيو، ڪهڙي شوق عيسيٰ آسمان ڇڏيو،
ڪهڙي غرض يوسف غلطان ڪيو، ڪنعان ڪُجا، زندان ڪُجا.

ڪيئن موسيٰ ويو ڪوه طور مٿي، جاڳيو جوش طبع طور مٿي،
ڪيس ڪربل جو ٿيو ضرور مٿي، شه مردان ڪُجا، مروان ڪُجا.

ٻڌ ٻوڙا لنڪا ڪيئن لٽي، ڪنيو راوڻ کي پنهنجي خواهش کڻي،
اتي ديون جي ڪا دم مٿي، حيوان ڪُجا، انسان ڪُجا.

تنهنجي باغ حسن ۾ بهار سدا، نيبه نينهن نصير نروارسدا،
وڻيو حسن بازار جو واپار سدا، دڪان ڪُجا، سامان ڪُجا.

ڪافي

تنهنجي زلف ڏنگن جا زور زخم،
نيزا بڙڇيون تفنگ طمنچا، خوبي خلعت خم خم خم.
سهڻل توتان سئو سئو صدق، سوسن سنبل سرو صنم،
نافرمان نيلوفر نادان، تنهنجي عرق ۾ غرق ٿيو ڪل ڦلزم.
تنهنجي تاب حسن بيتاب ڪيو، آفتاب شتاب ۾ آندو شرم،
نورظهور چڪچور ڪيو، هڪ گهورسان چمي قمر قدم.
منهن محراب مصلا، ابرو، قبلو بيت الحرم،
عشق ادا ڪيون نينهن نمازان، فرض دوگانه رندي رسم.
وه شفتين سندي اشقت، ڪوڙين ڪونين جا پانيان ڪرم،
گل گلزاري عجب بهاري، عشق گلابي باغ ارم.
ڪيو نينهن نصير کي نانگو، سڻ صدا اي ساقِيءَ بزم،
حُب اوهان جي هر دم آهي، سيني اندر سا گرم گرم.

ڪافي

ڏينهن ٿيا تم گهڻان گهڻان،

خان ٻاروچي لئي.

دلڙي دلبر — ريار لئي ويو،

قهرِي هئي ويم ڪٿان ڪٿان.

مون جهڙيون هت لکين هزارين،

آءُ ويچاري شل وٿان وٿان.

ٻار بره جو بيحد — بائي،

ساڻ خوشيءَ سر ڪٿان ڪٿان.

سڪ نصير سڄڻ جي هر دم،

هڻ هڻ ڪيون هت هٿان هٿان.

ڪافي

جنهن سان جيءَ جي جڙ، منهنجو ڀلي آيو پيئر

ڪيچئون ڪوهيارو وريو،

ڪري ولهيءَ تي وڙ،

رڙيس ڄام پنهل لئي،

ڏونگر منجهه ڏڙه ڏڙه،

باسيم بار پنهل لئي،

پيرائون ۽ پڙ،

نيبھ يار نصير ڪيو،

لڳي آهيان جنهن جي لڙه.

ڪافي

موتوئا قبل جي سمنجهي مام،
عاشقن سر آڙاه اڙايا.

وره جنڪي ورتو ويڙهي، نينهڻ لڳو تن نامين نيڙي،
چوهم حسن جي نيا چيڙي، نفي ڪيو تن نرتئون نام،
انا الحق جا ٻول ٻولايو.

بانڪا ڪيڏن بره جي بازي، گوء کتن ڪي گهنور غازي،
هر رضا ۾ رهن سي راضي، وره وڪوڙيا وير وريام،
خوشي سان تن ڪنڌ ڪپايا.

باه بره ۾ جسم جلائڻ، عبدیت کان پاڻ ڇڏائڻ،
احديث جو طبل وڄائڻ، ڪپي لاهوتي ”لا“ جي لام،
گهير عشق جي عاشق آيا.

نسنگ نصير نينهڻ نپائڻ، قلزم ڪارونپار ۾ ڪاهڻ،
لاڳاپا سڀ لوڪ جا لاهڻ، آڏوتين مليو عشق انعام،
جيڙي مري ميدان ملهايا.

ڪافي

هن عشق جي آتش کي ڏاڍو ٿيڪ تاب آهي،
نالو ڳنهي جو نينهون جو، تنهن کي ڇڏي جلائي.
چانو عشق جو چئي ٿو، شريعت کان منهن مٽي ٿو،
سر جي دعويٰ ستي ٿو، ايندو ضرور ڦاهي.
گورا ۽ ٽرڪ غازي، توڙي هجن نمازي،
ڪرائي ٿو عشق آزي، سپه سالار چاهي.
اهڙوئي عشق آهي، قاضي ملان پلائي،
در در ڳلي نچائي، بيٺو حجاب لاهي.
نصيرا ٿي نانگو، پائي ڳلا جو گهانگو،
لانگهو اٿي اڙانگو، سر ڏي ته سوپ آهي.

ڪافي

ڳالهه ڪيان مان ڪيهي، سڄڻ سورن جي

درد فراق منهنجي جون خبران،

ٻڌ ٻاروچل تون ويهي.

نرت نظر ڪرپاڻ ئي پيارا،

آءُ جيهي آهيان تيهي.

قرب سڃاڻي پنهنجو ڀرتئون،

آءُ پڪي منهنجي پيهي.

عشق جو اوکو پنڌ نصيرا،

نينهن نڀاھن نيھي.

ڪافي

حيران ڪيئي، حيران ڪيئي،
هن حيرت ۾ حيران ڪيئي.

ساڻ تلوار عطار مارائيئي، زڪريا سر ڪرت چيرائيئي،
ڪهڙا ڪم برهان ڪي ڪرائيئي، نينهن سندو نيشان ڪيئي.
رانجهن تخت هزار ڇڏايئي، ملڪ منجهان مور لودايئي،
جهنگ سيال جو چاڪ چوايئي، هير مٿس حيران ڪيئي.
شاه منصور ڪي سوليءَ چڙهايئي، شمس الحق جي ڪل ڪلايئي،
بلا شاه ڪي قتل ڪرائيئي، عشق مٿس عريان ڪرائيئي.
شاه عنايت فقر ۾ فاني، ڪسي ٿيڙو ڪامل قرباني،
هيڙو شاه حلاج جو ٿائي، بره مٿس باران ڪيئي.
ڪر اعتبار نصير اهوئي، سهڻو آهي رنگ سڀوئي،
لاهي خيال دوئيءَ جا ڌوئي، فرمودو فرمان ڪيئي.

ڪافي

اول نفي ڪر نام، پوءِ اثبات ڪر الله ڪي،
اصلون هيس رايو اهو، ڪيائين بناء ڪايو اهو،
ڪايي ۾ خود آيو اهو، جي تون سڃاڻين ساهه ڪي،
تي جسم کان بيزار تون، ڪر ڌڙ سيسيءَ کان ڌار تون،
ساڳيو آهين سردار تون، ڏس هر طرف همراه ڪي،
وحدت منجهان ڪثرت ڏسو، شه حسن جي حيرت ڏسو،
واه عشق جي عبرت ڏسو، هن دل سنڌي درياھ ڪي،
پنهنجو نصيرا ترڪ ڪر، هستي هئڻ سڀ غرق ڪر،
تنهن ۾ نه تر جو فرق ڪر، ڏس فٿم وجهه الله ڪي.

ڪافي

سڪندڙي ٿيڙم سال، نانءُ ڌڻي جي ڪرڪا ملڻ جي،

يارموهن ريءُ وي ميان! مرڻ موچارو آلو الو،
جيــــــــــــــئڻ آهي جنجال.

هي سر صدقي وڃي ميان! يار پنهنجي تان آلو الو،
گهوريان مڌيون مال.

ناد نفيلان وي ميان! آهن اندر ۾ آلو الو،
دردن لائي ڌمــــــــــــال.

شاه نصير کي وي ميان! عشق ملڻ جو آلو الو،
وهندي ڪرڪو وصال.

ڪافي

محبت چاڪ چَوايو،
منهنجي سر جو آ سائين.
چشم ڪٽڻ سان چور ڪري دل،
ويتر ونجهلي وڃايو.
من اسانجو مست ڪيائين،
گهور پهرينءَ سان گهايو.
هن جو ڳيٺڙي مَن منهنجي ڪي،
مُريءَ سان مڃايو.
سانگي اسانجي يار اسان وٽ،
بيلي ٿي ته ٻولايو.
تخت هزارِي جو مالڪ سائين،
نينهن نصير نوايو.

ڪاڻي

محصول ٿيڻزو معاف، سون مياڻيءَ تان سارو،

سولو راهه ني وي ميان! سڄن کي شال جيوين،
ڪوڙن کي ڪوه ڪاف.

ڄام چلي آيوئي وي ميان!، گهر گندرين شال جيوين،
مونکي آ قسم مصاف*.

ڄام سڃاڻي ني وي ميان! نوري نماڻي شال جيوين،
تهدل ڪيو طواف.

شاهه نصير ني وي ميان! سڀ ڪنهن سان شال جيوين،
صلح رکي ٿي صاف.

* مصحف

ڪافي

اکڙين جي آئي اٽڪي، جنهن پهرين نظر نه گهٽڪي،
جهت پٽ چشمان چاڪ ڪرڻ دل،
چيٽڪ لائي چٽڪي،
ڪاريهر جيان آچن امالڪ،
ڪري قهر مان ڪٽڪي،
دل لٽي ويو دلبر سائين،
ڳالهه ڪري ڪا ڳٽڪي،
جان جسم تاراج ڪي سائين،
ڏس لبڻ تي لٽڪي،
ڪڏهن رهنديس ڪين سهيليون،
هاڻي هرگز هٽڪي،
جيڏيون جبل ڪندو ڇا تنهنڪي،
جيڪا سورن جي سٽڪي،
دل نصير ملڻ لئي ماندي،
جنهن سان چشمن چٽڪي.

ڪافي

مست اڪيون متوالڙيون، قتل ڪري دل ڪن ٿيون ڪبابُ

ترس نه تن کي ڪنهن جو ڪوئي،

اصل انهن جو ڪم اهوئي،

ماري ڏين پوءِ عشق عتاب.

بڪيون وتن ٿيون بازن وانگي،

طمع تي اچن طلب سان تانگهي،

شوخيءَ ٻئي شوخ شتاب.

عاشقن کي نت وتن وڪوڙيون،

نينهن جي نيزن سان نهوڙيون،

ڏاڍو پڙهايائون برهم جو باب.

ناز منجهان جڏهن نيڻ ڪڍي ٿو،

دل کي دلبر واه وٺي ٿو،

سجدو ڪرڻ آتنهن کي ثواب.

ڪيفي نيڻ نصير خماري،

وتن شوق منجهه ڪاري،

ترت رکن آڻي ڏاڍو تاب.

ڪافي

تن مارن ڪاڻ عمر! روز نهاريان راهون،
من ڪو خاطي خبر آئي عمر اوڏاهون.
دردمنديءَ جي دل ۾ اٿم اميدون آجان،
آءُ ڪڏهن ويڙهي ڇڻ ڏي وِجان.
سڻ تون سومرا دردمنديءَ جون دانهون،
ويڙهي ڇڻ کان ويئي هيءَ ويڄاري وسري.
پوئواري ڪير ڪندو هن نذر جي نسري،
هٿ هٿ هاڻ ويون ويتر سڀ واهون.
اٿم اميدون مارو شل مون سان ملندا،
ويندا سورلهي هو خوش ٿي ڪلندا.
دڪيءَ دل جون سڻي الله مان آهون،
قادر قرب ڪندو مارو مون وٽ ايندا.
نيٺ نصيبي را هي نمائي نيندا،
هت چوري چني چيرين ڇڏيندا چاهون.

ڪافي

تن مارن لئي عمر لحظي لحظي لڄان،
ملڪ مليرون من پهڄي ڪو پانڌي،
گوندر غم ڇڏي هيڪر ٿيان هيڪاندي،
هڪ هڪ خبر پنهورن جي پڄان.

سڪ ساهيڙين جي سوزمنجهه سڙان،
ڳجهه اندر ۾ راتيان ڏيهان رڙان،
حاڪم تنهنجي هيبت کان ظاهر ڪين ڪڄان.

پلنگ پٿريون ڪهه پيون وٺن پيون واريون،
راتيان ڏينهن رٿان سانگين کي ساريون،
تنهنجي محلن کان لڳي باهه بڄان.

دم دم دل ۾ پور پنهورن وارن جا پون،
اڌمان ڏئي اڪيون رت ٿيون روز رڻن،
نينهن نصيبي را لايون برهه بڄان.

ڪافي

صورت تنهنجي سوائي آ، عين تنهنجن اچائي آ،
رمزن تنهنجن روح کي ريهيو، محبت تنهنجيءَ من کي موهيو،
گهور تنهنجيءَ آهي دل کي گهويو، الفت تنهنجي اٿائي آ.
ياد پوين تون هر دم جاني، تو مت پايان ڪونه پيو ٿاني،
رهندو باقي نام نشاني، هي سڀ جڳ هوائي آ.
محبت تنهنجي من ۾ سمايم، باهه برهه جي جيءَ ۾ ٻاريم،
نينهن نقارو سرتي چايم، اصلئون برسر آئي آ.
بحر برهه جو ڏاڍو باري، جنهن جي پيدا ناهه ڪناري،
تار تون ڪاڏي تاري، تو ۾ ڪاڻ نه ڪائي آ.
شوق اوهانجو آهي جاني، يار پسايو پاڪ پيشاني،
دلڙي نصير جي ڪيو ديواني، قسمت قيد ڪرائي آ.

ڪافي

شبروزمونڪي شوق آ تنهنجي ظهور جو،
تجلي پسان هڪ تار ۾، ڄاڻي تماشو آ طور جو،
ڪر شمع تنهنجا ڪهن ٿا، هوت هينئڙي ۾ هزار،
هميشه حيرت ۾ پئي، ويو حوصلو هر حور جو،
ساراه صفت تنهنجي ڪجي، سيدا صحيح تنهنجي،
ماڻهو پڙهن جن و ملڪ، مصحف تنهنجي مذڪور جو،
زلف تنهنجي ناز جا، دم هوش بي هشيوار جا،
مس ملن مشهور ڪيو، سر سوريءَ تي منظور جو،
ناگه نظر جنهن تي پيو، سو هوش پئي طرف ويو،
وري حشر ۾ حوصلو، مس انهيءَ مذڪور جو،
طه تنهنجي تعريف جا، اهي آهن جوڙيا تو جبار،
توريت ۽ انجيل هو، ذڪر هو زبور جو،
ناز نرگس جا پسي، نيازسان آيو نصير،
سو گل وري پيو ڪيئن پسي، جو گهايل اوهانجي گهور جو.

ڪافي

ديدن دلڙي دٻائي آ، چشمن تنهنجن چائي آ،
عين تنهنجن عشق ڪمايو، پنبئين تنهنجن پاند اڙايو،
زلفن ڏاڍو زور هلايو، نينهين اوهاجي نوائي آ.
درد تنهنجي ۾ ڪيئي ديوانا، سر ڏئي ٿيا مست مستانا،
سي ڄاڻن برهه جا بانا، پئي ڪنهن ڪل نه ڪائي آ.
ابرو تنهنجا قوس ڪمانا، مارن تير ڪڇي تفيانا،
جيءُ ۾ آهن جن جا نشانا، برهه تنهنجي جي پلائي آ.
نوڪر اوهانجو نصير نماڻو، در تنهنجي تي آهي وڪاڻو،
محب نه ڪر تون مونسان ماڻو، پلن سڀ پلائي آ.

مرثيو

(۱)

لا فتي جبرئيل چيو جنهنجي شجاعت شان ۾
انما آيت ٿي نازل جنهنجي حق فرقان ۾
سو حسين ابن علي آيو هلي ميدان ۾
جنگ جي ميدان ۾ ۽ سر ڏيڻ سامان ۾

ظلمتِ كرب و بلا ز حسنِ شاه شد روشن چو ماه
شد ز غم اهل حرم را روز مثلِ شبِ سياه

(۲)

ان من جنات نهرين تن تي پاڻي بند ٿيو
صاحبِ لولاڪ جي ڏهن تي ڪوفين ڪوس ڪيو
اهليتن جي ٿيو اڃ کان ساه هڻو بربل رسيو
ري محمد مصطفيٰ صلعم وارث هو تن جو ڪونه ٻيو

آه دلهاي يتيمن شد ز بي آبي ڪباب
غير آبِ ديدہ خود ديگر نمي ديدند آب

(۳)

جڏهن روانو جنگ جي ميدان ڏي ٿيو پنهنجي سر
موڪلائي سڀ عيال اطفال کان ويو پنهنجي سر
تڏهن نڪو ساڻي نه سنگتي هيڪلو هو پنهنجي سر
۽ ورائي ذوالجناح کي رڻ ڏي شه ڪيو پنهنجي سر

اوچتو آواز ان کي طرف خيمي جي رسيو
يا حسين ابن علي! اصغر کي اڃ بيتاب ڪيو

(۴)

ڇا عمر پٽ سعد جي کي هوڻي وسعت ڇا مجال
 جو اچي مولئي علي جي آل تي ڪاري قتال
 پر هي اڇلائڻ هو سر جو منجهه بلا جذب و جلال

هه جو مظهر هو حق جو، سو وڃي حق کي رسيو
 ۽ جو قالب خاص تنهنجو سجده گاهِ عام ٿيو

(۵)

واه جڏهن خيمي طرف آيو هو صاحب انس و جان
 جان ڏسي اصغر ته پيو آه اڃ پر بي تاب و توان
 تڏهن چيائين اصغر ابا ڪيو اڃ توکي نيمر جان
 هاڻي هل مون سان ته پاڻي حوض ڪوثر پياريان
 تڏهن ڪئي هنج پر علي اصغر هليو حضرت امام
 ۽ عمر پٽ سعد سان ٿيو بالمشافه هم ڪلام

(۶)

چيائين عمر ڇا ظلم هي ڇا وير، ڇا بيداد آه
 هاشمين جو خانم ويران ۽ اوهين آباد آه
 ڏس نظر ڪر خيمي طرف ڇا ناله و فرياد آه
 اڃ اوهان ڪوفين ڪتن کان مصطفيٰ صه ناشاد آه
 واه ڪلمون جنهن تي چئي تنهنجو عيال اطفال هي
 اڃ کان هي دشتِ بلا پر ناله و زاريون ڪري

(۷)

هي ٻڌي ڪوفي جو لشڪر تير اڇلڻ ٿيو سڀو
 ناگهاني تير هڪ اچي حلقِ اصغر تي لڳو
 اوچتو اولادِ احمدِي تي اچي ڪو ڪوس پيو
 غير زين العابدين جيڪو هو سو رڻ ۾ ڪڍو
 وير هرگز ڪون هو پر عشق جو امداد هو
 موت هو محبت سڌو يا بره جو بيداد هو

(۸)

جڏهن ڏٺو حضرت حسين ابن علي اصغر جو موت
۽ اڳي تنهن کان ڏٺو هٿائين علي اڪبر جو موت
ياد آيس ان گهڙيءَ مولا علي حيدر جو موت
درد آئي ڏنڌ لائيس جئن ٿيو پيغمبر ﷺ جو موت
گفت از عشق تو بالله عالمي توبه نمود
عشق ما افزون زياده شد ازان سابق ڪم بود

(۹)

هئن چئي خيمي جي پاسي ڏنهن هليو حضرت امام
۽ اچي ٿيو بيهين سان بالمشافه هر ڪلام
چيائين ته اي اصغر وٺو جنهن پيتو اڃ ڪوثر جو جام
منجهه تنهن پيو حشر چڻ ٿيو دؤر دنيا جو تمام
واءِ اصغر واسطي ٿي صاحبن فرياد ڪيا
عرش ڪرسي ٿي ڪنبيا، ملڪن پڻيا ٿي منهن مٿا

(۱۰)

بعد تنهنجي ٿيو روانو جنگ جي ميدان ۾
ٿي ڪيائين حيدر جان حملا جوش ۽ جولان ۾
ماري ڪيئي سو ملحدن جا گڏا گهمسان ۾
سر مڃي صابر هوا اندر رضا سبحان ۾
تڏهن وري ڪوفي ڪتا چو ڦير ٿيا تنهن پير ڪي
متفق ٿي آيا سڀ ملعون مارڻ مير ڪي

(۱۱)

نيٺ سر شه جو ڪبي ڪيائون قالب کان جدا
نيزي تي چاڙهيائون سر شاه شهيدان ڪربلا
بعد تنهنجي ڪيائون غارت در خيامي مرتضيٰ
آه ان دم اهليبتن ٿي فغان فرياد ڪيا
ڪاٿي آهين مير مرسل ﷺ ۽ علي شير خدا
ڏس ته تنهنجي آل تي ڪوفين ڪتن قتل عام ڪيا

(۱۲)

نال از آل محمد ص بر سرِ افلاک شد
هرک بشنید این صدا گریه کنان غمناک شد
چون سرِ شاه شهیدان بر سرِ فتراک شد
این خبر وحشت چون نزدِ صاحبِ لولاک شد
گفت بعد از من چنان کردند با اولادِ من
طاقتِ نال ندارم چون کنم فریادِ من

(۱۳)

بعد تنهنجي منجه بهشت آيو محمد ص مير ڏي
چيائين اي مرسل منا اڄ آل کي دل ڏير ڏي
ڏس ته تنهنجي پياري ڏهتي حضرت شير ڏي
۽ جي ان جي جان ۾ هن زخم تبغ و تير ڏي
سر کڻي نيزي تي نيائون شام کوفي جي کتن
تنهن سوا پرڏيه ۾ مڙه بي کفن ۽ بي دفن

(۱۴)

جان ٻڌو هي واقعو حضرت محمد مصطفي ص
درد کان غمناڪ ٿيل اندوه غم کيا مبتلا
اوچتو پهتي خبر هي غم سندي خير النساء
تان ڪٿو رڻ ۾ حسين ابن علي شير خدا
ان گهڙي روئندي آئي، آئي محمد ص مير ڏي
اي ابا زين العبا کي ڪا وڃي دل ڏير ڏي

(۱۵)

اي ابا منهنجي حسين ابن علي ڇا ڏوه ڪيو
جنهن جي شامت ۾ سڌي اولاد سان ڪوفين ڪٿو
تنهنجي امت کان ابا اڄ مون تي هي ايذاء ٿيو
طفل پاڻيءَ کي ٽسائي، تير تارون ۾ هنيو
سر ابا شاهن شهيدن جا مٿي نيزن سوار
اهل ۽ اطفال تن جا بند قيدن جي قطار

(۱۶)

اي ابا زين العبا کي طوق ۽ زنجير ڏس
اي ابا اصغر علي جي خلق ۾ تون تير ڏس
هاڻا سڀ اولاد پنهنجو روئندو نئين نير ڏس
سعد جو پٽ بيحيا باغي ٿيل بي پير ڏس
اي ابا در ڪربلا بين قتل گاهي عام شد
قيد اولاد علي از ڪربلا تا شام شد

(۱۷)

واسطي حضرت محمدم جي رڻا سڀ انبيا
۽ ملڪ جيڪي مقرب هئا تنهن ڦرياد ڪيا
۽ ولي الله خاطر ٿي رڻا سڀ اوليا
ٿي پٽيا حورن مٿا بهر دل خير النساء
گريه و افغان همانجا مثل محشر عام شد
ڪعب اسود پوش گرديده شفق خون نام شد

(۱۸)

ڪيائون زين العابدين ڪوفي جي لشڪر پياده پا
خورم و خندان اٿي ڪوفي جي پاسي ڏي هليا
جڏهن اچي زياد پٽ ملعون وٽ حاضر ٿيا
اٿي سڀ شاهن جا سر مردود وٽ حاضر رکيا
نيٺ جو جهيڪ جو هو ملعون جي هٿ ۾ اتي
سو هٿين پنهنجي هٿي ٿيو شاه جي سر جي مٿي

(۱۹)

سمهره بن جندب جو هو اصحاب مرسل صم مير جو
۽ هو اعليٰ قدر تنهن اصحاب پائو پير جو
هو انهي مجلس ۾ جت آندائون سر شبير جو
جان سڃاڻائين ته ان دم هوش ويو تنهن وير جو
گفت قطع الله يدك اي ابن مرجانه لعين
دور ڪن چوب از سر شاه شهيدان حسين

(۲۰)

در بغل صد بار این سر مصطفی ص را دیده ام
برکتف هم بارها خیرالوری را دیده ام
چند گه برشیت هم شیر خدا را دیده ام
بر سر این جان فدا خیرالنسا را دیده ام

این بگفت زد گریبان چاک، شد زاری کتان
در هم مجلس شده آواز فریاد و فغان

(۲۱)

اب نصیرا کیا کرون دل خام سا افکار هی
غنچم خاطر مین لگتا غم الم کا خار هی
نشم شوق محبت مین سر میرا سرشار هی
روز شب اکهیون سی بهتا سوز مین یه نار هی

عاشق شه نیستم لاف محبت می زخم
ورنه از عاشق صدا نی آمد تا من منم

(۲۲)

کیئن کریان اگتی بیان هی کربلا جو واقعو
سید المظلوم شاه مجتبی جو واقعو
صابر و شاکر رهیل راضی رضا جو واقعو
سرور شهدا حسین مبتلا جو واقعو

من "نصیرا" ام ز کمتر بندگانم ای شها
روز شب مدح و ثنا خوان تو یا شیر خدا
مارا بهر خدا جام شهادت کن نصیب
یا مقام من شود در کربلا نزدت قریب

مرثيو

(۱)

جهڙي دم جبرئيل آندي مصطفيٰ صہ ڏي هي خبر
روئندو ۽ سر پٽيندو خون جگر کان چشم تر
ڪربلا جي ڪيائين اچي سڀڪا حقيقت سر بسر
يا محمد ﷺ ماريو اڄ تنهنجو حسين نامور
يا محمد صہ تنهنجي اڄ اولاد تي ايذاء ٿيا
معويہ پٽ نا خلف تن سان هي ههڙا قهر ڪيا

(۲)

تنهنجو سڀ اولاد ڪيائون قتل يڪجا يا رسول صہ
بعد ان جي پي نه ٿيا هرگز اهي ملحد ملول
زين عابد پياده پا ڪيو سر سفر شام قبول
سيد الشهداء جو سر نيزي تي آهي رت رتول
يا نبي صہ ناموس تنهنجو قيد ڪيو ڪوفين ڪتن
تنهن سواءِ پرديس ۾ مڙه بي دفن ۽ بي ڪفن

(۳)

يا رسول الله صہ مرث قاسم جو چوان، شادي چوان
رت روئڻ حرم چوان يا خانہ بربادي چوان
تخت جو جلوو چوان يا رڻ وهڻ وادي چوان
يا شه مظلوم گهر نوشه جي دامادي چوان
يا چوان اڪبر جو مرثو يا چوان اصغر جو موت
يا چوان عباس غازي شير نر صفدر جو موت

(۴)

هئن ٻڌي حضرت ويو هر حال ان دم هئن ز هوش
هائ هئ هئ پيو ڪري خون جگر کان پر خروش
جنت الفردوس ٿيو حضرت جي جوشون پُر ز جوش
عرش ڪرسي لرز لرزان، قدسيا بي تاب و هوش

خواجڻ هر دوسرا ڪئي تعزي داري بجا
جنت الفردوس ۾ ان لاءِ وسي واري بجا

(۵)

تعزي داري انهيءَ تي ٿي ويو محشر ٻيا
جنت الفردوس ٿي ويو ڄڻ اتي قيامت جي جا
ساڙيا حورن هار ٿي، ملڪن پٽيا ٿي منهن مٿا
مصطفيٰ صم جو غم ڏسي، غمگين ٿيا سڀ انبيا

انبيا سڀ ماتي ٿي اوت محمد صم مير جي
تعزي داريءَ ۾ ويٺا حضرت شير جي

(۶)

بعد ماتم جي چيو سڀني نبين هي سر بسر
اي اجها عالم جا حضرت مصطفيٰ خير البشر صم
گرچ اڄ مظلوم تنهنجو قتل ٿيو پيارو پسر
نانا آخر هن مصيبت ۾ بلا تي صبر ڪر

حضرت ختم النبي ٿي رت رتو ات زار زار
بين پي روئندي ٿي صبر ۽ شڪر جو ڪاريو شعار

(۷)

هئي اڃان هي گفتگو تان حيدر ڪرار آه
آيو منجهه مجلس اتي جي روئندو زاروزار آه
هه! اڃ هر هڪ ولي صدمي کان دل افڪار آه
تاج لاهي سر کان چيائين قهر يا قهار آه

هه اڃ معصوم منهنجا قتل ڪيا ڪوفين سڀي
يا نبي صه قيدي ڪري ناموس نيائون شام ڏي

(۸)

هئن چئي حضرت علي چيو هه هه هه اي ابا
هه ابا، هه هه ابا، اڃ توتي ٿيا جور و جفا
هه منهنجي آل تي اڃ ڏاڍا ڪوفين ڪوس ڪيا
جنن ٿي حضرت دانهن ڪئي تنن سڀ رنا ٿي اوليا.

شاه حسن المجتبيٰ ٿي رت رنو يا چشمر تر
رت جگر کان جوش پانيائون، ٿيا ات نوحه گر

(۹)

ڪيئن ڪريان اڳتي بيان هي ڪربلا جو واقعو
ناه طاقت جو چوان هي ڪربلا جو واقعو
آه سڀ ڪنهن تي عيان هي ڪربلا جو واقعو
ياد ڪيو هر دم رٿان هي ڪربلا جو واقعو

ناه طاقت جو ڪريان هي ڳالهه سڀ ساري تمام
جيڪي ٿيو مولا عليءَ جي آل تي ڏنهن اهل شام

(۱۰)

هائي جيڪي آهيو سڀ مومن محبِ مرتضيٰ
تعزئي داري ڪريو ماهِ محرم ۾ بجا
هي اهو ماتم ڪيو جو مصطفيٰ خير الوري ص
۽ اتي ماتم ۾ ٿيا هن متفق سڀ انبيا
تعزئي داري اها جا ملڪ ۾ ملڪوت ۾
سر وسي ٿي خاڪ، واري عالمِ لاهوت ۾

(۱۱)

شد سياه پوشاڪ ڪعبه را ز بهرِ غمِ حسين
داغ درد ماه را ز بهرِ غمِ حسين
شد شفق خون از براي سرورِ عالمِ حسين
پيرهن چاڪا ست صبح از غمِ بني هاشم حسين
طاقتم از ماتمِ شاهِ شهيدان طاق شد
چون مضمونش "نصيرا" درج در اوراق شد

مرثيو

(۱)

ڪربلا ڏي ڪاهيو اڃ ڪوفي جي لشڪر يا علي
سعد جو پٽ اهل گمراهي جو سرور يا علي
تنهنجو سڀ اولاد ڪيائون قتل يڪسر يا علي
سيد الشهداء جو ڪيو باغين جدا سر يا علي

(۲)

يا علي پهري پليتن تن تي پاڻي بند ڪيو
تان ڪ هي اهل حرم ۾ العطش آواز پيو
اهليتن کي ٿي اڃ کان ساه ٻر لب هو رسيو
بعد تنهن جي ڪيائون ٿي خسته به خنجر يا علي

(۳)

يا علي! اڪبر جو منهن جهڙو محمد صه مير جو
يا علي! اصغر پيارو هو پسر شبير جو
هو ڪو لائق زين عابد طوق ۽ زنجير جو
جنهن جي سر تاج امامت سڀ جو سرور يا علي

(۴)

يا علي! عباس غازي خضر آل مصطفي
جڏهن ڏٺائين اهليتن کي ته اڃ بيتاب ڪيا
۽ ڪٿا ساڻي به سڀ وارو وڃائي پنهنجو ويا
تڏهن ڪٿي ويو مشڪ هو درياه جي ڀر يا علي

(۵)

جڏهن ڏٺو ڪوفين تڏهن ويڙهي وڌائون ويڙهي
متفق ٿي آيا سڀ ملعون مارڻ مير کي
پرزه پرزه ڪيائون تڏهن هئ مومن جي پير کي
هائ ٿيو عباس جو تن کان جدا سر يا علي

(۶)

يا علي! قاسم وٺي جي سبيج سينگاري چوان
يا علي! اهل حرم جي سر وسن واري چوان
سعد جو پٽ بيحيا ملعون مرداري چوان
جنهن ڪئي قاسم وٺي جي ماءُ مضطر يا علي

(۷)

يا علي! ڪوفين ڪنن تنهنجي اولاد کي قيدي ڪري
اهل عصمت جي به حرمت ڪانه ڪا هرگز ڌري
زين عابد يا بياده پنڌ ڏيهن جا پري
شام توڻي ٿي ٺيئون سڀني کي در در يا علي

(۸)

يا علي! اهل حرم ۾ روج ۽ زاري هئي
يا علي! تن جي سرن تي قيام چڻ ڪاري هئي
يا علي! سرور جي سر جي نيزي سر ساري هئي
سرخ پنهنجي خون ۾ هڻو سراسر يا علي

(۹)

ڏس ته هو ملعون هو توڻي ڪي ويڙهي سان تو
صلح ۾ صفين جي ٿي ڪيائين تو سان گفتگو
هو نهايت بي ادب، پر اهڙو مرگز ڪين هو
معويه واليءَ ڪيو جهڙو وير ويتر يا علي

(۱۰)

يا علي! زينب جو هٿ هٿ ڇا چوان هي حال هو
يا علي! بيبي مسافر جو جيئڻ جنجال هو
يا علي! خير البشر جو جيڪو ملڪ و مال هو
سڀ ڪسي ڪوفي لٽي ويا لعل گوهر يا علي

(۱۱)

يا علي! تون پنهنجي اڃ اولاد تي ايذاء ڏس
يا علي! نيزن ترارن جا تڪا هي تاء ڏس
يا علي! سرور جي سرگرزن جا هٿ هٿ گهاٽ ڏس
ڪوفي جي ڪانون ڪٿو تنهنجو ڪبو تر يا علي

(۱۲)

ناه طاقت جو چوان هي ڪربلا جو واقعو
سيد المظلوم شاه مجتبيٰ جو واقعو
صابر و شاکر، رهيل راضي رضا جو واقعو
ظلم جيڪي ٿيو سو آه سڀني تي ظاهر يا علي

(۱۴)

يا علي! صدقي امامِ شبر. ۽ شبر جي
۽ صحابي مصطفيٰ مرسل محمد ص مير جي
۽ علي عباس غازي قتل ٿيل تقدير جي
ڪر منهنجا مطلب سمورا حل يڪسر يا علي

(۱۵)

يا علي تنهنجو ”نصيرالدين“ مداحي آ مدام
سيد الشهداء جي ڪمتر آ غلامن جو غلام
لڙم لڳو دامن اوهان پنجن جي پيو آه سام
ڪر شفاعت تنهنجي سائين روزِ محشر يا علي

سهڻا ڪر سينگار جڏاهين، نال خوشي گهند ڪولن تي ٻه ٻولن
پنڌ پيها پوي نه تڏان، چيهي توڙي چپ چولن تي ٻه ٻولن
شيرين شعر اسادا پڙم وت نال لبان دي تولن تي ٻه ٻولن
صدقي ناز ”نصيرن“ ڪرن ڦورا ڪجهه نه ڦولن تي ٻه ٻولن

سلام

مَحَبَّتَينَ کي سدائين شاه جو ماتر ڪرڻ گهرجي
 خصوصاً جڏاچي محرم تڏهن سڀني پٽن گهرجي
 جڏهن اڃا اهليٽن جي پوي ٿي ياد اِي يارو
 تڏهن ڪن محرم ۾ ٿڌو پاڻي پيڻ گهرجي
 اسان امت جي بخشش لاءِ سَنائون سختيون سر تي
 اسان کي سر پٽڻ، سڀني ڪٽڻ ۽ رت روڻ گهرجي
 جڏهن سختيون شهادت جون پون ٿيون يادگيري ۾
 تڏهن خصمن خيالن تي سدا لعنت ڪرڻ گهرجي
 جنهن ڪيو شاه جي اڳيان فدا سر پا دل و ايمان
 تنهن حُرَن حضورن تي سدا رحمت گهرڻ گهرجي
 اسين نالو محبت جو رکي ٿا پاڻ شرمليون
 ڇڏي سڀ عيش دنيا جا زيارت لاءِ هلڻ گهرجي
 جڏهن سبطِ نبي چيو قبر منهنجي جي جنهن زيارت ڪئي
 شفاعت تنهن تي واجب آهي، مونکي ڪرڻ گهرجي
 تڏهن چو ٿا گذاريون هت اسين دنيا جي عشرت ۾
 ڇڏي لذت دنيا دولت سنڌي هڪر هلڻ گهرجي
 جڏهن قاصد اچي ڪئي ڳالهه مسلم جي شهادت جي
 تڏهن لشڪر چيو سائين هتان هيئر ورڻ گهرجي
 سڀئي ڪوفي ٿيا لايوفي مسلم کي ڪهاڻائون
 اسان سان پي ڪندا اهڙي مديني ڏي هلڻ گهرجي
 چيو سبطِ نبي لشڪر کي اي منهنجا سڀئي ساٿي
 اسان کي هي شهادت جي سچي سختي سهڻ گهرجي
 جيڪو موٽي انهيءَ کي منع هرگز کانڪا آهي
 جنهن کي حب دنيا جي هجي، تنهن کي وڃڻ گهرجي

گهڻا موٽيا ڇڏي شه کي هو بي ايمان بي غيرت
 رهيا معدود جي، جن تي سدا رحمت چوڻ گهرجي
 اچي خيما جڏهن ٻريا ڪيائون دشتِ بلا ۾ پوءِ
 يزيڊن امر ڪيو پاڻي هنن کان سڀ ڀلڻ گهرجي
 جي ساقي حوض ڪوثر جا تئين تي بند ٿيو پاڻي
 عجب جهڙي آهي هي ڳالهه اي يارو روئڻ گهرجي
 آهي ڪوثر اسان لاءِ منتظر چيو شاه لشڪر کي
 مگر هيڪر شهادت جو هتي پيالو پيئڻ گهرجي
 تڏهن خوشنود ٿي حملا ڪيائون جنگ ۾ جيڪي
 هزارين ڪوس ڪيائون تن مٿي شابس ڪرڻ گهرجي
 ناهي طاقت شجاعت جو بيان شاڪر ڪري تن جو
 سڀن جو هو اهو مطلب ته آخر سر ڏيڻ گهرجي
 ڏئي سر سرخرو ٿيا حيدر ڪرار جي اڳيان
 اسان کي تن جي نالي تان سدا صدقو ٿيڻ گهرجي
 اهي هوا حر حيدر جا، اهي پيارا پيغمبر جا
 ضروري آ تئين شينهن مٿي شابس ڪرڻ گهرجي
 شهيدن جا جڏهن ميت پيا ها خاڪ ۽ رت ۾
 اسان کي ڪيئن ڪٽولن تي ۽ پينگهن تي سمهڻ گهرجي
 نصيرا ناه طاقت جو لکان شه جي شهادت کي
 روئڻ گهرجي، پڻ گهرجي، ڳرڻ گهرجي، مرڻ گهرجي

سلام

ٿيو رب پاڪ پاڻ ٿناگر حسين جو
جبرئيل خاص خادم ۽ چاگر حسين جو

ارض و سماءُ ڪرسي عرشِ برين مٿي
ٿيو غفلتِ شهادت شاگر حسين جو

سڀ اوليا خاڪ سندي پاڪ پير جي
سڀ انبيا کان صبر ٿيو برتر حسين جو

هو ابتلاءِ عشق جو ورڻ يزد چاه
جو قتل ڪاري سيد سرور حسين جو

جنهن هر هر ٿي ڪئي سواري ڪلهي تي رسول ص جي
سو سر ستان تي سوار ٿيو انور حسين جو

ڪيو آيتِ طهارت جنهن گهر اندر نزول
تاراج ڪيائون سو گهر سرور حسين جو

بي آب تيغ پاڻي ته ڪيو بند لعنتين
هو آبدار اصل کان گوهر حسين جو

جڏه پائيتا ۽ پائيجا ٿيا قتل تنهن کان بعد
عباس ٿيو شهيد برادر حسين جو

ابن زياد عمر جون بي حرمتون ڏسو
تاراج ڪيائون خيمه خواهر حسين جو

اولاد معويہ جي کي ٿيون فرحتون تمام
غمگين ٿيو نبي صم جدِ اطهر حسين جو

وئي مومنن جي گهر مان تڏهن کون خوشي لڏي
ٿيو واقعو جڏهن هي سراسر حسين جو

منجهه ڪربلا ٿيو قتل پيارو پٽس وڏو
هٿ تشنه لب شهيد ٿيو اصغر حسين جو

بيمار ناتوان پدر ڪشتم وا اسير
سجاد پياده پا پٽ اطهر حسين جو

بيمار پياده پا ٿي هليو تا به شهر شام
ڪيائون قافلو تباه سراسر حسين جو

آتش فتاده در دل زهرا و بوتراپ
جڏهن واقعو ٻڌائون سراسر حسين جو

شيطان لعنتون ٿو ڪري تن مٿي مدام
جن زوڀرو وڏايو سندو سر حسين جو

غلمان حور ديو ملائڪ ۽ انس و جان
ڪن لعنتون تن اتي جو منڪر حسين جو

صدقو حسن جو سوال منهنجو ڪر خدا قبول
ٿيان آءُ غلام خادمِ لشڪر حسين جو

مشڪل ناه مراد ”نصيرا“ جي ٿئي تمام
ٿيان خاکبوس قلب سندي در حسين جو

سرائیکی کلام

بيت

هیر کنون تدبیر ڳئي، تک تیر ماریا جنهن کون ماهي،
هوش حیاتي عقل شرم، وت کیتس آله واهي،
یار نصیر کڏان نه چتي، جنهن کون پیڙي عشق دي قاهي.

هیر کنون تدبیر ڳئي، جنهن کون رانجهن چیتک لائي،
مردي توڙي سوا سهڻي دي مول مٽیس نه وائي،
پاجهون نینهن نصیر سیائي بی وت کوڙ کمائي.

هیر کنون تدبیر ڳئي، جڏان بار بره دا آیس،
هوش کنون بیهوش ٿئي کائي رانجهن چیتک لایس،
طاقت طاق ٿئي هن اهندي نینهن نصیر نیایس.

هیر کنون تدبیر ڳئي، عشق رانجهو دي ماري،
ویکن سیتی یار سچڻ دي هوش ڳیس هک واري،
بره بلا دي نصیر نماڻي کون پئي ڳچي وچ ڳاري.

هیر کنون تدبیر ڳئي، لڳڙس عشق اڙانگا،
ویندي یار رانجهو دي طرف، ست سیوئي سانگا،
جیها تار نصیرا اس کون، تیها تنهن کون تانگها.

هیر ڪنون تدبیر ڳئي، تڪمیر وهائیس رانجهو،
دل چیریس عشق دی تیرتی وچ تقدیر لکائیس رانجهو،
پن سیر وڃی پی نصیرا تی پڙھ کیر پلائیس رانجهو.

هیر ڪنون تدبیر ڳئي، ڪاڻی لڳڙیس میخ محبت دی،
آڻی دل وچ اڙیس ڪاڻی، ساجن دی محبت دی،
نیهن نصیر نبیر گهتی، هن نديان تردي وتدی.

رانجهن سائين نال اسا ڏي، ڪردا بي پرواهي،
ميڏي تيڏي نال پيارا، روز ازل ڪنون آهي،
لڳڙي ويسان نال نصیرا، چوڙ پاڻي شاهي.

رانجهن تخت هزار دا آيا، چال چوڳيان دي ڪرڪي،
ميڏي ڪيتي سهڻا سائين، ڀرت دا پوش پهرڪي،
يار نصیر تڏاهين ملسني، جڏان ڏيکين جيئري مرڪي.

رانجهن تخت هزار دا سائين، آيا وچ سيالين ويڪو،
چاڪان والا بيڪ بناڪي، چلدا چالين ويڪو،
هیر دي نال نصیر ڪريندا، ڳوڙهيان ڳالهيان ويڪو.

رنگپور دي وچ سیر ڪريندا، صاحب تخت هزارا،
وچ سبالين آيا سهڻا، چوڙڪي سپ پسارا،
چاڪان والي چالي چلدا، گهن ڪي ندي ڪنارا،
نيهن نصیر نهوڙيس، هن روندن زارو زارا.

جهوڪ سڄڻ ڏهون سڳيان سرتيان مول نه رهسان ويسان،
اڀڻي روز ازل دي سرتيان، ڪيتي قول پليسان،
مند سانوڻ دي يار نصيرا، مئن ساجن نال جليسان.

رانجهن سائين تيڙي ڪيتي مئن فراقن هوسان،
ڪتلي توڙي آب هنجهون دي نال سڄڻ منهن ڏوسان،
جتلي توڙي يار سڄڻ نه ملسين، ٻيئي نصيرا روسان.

ڇاڪ سناڏي دل ڇاڪ ڪيتي، حق پاڪ ڄاڻي غمناڪ ٿيان،
گهٽ گهور چهر دي چور ڪيٽس، مخمور خودي ڪنون دور ڳيان،
بن يار نصير قرار نه آوي، تار هڪي وچ زار سيان.

ڪيڙي پيڙي دي ويڙهي نه هووان، شالا رانجهو آوي مئڪون،
گهن وڃي انهان جهيڙيان وچون، اتي ڪول پلهاي مئڪون،
سڪ دا اهو يار نصير، سبق پڙهاوي مئڪون.

رانجهن تخت هزار دا سائين، گڙا بين بجاوي،
بار بره دا سر تي اڀڻي تي نال خوشي چم چاوي،
جوڳيان والي چال ڪراهن، ڪنان وچ ڪنڍل پاوي،
راڳ ڪريندا ناچ نچيندا، چشمان چيٽڪ لاوي،
جهنگ سارا قربان آهن تون جو بار بره بچاوي،
ويڪ نصير ڪم عشق دي، جو ڪيهي ڪيڏ ڪڏاوي.

عشق حسن جَدَّان هل ڪيتا، تڏن پل ڳيان تدبيران،
 سانگا سَتَ عشاقان سردا، گهٽ نفي تڪبيران،
 اُتَ هير نصير هڪ آهي، اِٺَ ٿيان هيران.
 گهڻڪن گهنڊَ تنوارن ڪنڊيان، ميڙي دل اوڏاهين ترسي،
 هڙي ويڙ ڪلي ڪريسان، رڳان ڪران مٿن رسي،
 وال ماهي دي ٻوٽي هوون، جتي منجهان ڏيون گسي،
 اي سر صدق ڪران نصير انهن تون جو جهوڪ رائجهن دي ڏسي.
 ماڙي وچ محبوب، رک رُوپ، ڪڙا خوش ڪلدا،
 ترس نه تنهن ڪون تلِ دا.
 تلڪ دي چلڪ سיתי وا ه موهن ملڪ مريندا دل دا،
 ترس نه تنهن ڪون تل دا.
 اينجيهي شمس نه قمر وکيو سي، واہ شبيه شڪل دا،
 ترس نه تنهن ڪون تل دا.
 درؤن دام دليان ڪون گهٽدا، زلف سياه سلسلدا،
 ترس نه تنهن ڪون تل دا.
 مشتاقان نون مُرڪ مريندا، ويڪو قهر ڪجل دا،
 ترس نه تنهن ڪون تل دا.
 احمر خال دو ابرو وچ ڪردا ڪم قتل دا،
 ترس نه تنهن ڪون تل دا.
 طالب نهين طوبي دي تنهن ڪون پوڄا ڪر پل دا،
 ترس نه تنهن ڪون تل دا.

هندو خال مسلم مسیٲتی، مول نصیر نه هل دا،
ترس نه تنهن ڪون تل دا.

ماڙي وچ محبوب ڏٺم جیوین گلشن در گلزاری،
بدل بهاري، حسن هزاري.
پانهين ٻڌ ٺیٲتي دل وه واه! جھالردی جنساري،
بدل بهاري، حسن هزاري.
سرھا ویس مٿي تي سونهين، واه گج لائي گلزاری،
بدل بهاري، حسن هزاري.
نین نصیر سچڻ دي کیوین، جیوین گل اناري،
بدل بهاري، حسن هزاري.

ماڙي وچ محبوب ویکیم، واه جوین جواني
جنهن دل مست کيٲي مستاني
هڪجهلڪ تنهين دي جلوي اتون، جند جان ڪران قرباني،
جنهن دل مست کيٲي مستاني.
منهن مصحف سچڻ دا ویکیم ساڳي ماه ڪنعاني،
جنهن دل مست کيٲي مستاني.
چلدا چال نصیر نهايت رک ڪر شغل شهاني،
جنهن دل مست کيٲي مستاني.

دريء وڻون درشن ويڪيم، واه موهن متوالي،
بئسر والي.

سرما سياه، ساه ڪيتا سوگها، واه لبان دي لالي،
بئسر والي.

جهولڻ جوڙ سיתי وه جهومڪ، قهر ڪري ڪنمالي،
بئسر والي.

لٽ نيتي جند جان موهن، ڪر اٽڪل استعمالي،
بئسر والي.

نَوَ لڪ ناز نصيرا ڪردي، هر هڪ نين نرالي،
بئسر والي.

تلڪ دي چلڪ تجلي جهلڪ وڪالي جمالي،
مشڪ ختن دا حال رکايا، منهن تي ائين متوالي،
قهر حسن دي شهر وچ ڪيتا ناظر نين نرالي،
خال دي خيال نصير ڪيتي، دل داغ جيوين گل لالي.

گليان زلفان يار دي رخ تي، جيوين ڪاريهر ڪالي،
وچ زهر دي آلي.

مشتاقان دي مارڻ ڪيتي، رخ تي دلبر پالي،
سهڻي تي متوالي.

ڪيا مئن نوڪ نينان دي آڪان، نيزي بڙچيان پالي،
ترڪان والي.

انهان گاليان بلايان دي وچ، ڪيوين نصير جالي،
من ماهي مڙ پالي.

ٻه ڪول ميڙي ڪجهه ٻول، موهن! گهنڊ ڪول، نه ته مئن مردِي،
قسم حيدر دي.

حسن تيڙي دي ڪيا وصف آڪان، نهين بات بشر دي،
قسم حيدر دي.

جان بلب هي جاني، رنگ ڳڏا رخ زردِي،
قسم حيدر دي.

آتش عشق ڳڏي جند ساري، نهين آتش دي،
قسم حيدر دي.

مئن گداگر ڪون نئن ڏٽري، شاهي شوق شهر دي،
قسم حيدر دي.

حيدر ڄاڻي مئن تان تيڙي در دي ٿئي آن بردي،
قسم حيدر دي.

آهان دانهان ڪاهان دي وچ، رات ڏينهان ڪردِي،
قسم حيدر دي.

لوڪان ڪون عزرائيل مريندا، مئن ماري نصير نظر دي،
قسم حيدر دي.

تير نينان تڪبير ڪرن، وهوا سيف ايراني،
قسم قرآني.

زلف زوراور زور سيهم، وهوا پاڪ پيشاني،
قسم قرآني.

لال لبان دي وصف ڪيا آڪان، هن ياقوت رُماني،
قسم قرآني.

گوش موهن گل گلابي، بيني الف آڪان ني،
قسم قرآني.

بازو ساعد سيمين سهڻا واه پنج مرجاني،
قسم قرآني.

جاني تنهن نوراني تون، جند جان ڪران قرباني،
قسم قرآني.

خال خطيب وانگر ڪڙ ڪردا، رخ دي ثنا خواني،
قسم قرآني.

نال رقيب الاوي هولي، ڪري ريس جائي جسماني،
قسم قرآني.

قلزم عشق دي موج ماري، ڏاڍي طلب ڪيتي طغياني،
قسم قرآني.

پيري دي وچ عشق لڳوسي، جيها جوش جواني،
قسم قرآني.

ڪڏان ملسين شاه نصيرا، ڪيتو فراقان فاني،
قسم قرآني.

بن بئسر بن بولي، موهن جاني نور آفشاني،

قسم قرآني.

لنگ تنهين دي لوڏ، دل مست ڪيتي مستاني،

قسم قرآني.

ميلي ڪپڙي سونهن موهن ڪون ٻڌ ڪيتس دل ٻانهي،

قسم قرآني.

جي سينگار ڪري ميا ڪسائين، گهني حوران ڪون حيراني،

قسم قرآني.

ڪتا مهتاب دا شان اٿاهين، شمس نه جنهن دا ثاني،

قسم قرآني.

مستين روز ازل دا ڪيتا، جان جسم قرباني،

قسم رباني.

ڪشف ڪيتوني ڦيرانهان تي سڀ رموز نهاني،

قسم رباني.

وَهُوَ مَعَكُمْ اَيْنَمَا كُنْتُمْ، هي فرمودا فرقاني،

قسم رباني.

رڪين خيال وحدت والا، ڏوجهي نه ذڪر زباني،

قسم رباني.

فڪر فقيران ڪوئي نهين، ٻاجهون فڪر فاني،

قسم رباني.

شاه نصير هر صورت دي وچ سير هويا سلطاني،
قسم رباني.

✓ کيڏون کيتوئي بيپرواهي دا، اي خيال خريدي،
قسم علي دي.

کڏين سپال نه لهندئين سهڻا، ميڏي دل جلي دي،
قسم علي دي.

کاتي نينه نصور وهائي، کيتا شوق شهيدي،
قسم علي دي.

عشق حسن تاراج کيتي، عاشق دي مال جان ونهين،
کفر کنون آزاد رهن، چوڙيوني دين ايمان ڏونهين،
لال لبان دي وصف کيا آکان سرخ وتن مستان ڏونهين،
لب ڏند گڏ نصير سچڻ موتي تي مرجان ونهين.

نين موهن دي خاص خماري، کردي کيهي کام ڏونهين،
خونريزي دا خيال پيوني، ڦردي مست مدام ڏونهين،
زلفان نانگ وسپهر يا وت هن دلين دي دام ڏونهين،
نينهن نصيرا ايهن موهن دي، نفي کيتي ننگ نام ڏونهين.

ناز ڀري هن نين موهن دي، هر رنگ وچ رنگين ڏونهين،
 سهس سئين ڏي مارن طمع، شوقين وچون شاهين ڏونهين،
 صف مڙگان دي جوڙ ڪڙن، اهي انگريزي آئين ڏونهين،
 ديدان دور دوناليان مارن، ست ڏي ڪر سنگين ڏونهين،
 عاشق دي جند جان ڪرن، غمزي وچ غمگين ڏونهين،
 زلف معبر تون ٿئي قربان، چين اتي ماچين ڏونهين،
 چهره صورت نور دو چشمان طهه تي ياسين ڏونهين،
 ڏيک اهين ڪون هت منهن تي يوين شوم ڪنون شيرين ڏونهين،
 نو لک ناز نصيرا ڪردي هر هڪ چين جبين ڏونهين.

•••

وچ جهاد اڪبر دي غازي، جڏان مرچي اڻ اڙاون،
 هت ڪر "لا" دي ڪاٽي سورهي، ڪست وچون ڪڙڪاون،
 ٿيندي پاڪ شهيد نصيرا، جيندي جان جلاون.

•••

سڻ ڪر موتوا قبل مريندي آندي مرد خدا دي،
 هر رضا وچ راضي رهندي، صاحب صلح صفا دي،
 هن نصير هميشه اهي غازي ڪرب بلا دي.

•••

هجر فراق تسادي سهڻا! مارگهتيا هي مينون،
 ڪيا مئن اک سٺاوان سائين! هي سڀ معلوم ٿينون،

درد فراق دي دانهن نصيرا اک سٿاوان ڪينون.
بَرڇيان نين سَقيلي آبرو، مئن تيغ بره دي ڪٿيان،
روز ازل ڪنون سر ميڙي تي بره ديان بوندان اٿيان،
چَم چَم چايم سيئي سرتي جڳ ساري ديان جٿيان،
نينهن نصير نهوڙ گهتيا، مئن چال موهن دي مٿيان.

✓ اسم تي جسم نفي ٿيا، تڏان عشق ڪيتي اثباتي،
موجودات فنا ٿئي سڀ، پاڇهون ذات صفاتي،
غير نظر نه آوي، ظاهر جلوا آوي ذاتي،
موت عشاقان اتي نهين، اهي جيندي بعد مماتي،
پيالا آب حيات دا پيتوني رهن هميش حياتي،
نانگي وتن نصير سدا، سانگ سسي دا چاتي.

جان جان آتش عشق دي پڙڪي تان تان شعلي ٻاهر،
پون چڱگان، ڪنون وچ عالم دي ظاهر،
نيٺ نصيرا وچ عشق دي آخر ٿيسن ماهر.

رندان روز الست دا پيتا جام هٿئون گهن ساقي،
فڪر فنا ڪنون فارغ رهئي نال الهه دي باقي،

طلب دي وچ طالان ڪيتوني جان جسم دي طاقي،
اهي نصير مرد مولادي، مست وتن ميثاقي.

جڏان دنيا حرص هوا ڏهون پهلون منهن مٿيوسي،
نال توگل تيشي "لا" دي دل دا ڪوه ڪنيوسي،
شاه نصيرا تڏان مليا، جڏان سانگا سر ستويسي.

عاشق عشق دي جنگ اندر، ڪڙ ونگ گهٽن جڏان ويڙهي،
ناموس نام ۽ ننگ ڪنون لنگهه آون وه ويڙهي،
سرچنگ اتي رک تنگ آون اهي وير وحدت دي ويڙهي،
وچ نينهن نصير نِسنگ اهي، شهونگ ڪڙي ول ويڙهي.

دل لٽڻ دي ڪيتي ڪردا ناز ادا سئو ناز ويکو،
ڪالي وال وسيهر ول ول اڪيان بحري باز ويکو،
ابرونون، الف بيني، ميم دهان ممتاز ويکو،
سرما سيف وانگرمڙگان، نيزي دور دراز ويکو،
حسن دي بات بيان وچ نه آوي ويتر نازو نياز ويکو،
غمزا ناز و ادا، ڪر شما عشوا ۽ اغماز ويکو،
التا اهيڻ دي اتي رعنائِي دا راز ويکو،
عشاقان دي اتان شاه نصير نال نياز نماز ويکو.

سانون ڄام بره بي آرام ڪيتا، خيال خام ٿئي سڀ رام ٻاجهون،
 جسم جان نه ڪوئي ڪار ڪري، سمجهڻ ميم دي مام ٻاجهون،
 صبح وصال دامول ٿيسين هجر فراق دي شام ٻاجهون،
 اي سر هرگز وچ سمجه نه آوي، "لا" دي ڪٿي لام ٻاجهون،
 هر دو جهان وچ ڪجهه نهين ٿيوڻا هڪ عشق دي انعام، ٻاجهون،
 عاشق رهن لا قيد نصيرا هڪ زلف دي دام ٻاجهون.

•••

پي پيالا پريم ڪا، پي هڏان ڪي مک،
 نينهن اٿاهين لا جڻان تلواريان دي تڪ،
 رمز اهائي سڪ صوفي شاهه نصير ڪنون.

•••

يار اساذ اڳڻ اساذي پير نه پاوي هرگز
 ڪي صبر ڪران وي يارو صبر نه آوي هرگز
 آتش عشق نصيرا جگر ڪيون نه جلاوي هرگز

•••

شاه حسن جڏان هل ڪيتا، عقل ٻڌي وچ دوري
 سر عشاقان آندا بيشڪ ڏاڍا ظاهر زوري،
 راضي رهن نصيرا عاشق، وچ اهين رنجوري.

•••

زلفان يار ديان مار ڻ ڪيتي ڏنگ مرينديان ڏاڍي،

هوځي دام دلیندا دل کون، ونگ گهټیندیان ډاډي،
نیږ نصیر سچڼ دي کیوي رنگ رچیندیان ډاډي.
عشق حسن رمل کیتا هک پل وچ هنگام ډونهان،
عالم دي وچ شور کیتوني طرح طرح دا تمام ډونهان،
زاري کيتي عشق دي اځون کفر اتي اسلام ډونهان،
آبي ډتي نصیر برهه هت دل تي روح زمام ډونهان.

●●●

بي کر جام الستې عاشق، بي خود از خود ټیندي،
پرت دا پیالا پیر مفان دي هڅون هر دم پیندي،
ویک نصیرا مرد مولادي، موتو قبل مر، جیندي.

●●●

رات ډینهان آرام نه آوي وچ جدائي تیډي،
ظاهر هي وچ خلق دي جور جفائي تیډي،
نال عشاقان هرگز ناهي، صلح صفائي تیډي،
سوا صبر دي هي نصیرا کوژ کمائي تیډي.

●●●

عاشق مست الست کیډن عشق دي التې بازي،
وچ میدان محبت والي، ترک ټیندي تازي،
مرد خدا دي رهن نصیرا، هر رضا وچ راضي.

●●●

جڏان ميڙي سردي اتي بار برهه دا آيا،
 عشق الهه دا ڪيا ڪجهه آڪان ڳاڳا ناچ نچايا،
 جڏان اُمالڪ سر ميڙي تي بار برهه دا آيا،
 تڏان وجود وسار ڪراهڻ مٿن سارا مقصد پايا،
 آڪي نصير سر الهه دا آپ وچون آپ سمايا.

●●●

چهري صاف سڄڻ دي اتي خال سياهه هڻ آيا،
 يا وت روءِ بلوري اتي پيا خال سياهه دا سايا،
 يات آهان دردمنديان ديان ڪيتا ڪالا ڪايا،
 يار نصير مهر سڀي منهن ڪول نقاب وڪايا.

●●●

نام نصير ڳيوسي اڳي هڻ ڪون نصير آڪيندا،
 آپ الله آپ اتي سٺو سٺو نام ڌريندا،
 ڪٽ مسلم ڪٽ هندو ڪٽ فقير سڏيندا،
 ڪٿان ملان، ڪٿان قاضي، ڪٽ نصير بڻيندا.

●●●

هڪ ڏينهن پير مغان دي هٿون پيالا عشق پيتو سي،
 ڪيف اهين دي بها نه ڪائي توڙي سر ڏٺوسي،
 اسم جسم تي فهم عقل دا تنهن دم ترڪ ڪيتو سي،
 آڪي نصير آپ وڃاڪي، عشق دي رنگ رتوسي.

●●●

سانگا سردا ست ڪراهن، مرشد ڪولون آوين،
 ڏونهان جهانان اتون هڙا هڪواري ڇا ڇاوين،
 نال تفنگ فنادي جهڙا جسم جسم وچ جلاوين،
 نفي اثبات ڪنون لنگهين تان سارا مقصد پاوين،
 مارڪي نعرا انا الحق دا، سولي سر چڙهاوين،
 سر معراج سوريءَ اوپر گيت احديت ڳاوين،
 شاه نصيرا هرگز پير نه پڇتي پاوين قدم اٿاوين.

جيندي مرڻ تي جيوڻ هويا ڦير نه مرسون هرگز،
 بعد فنا بقا هويا وچ قبر نه اڙسون هرگز،
 سواءِ نينهن نصير دي ٻاجهون، ٻيا سبق نه پڙهسون هرگز.

کافي

عشق ماهي دي مئن لٽيان، لٽيان، لٽيان،
عشق سڄڻ دي صبر ويجايا، سوز فراق دي ڦٽيان،
ديدان دناليان قتل ڪرينديان سيف ابرو دي سٽيان،
جهٽ پٽ ويڪان يار مومن ڪون گهير لنگهه ڪي گهٽيان،
نينهن نصيرا هي جنهان ڪون، هر گز مول نه هٽيان.

کافي

نال خيال دي خيال، سمجھ ٿي خود خيال،
ڇوڙ ڪي هاسا مسلا تسبي ڪيھي منيدئين وال،
سمجھ ٿي خود خيال،
ڪر توڪل ترڪ ڏويجي، ڪيھي ميڙيندئين مال،
سمجھ ٿي خود خيال،
وفي انفسڪم سمجھ اشارا، ونحن نال وصال،
سمجھ ٿي خود خيال،
هر رنگ دي وچ سير ڪريندا، صاحب جذب جمال،
سمجھ ٿي خود خيال،
وچ ميدان محبت والي، ڪيڏن درد ڌمال،
سمجھ ٿي خود خيال،
عاشق نام نصير سڏاوين، ڇوڙ ڪوڙ ڦيل مقال،
سمجھ ٿي خود خيال.

ڪافي

ڪيتوئي دل ڪباب، رَمَزين غمزين والا يار،
 درسن وڪاوين، ڦيرا پاوين.
 سجدا اسادا ني ميان، طرف تسادِي ڀَلا،
 سائين داسَنهن هي ثواب.
 دلڙي اسادي ني ميان، سَه نَهين سگهَدي ڀَلا،
 عشق تيڙي دا عذاب.
 ملڪ دليان تي ني وي ميان، هر دم وسدا ڀَلا،
 تيڙا نينهن نواب.
 دل نصير دي ني وي ميان، لَت ڪي نيتِي ڀَلا
 ڪول نينا دا نقاب.

ڪافي

پيارا تيڙي ڪردي ڪيفي نين ڪلور،
 ڪنهن دي غرض نه رکدي.
 ڪالي وال وسيهر ول ول هن نِسورا نور،
 ڪنهن دي غرض نه رکدي.
 حسن تيڙي دي نال برابر نا پَري نا حور،
 ڪنهن دي غرض نه رکدي.
 ڪٿون سڪئين سَهڻا سائين! دِلين لَت دا دستور،
 ڪنهن دي غرض نه رکدي.
 نِگهه نال نصير نون سَهڻا ڪيتا چشمان چور،
 ڪنهن دي غرض نه رکدي.

ڪافي

چلڻ چاڪان والي چال، سهڻا بهون من پاونڊين،
تخت هزارا چوڙڪي آئين، عشق دي سانگي سهڻا،
هیرڪون تیر جگر وچ ماریئي، محبت دامن مهڻا،
چوڙ ڳئي ڦیل مقال.

ترڪ وطن ڊاڪیٽي موهن، چوڙیئي طول غیالی،
بیلی ٻاٻل ڊاهن ڪي، وڃون سڀ سیالی،
نینهن لایئي مئن نال.

خویش ڪنون دل ریش ٿئي آن، چوڙیر ڪڙم قبیلا،
هر دو جهان وچ ٻاجهون تیڏي، اور نهین ڪوئي وسیلا،
پرت پیارل پال.

عشق تڙاڏي یار پیارا، لائي اندر وچ لوري،
رمزین غمزي ناز ڪرشمي نال نیٽي دل زوري،
مهر پوئي مڙیال.

دوري تیڏي مول نه سهندي هڪ دم دل ویچاري،
نینهن نهوڙیس ڏاڍي محبت تیڏي ماري،
جانب مئن گڏ جال.

کافي

شاه حسن شهزوراهي، جنهن هر جا حڪم هلايا هي،
پنهل ڪيچ ڪنون ول آڪي، نال سسئي دي نينهن آڙاڪي،
اپناننگ ناموس پڙاڪي، ڏوٻي نام ڏراياهي،
شاه حسن شهزورا هي.

تخت هزار دا صاحب آيا، اوڻ نال ايسا رنگ لايا،
سڀ سيالين دم مچايا، رانجهن چاڪ سڏاياهي،
شاه حسن شهزورا هي.

شيخ صنعان هو يا زاهد لوڪان ليڪي مرد مجاهد،
پڙهدا ڪنز هدايا عقائد، جڻيا عشق جڙاياهي،
شاه حسن شهزورا هي.

نينهن نصير ڳڏي هي چاتي، قلب اندر ڪڙڪايس کاتي،
چوڙ ڳيا سڀ ذڪر ذاتي، جيرا جوش جلاياهي،
شاه حسن شهزورا هي.

ڪافي

جنهان ميخ لڳي محبت دي،
ڪيهي ڪاڻ ڪين قيامت دي،
جنهان ميڪ لڳي محبت دي.

همت خُراڻ ڪون هي هميشه،
مولا دي مَدَت دي،
جنهان ميڪ لڳي محبت دي.

اڻي انهان ڪون اصل اندر وچ،
عشق جيئهي آفت دي،
جنهان ميڪ لڳي محبت دي.

ڪَل نصيرا اڃا نهين تئينڪو،
عشق والي عبرت دي،
جنهان ميڪ لڳي محبت دي.

کافي

اَن اَکيان اَنکايئي صاحب تخت هزار دا،
کو کهنندا کهندا کوئي، اصل هير رانجهن دي هوئي،
منهن تي لڄ شرم دي لوئي، عقل ڳيس اختيار دا،
صاحب تخت هزار دا.

سڪ سيني دي وچ سَمَيس، بار بره دا سرتي چايس،
روز ازل ڪَنون شرم وچايس، نينهن لڳس نروار دا،
صاحب تخت هزار دا.

مَن رانجهي هوکي رهيا، سڙ رهيو تسان سڪيان سَهيان،
دل وچ ٻلديان برهين بهيان، بره لڳس بردار دا،
صاحب تخت هزار دا.

نينهن نصير اينجهانانگا، ست چوڙايس سردا سانگا،
لنگه پيا لڄ شرم دا لانگها، ٿوڙڪي ڏاڳا آر دا،
صاحب تخت هزار دا.

کافي

ميڏا موهن يار کڙا گرندا نظاري، راوي دي ڪناري،
سانگ اساڏي سهڻا سائين غمناڪ نال گذاري،
ميڏا موهن يار.
وڌڙي ويٺي وارث ميڏا، ڪٿيان تر تينواري،
ميڏا موهن يار.
تخت هزار چوڙيس ڪنهن سانگي چاهئون منجهيان چاري،
ميڏا موهن يار.
ننگ نصيرا نپيسي ميڏا، لڳي هان جنهن دي لاري،
ميڏا موهن يار.

کافي

جوڳي ڪيڏون آيا، من ميڏي ڪون بهون سهاندا،
جوڳي ڪيڏون آيا.
اهين جوڳي دي چال عجائب، دلڙي لت لت جاندا،
من ميڏي ڪون بهون سهاندا.
مرلي وڃيندا چال عجائب، چشمان دي چوٽ چلاندا،
من ميڏي ڪون بهون سهاندا.
ويس وٺاڪي پڳوين ڪپڙي، ڳلي ڳلي ڪڙ ڳاندا،
من ميڏي ڪون بهون سهاندا.

مئن نه ڄاڻان ديس ڪهڙي دا، ٻاري بره بچاندا،
 من ميڙي ڪون ٻهون سهندا،
 صحيح سڃاتم شاه نصيرا، آلا آسان ڏهون آندا،
 من ميڙي ڪون ٻهون سهندا.

ڪافي

طعني تيڙي ڏيندا - راج سيالين دا سارا،
 طعني تيڙي ڏيندا.
 روح ميڙي وڃ وي ميان، رهبر وسدا ڀلا،
 نينهن نغارا وڃيندا، لايا عشق اوتارا
 راج سيالين دا سارا.
 سانگي ميڙي وي ميان! سرست ڀلا،
 تخت هزار تڙيندا، لائيس نينهن نظارا،
 راج سيالين دا سارا.
 ڪڏان ملسين وي ميان! نال نصير ڀلا،
 ڪڙا ڪوڪان ڪريندا، روندن زارو زارا،
 راج سيالين دا سارا.

ڪافي

سانگين سيالين دي رانجهن سائين وو ميان!
ڇاڪ ٿي ڪٿيان چڙيندا صاحب تخت هزارا!
صاحب تخت هزارا

من ميڙي ڪون ڪڙم نه ڀانودا وو ميان
تخت هزار تريندا لڳا هڻ نينهن نظارا!
صاحب تخت هزارا

من ميڙي وڃ يار پيارا ووميان
نيهن نغارا وڃيندا گهٽيا هم عشق اوتارا!
صاحب تخت هزارا

نال نصير دي ڪڏان وت ملسين،
ٻيڻا آهان ڪريندا روئڻ زارو زارا!
صاحب تخت هزارا

ڪافي

اهين چاڪ ديان سهڻيان چالڙيان وي
من موها ساڌڙا زوري وي
عشق ڪيٽس آسر امارا

چوڙڪي آيا تخت هزارا

پڇ پڇ جهنگ سيالڙيان وي

وسريس تخت تي چوڙيس شاهي

هويون آبي شاه سپاهي

عجب تيڙيان بالڙيان وي

رانجهن وسدا جهنگل ٻيلي

مولا! سانون آڻ ڪي ميلي

روز ڪريان نت نالڙيان وي

دل نصير دي لڻڪي نيٽس

پيچ پريت وچ قابو ڪيٽس

خم خم زلفين والڙيان وي

کافي

منت مٺينسان نه کائي
ويسان رانجهن نال
ويسان رانجهي نال

طعني تنکي ڪيون ڏيندي هو
محبت مت منجهائي
ويسان رانجهي نال

باهه بره دي پڙ پڙ پڙگي
روزئون روز سوائي
ويسان رانجهي نال

روز آزل ڪنون عشق دي
مٺن چمر ملامت چائي
ويسان رانجهي نال

مٺن ته رانجهين هڪ ٿيوسي
منهن ڪيڙان دي چائي
ويسان رانجهي نال

هووئي خيال ملڻ دا ٽڙيرا
ڪرين ولڻ دي وائي
ويسان رانجهي نال

کافي

کيسا جادو لايئي، مئن ته نماڻي نون وي ميان!
 تير نظر دي ميان ! قتل ڪريندي آلو
 ويتر ڪجل پايئي، کيسا جادو لايئي
 زلفان خم خم وي ميان ! دام عشاقان آلو
 ڳل ڳچيءَ وچ پايئي، کيسا جادو لايئي
 ابرو ڪالي وي ميان ! سيف ايراني آلو
 ڪنڌ اتون ڪڙڪايئي، کيسا جادو لايئي
 ڪٽ بلا شاه وي ميان ! ڪٽي نانڪ آلو
 ڪٽ سچل سڏايئي، کيسا جادو لايئي
 نال نصير دي ميان ! يار پيارا آلو
 ڏاڍا عشق آڙايئي، کيسا جادو لايئي

کافي

واه چشمان دي چالي - جنهن کيتا مست موالِي
 چقمق چشمان چاڙه ڪراهن - مارن دورئون دنالي
 مڙگان ويتر مفت مرينديان - ڏي ڪرعجب ڏکالي
 بڪيان بحري بازان وانگر - ڏيون بره دي بالي
 جهٽ پٽ خون ڪر امي ڪجيان ڪڍيان کيس ڪمالي
 دیدان دنگ شراب دي پي ڪر - لعل وتن لا ابالي
 دل لٽڻ دي کيتي ڪرديان - اٽڪل استغمالِي

کافي

کيسا جادو لايئي، مئن ته نمائي نون وي ميان!
تير نظر دي ميان ! قتل ڪريندي آلو
ويتر ڪجل پايئي، کيسا جادو لايئي
زلفان خم خم وي ميان ! دام عشاقان آلو
گل ڳچيءَ وچ پايئي، کيسا جادو لايئي
ابرو کالي وي ميان ! سيف ايراني آلو
ڪنڌ اتون ڪڙڪايئي، کيسا جادو لايئي
ڪٽ بلا شاهه وي ميان ! ڪٽي نانڪ الو
ڪٽ سچل سڏايئي، کيسا جادو لايئي
نال نصير دي ميان ! يار پيارا آلو
ڏاڍا عشق آڙايئي، کيسا جادو لايئي

کافي

واه چشمان دي چالي - جنهن کيتا مست موالِي
چقمق چشمان چاڙه ڪراهڻ - مارن دورئون دنالي
مڙگان ويتر مفت مرينديان - ڏي ڪرعجب ڏکالي
بڪيان بحري بازان وانگر - ڏيون برهه دي بالي
جهٽ پٽ خون ڪر اهي ڪجليون ڪڍيان کيس ڪمالي
ديدان دنگ شراب دي پي ڪر - لعل وتن لا ابالي
دل لٽڻ دي ڪيتي ڪرديان - اٽڪل استغمالِي

ڏند سڄڻ دي ڏاڙهون ڏاڻي - لب ياقوت مثالي
مرڪڻ نال موهن من ميڏا - لا لبان دي لاکي
ابرو خون ڪرڻ دي خواهش - تيغ رڪن هٿ خالي
زلف نصيرا نيش مريندي - جيوين بلا هي ڪالي

ڪافي

جڏان عشقي طبل وڄاياهي
تڏان علم عقل چپ جاياهي
سر صنعان دي ايوين آيا
گل جڻيا سر تلڪ لڳايا
ڪڏي ڳيا ڪنز هدايا هي؟
جڏان عشق طبل وڄايا هي

شام منصور تون صدقي جاوان
دم دم اهنديان ڳالهين ڳاوان
جنهن سولي سر چڙهايا هي
جڏان عشق طبل وڄايا هي

عشق جڏان آ پاتي جهاتي
چوڙ ڳيا سڀ ڏڪر ذاتي
شوق وچون شه پايا هي
جڏان عشق طبل وڄايا هي

نينهن نصير اسان ڪني آڪر
رمزان غمزان نال مناڪر
ٿا ٿا ناچ نچايا هي
جڏان عشق طبل وڄايا هي

ڪافي

اولا ڪر بني آدم آيا ،
رڪ شوق اهو هڻ شاهي دا.
جوڙ ميدان محبت والي،
اندر مسجد ٻاهر چالي،
هر صورت وچ ناز نرالي ،
ڪوئي عجب رنگ الاهي دا.
ذات صفات هڪ هڪ پاوين،
ڪوڙي دليل ڪيھي پيا اڏاوين،
الانسان چمر ڪر چاوين ،
تون صاحب تاج ڪلاهي دا.
شاهه نصيرا هر مظهر وچ ،
سارا سير ڪتا هر گهر وچ،
سوئي آيا نور نظر وچ ،
ست غير سڀو گمراهي دا.

کافي

عشق جڏان ول آوندا - خون جگر دا کاوندا
ويک قضا دا ڪم ڪيها تخت هزار دي صاحب جيها
ڪيھي نام ڌراوندا

جس ڪي دل محبوب هي ڇاڻي ول ول تنهن ڪون جوش جڳائي
ڪيھي سهر ڇلاوندا

نال منصور دي ڪيا ڪيس - سر مبارڪ نيزي نيتس
ڪيھي ڪم ڪماوندا

نال نصير دي رک ڪرياري - هر دم ساڏي سهڻازاري
ٻيون من سڀاوندا

کافي

عشق داهي آزار ، عشق جڏان ول آوندا
اوڏون روز الست داسهڻا ايڏون او ڏهاڙا
ڪو وقت ٿيا هڪ وار وڪاوين، نال مهر دي يارا
ديدان دا دیدار ، عشق دا هي آزار
عشق تيڏي وچ ساجن سائين ، مست قران مستاني
رات ڏينهان قرار نه آوي ، بن دلبر ديواني
طلب تيڏي تڪرار ، عشق دا هي آزار
عشق تساڏي يار پيارا ، لائي اندر وچ لوري

رمزان غمزان ناز گرشمان نال نيتئي دل زوري
 تن من تيڏي تار، عشق دا هي آزار
 عشق تيڏي وچ درد پرايم صبر قرار نه آوي
 سهڻل ٻاجهون شغل شهانا، ڪجهه نه نصيرا پاوي
 روئڻ زارو زار، عشق دا هي آزار

ڪافي

وچ سيالين رانجهن سائين، ڪيها هل هلا وندئين
 مل سهيليان ويڪڻ آيان، ونجهلي بين وچا وندئين
 ڪيها هل هلا وندئين
 هٿ وچ مرلي، پيرين گهنگهرون، ٿا ٿا ناچ نچا وندئين
 ڪيها هل هلا وندئين
 سرتي تاج پڳوين ڪپڙي، گلي گلي ڪڙ ڳا وندئين
 ڪيها هل هلا وندئين
 شاهه نصيرا قسم رباني، گهوران ڏي ول گها وندئين
 ڪيها هل هلا وندئين

کافي

دل دست ڪٽي مهوال - دیدان گهت دواليان
 حسن اهين دي عبرت وچ میان - سارا جهنگ سیال
 ڏیوین نت ڏکاليان، دیدان گهت دواليان
 هیر سڃاتا رانجهن سائین - جنهن دا قرب ڪمال
 ڪیهي ڪل سیاليان، دیدان گهت دواليان
 طلب چوڙايس تخت هزارا - باهه برهه دي پال
 چلدا چاڪان والي چاليان، دیدان گهت دواليان
 چاڪ سڏايم شاهه نصیرا، لڳڙا برهه بحال
 ویکو دلبر دیان نوباليان، دیدان گهت دواليان

کافي

گولي ٿي گذریسان - هن رانجهو دي نال ویسان
 مئن ته رانجهن هڪ ٿیوسي - کيڙي ڪڏ گهتيسان
 گولي ٿي گذریسان
 ویس مٿاڪي جوڳي ٿيسان - انگ پپوت رميسان
 گولي ٿي گذریسان
 سهيان سرتیان یار رانجهن کون - رورو حال سٿيسان
 گولي ٿي گذریسان
 جاکون جيسان یار نصیرا - سِڪ دا سبق سکيسان
 گولي ٿي گذریسان

ريحتي

مَن يعقوب سي حيران - يوسف وار ڪَٻ آوي
 زليخان تو غم هئي، مصر بازار ڪَٻ آوي
 تيري فراق ڪيا ايسا چون باخزان گل ڪو
 هميشه منتظر مَن هون پري ديدار ڪَٻ آوي
 ڪهان قاصد سنيها ڪون، ڪهان ڪهتا اوئي ڪَٻ
 اوئي رنجور ديوانه موري دربار ڪَٻ آوي
 نهين آرام رات وڌن، نه دل ميرا صبر ۾ هئي
 اهو فرياد سن ميرا معصوم گلزار ڪَٻ آوي
 اهو ڪوه طور سينا ڪا، تجلا نور ۾ پايا
 نصيرا وصال هئي مجهم ڪو حيدر ڪرار ڪَٻ آوي

سي حرفي

الف- اي واري واري تئون هير آکيم نا خلف ٿي بد ذات ڪيهي
اها رات نهين جائِي گهر رهين بڙهاٿ جائِي هيهاٿ ڪيهي
واڻي واٽ تئون اهين چاڪ والي هيهاٿ لڳي دن رات ڪيهي
سڪرات دي وچ ممات پاوين ڏينهن شالي بي بات ڪيهي

ب- بس امان بي وس ٿيان، بار بره مڙي سر وس ڳيا
نس نس گهڻي بس بس ڪيتر پر روح رانجهي نال رس ڳيا
دس دس توڙي ڪيڏا وس ڪرين مڙا وس نهين بيوس ڳيا
رانجهو هس ٿيو تان مٿن ڳل گهٽان جوئي هس مڙي دل کس ڳيا

ت- تم ٿيون اهين دم هيرا ايهي ڪم اجائي تو چائي هي
اهين دم شلا تون تم ٿيون ڪيون شان شرم وچائي هي
تڙي هم الم تي غم مڙي هڏ چم لحم سڪائي هي
چوچڪ نال سٺ دي ڳالهه اتي جيهي ويٺ تڪي تون الائي هي

ث- ثبت ميان دل ربط ايهو ڪيهي ڪبت ڪور الاوندي هي
مڙي جان اڳي جل جل ڳئي، ول جلي نون ڪيها جلاوندي هي
چوچڪ باب توڙي سر ڪپ گهٽي اهي سڪا ڪيا سٺوندي هي
مڙي سر نغاري تي پيرين وڃن ناحق ڪڙي پئي ڪڙڪاوندي هي

ج- جوش سڀئي فراموش ٿيسن جڏان باب تڙي ايهي ڳالهه سڻي
بال بال دي واٽ هي ڳالهه ايهي قيل قال ايهي اڄ ڪالهه سڻي
سٺ نال ڪريسي زوال جڏان تڙي جواب تي مڙي سوال سڻي
پيلي چٽ ڪون مار اٿت گهٽين تتي سدا اهي تال سڻي

ح- حال مٺڏا مهوال ڄاڻي چوڇڪ باب دي آڪ مجال هي ڪيا
رانجهي نال شالا مٺن نصير هوسان ڪيڙا پيڙا اهو خوک شغال هي ڪيا
تون تان منگ تهندي هيڻ بي ننگ سڃي ٿر پال اڻي لڄ مان ڏهون
ڪيها ريب فريب تون هير کاڌا اهين نفس نوان شيطان ڏهون

د- دير ڪنون پڇي هير آڪيا ٿند ڦير ڪيهي امان ڄاڻي ني
ڪيڙي پيڙي ڪيتي ول جهيڙي ڪرين اهي خام خيال پڪائي ني
مهڻي يار دي مٺن جهولي پاء جهلي، بار بدي دي اڏائي ني

ذ- ذڪر اهو چوڙ مقال اڻي، خام خيال ڪون هن ڇا ست مٺي
پيٽا ٻال ڪو ايجهي مقال ڪري، اهين حال ڪنون ڪجهه هت مٺي
ٻنڌ ٽڪون چاڪ ڇٽ ڪيٽا ٻيلي ڇٽ ڪون مار اڦٽ مٺي
جوش نال سنگيان دي ره سدا چوڙ خام خيال ٺٽ مٺي

ر- روح ٽندي ڪون نه آڻڻ پاوين پڇيان پوڻيان عشق اڏاريان جي
ڪيڙي ڪردا چرڪا پڻ گهتان، رانجهي يار دي تند تنواريان جي
پانديان ڏوريان ڪپاه ڪون آڳ لاوان خلل واليان اهي ڪاريان جي
رانجهي نال شالا مٺن "نصير" جالان، جنهن دي موهر محبت ماريان جي

ز- زن نه هو بد ظن هيرا من گهن گهيلي ايها ڳالهه مٺي
ساري خويش قبيلي دي وچ هلي بد ڳالهه دي قبل مقال مٺي
اهين ڳالهه سڻڻ دي نال مڙين ٻڌ لڄ ڪنون پيٽا ٻال مٺي
اڀي لمي دي وچ ڳالهه هل پئي مهڻي هاب ڪيتي سڀ سيال مٺي

س- سڪ امان چڪ چڪ نيٽا عشق لڳا پڇي ارمان ڪيها
لوڻي لڄ شرم دي لهه پئي شاه عشق اڳون ات شان ڪيها
جهڙي دل دي وچ نه عشق آيا، اهو آڪ امان انسان ڪيها
ڪائنات ڪڙي ساري عشق اتي بن عشق هي جملہ جهان ڪيها

ش- شوق وچون معشوق ڪيٽا، انسان دا قرب ڪمال ويڪو
لقد خلقنا الانسان في احسن تقويم حق پاڪ دي قيل مقال ويڪو
ولقد ڪرمتنا بني آدم فرموده خدا ايهو قول سچا في الحال ويڪو
شاهد قول مٿڏي دا هي قول ايهو لولاڪ والا برحال ويڪو

ص- سَور وانگون لاوين زور ڪيڪر هي هور دي ڳالهه نه مول منين
ايها ڳالهه تڏي بدچال والي ساري وسطي دي وچ سٿائي رنين
ڪيڙا خان غيرت والا جوان هيئي وچ آخر پويئي انهي ڳالهه ڪنين
هڪ فرري دي وچ مار زور سڀي ڪن ڪن ڪريئي نال ڪنين

ض- زار نزار فگار ڪيٽا، محبت مار مٽڪون مسمار امان
ڪپ سر اٿان توڙي گهر رڪو ڌڙ سر ويسِي رانجهو پار امان
هر هر ڪيهي مٽڪون ڌڙ ڏيون نهن ڌڙ ڪنون تلوار امان
ڪيڙا ڪر اڀي ماءُ پيڻ ماري، جنهان يار ڪيٽي لڪوار امان

ط- تير لڳئي شالا هير ڪوئي، بيءُ پير اڀي ڪون خراب ڪيٽي
چٽي ڏاڙهي دي وچ ايها چڪ لڳس آها آب والا بي آب ڪيٽي
جهڙي هنڌ جاسي ڪهڙي ڪنڌ جاسي ايجهي بدي جنهندي چا باب ڪيٽي
تون تان ڪنوار هاوين سلا ڪنڌ پڄي پنجاب سارا مهڻي هاب ڪيٽي

ظ- ظاهر آڪان تٽڪون سچ امان ڪيڙا ڪر آبي مقهور ٿيسي
تڏا عشق اتي اهين چاڪ والا حق پاڪ اڳون منظور ٿيسي
هند سنڌ ملڪ سڀون عشق مٿڏي مٿ سيالياندا مشهور ٿيسي
نانءُ گهن مٿڏا جوئي جڳ ڳاسي قيامت تائين تنهن ڪون شوق شعور ٿيسي

ع- عام ڪيهي ڳل خام ڪيٽي هي ڪهڙي ولي دي ڄاڻي سڄي
ڪڏان فرض نماز نه ڏيڪان تٽڪون ڪيٽي ڪيهي تون ڪلمي ڪماڻي سڄي
ڏينهن رات تٽڪون تات چاڪ والي بي وات نوي ڪا وائي سڄي
ناحق غيب واليان پيئي ڳالهيان آڪين تٽڪون لڄ نهن چٽي ڪاڻي سڄي

غ- غيب ڪتون تڏهڪون عيب لڳا ايهو ريب نهوي سمجھ سچ امان
مڏا عشق حشر تائين ظاهر هوسين ايهو ڪوڙ نه ڪوئي ڪچ امان
لنگھ ننگ نون بي ننگ ٿيڻان، پٺيان وچ محبت دي مچ امان
رڱڻ يار مڏي چاڙهي ماهي والي، ڪٿيان رنگ اهين وچ رچ امان

ف- فند ڪيهي رن ٻنڌ ٻيڻي جڻان بي بي بصري ڪنون آوندي هي
ساري رات ٻيڻي رب دي تات ڪري قلبي روهي لطيفا ڪماوندي هي
سري خفي اخفا ڪنون لنگھ ڪڙي نفي اثبات دا بار اناوندي هي
آجي هن پلو چڻ عيب ڪنون رڱي ملامت سرچاوندي هي

ق- ڪوڙ نهين سچ من امان مڏي سڀئي لطائف ڪل پئي
وال وال مڏي لنو لنو اندر ذڪر الله الله دا هل پئي
ڪائنات ساري مٿن تون نفي ٿئي ڳئي هڪ جوال بره پر جهل پئي
مڏي عشق دي راه اتي امان بي بي بصري بي اتان پل پئي

ڪ- ڪوڙ بدوڙ دي ڳالھ ويڪو رن شاه دي نال ٺهه ڏيندي
هڪ پل دي وچ عقل سڀي وچ بردي باغ بنا ڏيندي
گڏ ڳالهيان دي رن جوڙ ڪرڪي ول نال ڳالهيان اڏا ڏيندي
اڀي ڪوڙ بدوڙ ڪون جوڙ سڀي سچ واليان نون نيٺ سٺا ڏيندي

ل- لڙم لباس دا ڪام نهين عشق عام جنهندي سر آوندا هي
هوسي نام والا بدنام ٿيسي جنهن ڪون جام عشق پلاوندا هي
توڻي هووي امام جماعت والا رام رام سبق پڙهاوندا هي
ساري تخت هزار دا رانجهو سائين وچ سياليندي چاڪ سڏاوندا هي

م- مسين مسين ماءُ بس ڪيتي، جڏان هير حياءُ ڪنون لنگھ ڪڙي
لج شرم عقل ڪون تان سٺ چوڙيس لنگھ ننگ ڪنون ٿي ننگ ڪڙي
ڪوئي انگ لکيا، تنهن دي انگ جيها اڙپنگ تڏان سر انگ ڪڙي
خطر خوف حياءُ دا لهه لڳس، تڏان سڀ دي نال لا جنگ ڪڙي

ن- نينهن نهين ڪيهر شينهن هي محبت مينهن لاي وڃ سڀان مٺن هڪ ڪيها
توڙي مير امير وزير هووي نيشين نير وهائي نڪ ڪيها
گهٽ پيڇ عشاقان دي دليان نون ڪري غير ڪنون سک سک ڪيها
لا نينهن "نصير" نروار ٿيوين هن لوڪ ڪنون ول لڪ ڪيها

و- وس ڪنون بيوس ڪري ايهو شق هي اڙپنگ ڏاڍا
جڏان جنگ ڪيتي ٿي ننگ ڪڙي ڪيهر شينهن والا ماري جنگ ڏاڍا
ويڪو شاه رانجهي ڪون گدا ڪيتر وه ويڙهه گهٽيس ڪوئي ونگ ڏاڍا
زهر چاڙهيا "نصيرا" ذوق والا هس نانگ والا ڪوئي ڏنگ ڏاڍا

ه- هم وهم الم ڳڻي چوڙ غم جڏان همدم مليا
جنهن دي بره بسم عدم ڪيتا، سوئي يار سانون محرم مليا
ٿئي تر ختم رقيب سڀي همدم سانون سو صنم مليا
مخمر ڪيتا شاه عشق مئون چڻ جام "نصيرا" جمر مليا

ي- يار مليا غمخوار ماهي، جنهن دي سانون چڪ چور ڪيتا
چشمان چوڪ ڏيو، نينان نوڪ ماري ڪاڪل بند ڪمند ڪلور ڪيتا
آڪ شڪر "نصير" جو شعر مٽا شاه ملڪين وڃ مشهور ڪيتا

”قصو هير رانجهو“

قصا عشق عجائب هي هڪ هير تي رانجهن وِالا،
 هن بيان ڪريسان سارا انشاءِ الله تعاليٰ،
 چوڙ آيا ڪيوين ملڪ خزينا محبت وچ متوالا،
 برهم چلايس چوٽ جگر وچ، هر دم لڳڙيس هنيانءِ اندر وچ.

ڏيڻ نانءُ چوپاڙي آها شهر هزارا اهيندا،
 رانجهو ذات دا تخت هزارا سارا ملڪ تهيندا،
 شوڪت شان والا شهر رانجهي مالڪ جان مهيندا،
 برهم لڳڙس ناگهاني، سن وي نصيرا عشق ڪهاڻي.

هڪ فقير بيراهي جوڳي تخت هزاري آيا،
 شفقت نال ائين ڪون شهر رانجهي آڻ ڪي ڪول بلهايا،
 رانجهن سائين نال ائين دي پيچ پريت دا پايا،
 آها بيراهي درد دا ماريا، گاهي ڪلدا گاهي روند.

هڪ ڏهاڙي رانجهن سائين آڻ ڪي حال پڇايس،
 تڏان ويڙڻ دل اڀي دي رانجهن ڪون سمجهايس،
 آڪيس هير سيالڻ مٿڪون قهري ڪان چلايس،
 عشق اهيندي ماريا هاڻي، سن وي سائين؛ سچ آڪائين.

اها چوچڪ سيال دي ٻيٽي، هير سڏيندي نالا،
ابرو قوس قزح هن جنهن دي چشمان وه گل لالا،
ويڪي جو هڪوار اهين دي چشمان والا چالا،
اهو اٿاهين رکيا هوسين، جنهن کون مڙگان تير مريسين.

نهن بيان ڪرڻ دا اهندي ڳالهه سڀائي،
وچ تقرير نه آوي نا تحرير اهائي،
زلقان نانگ وسهر وانگر لڙديان ڪرن لڙائي،
ڪون تنهان دا تاب جهليندا، جوئي ڏيڪي سوئي مريندا.

رانجهن سائين تون جي ويڪين حسن اهو هڪواري،
بيشڪ ٿئي خون جگر دا، جوش وچون ول زاري،
روندا دانهان ڪردا وتسين آڻي حياتي ساري،
مول نه لهسين صورت سائي، بيشڪ دل تي هوسين اهائي.

ڳالهيان سڻ ڪر هوش آهندا اڌر ڳيا هڪواري،
بيوس هويا اهين دم اٿان برهم آيس سر باري،
سڻ سڀئي طرف تهين تي ڪيٽس ترت تياري،
چوڙيس ملڪ تي مال خزانا، سڻ نصيرا برهم بيان.

تخت هزار لٽاڪي رانجهن جهنگ سيال پڇايا،
ملڪ و مال تڏاهين انهم ڏي ڪر آڳ جلايا،
چوڙيا وطن ويچاري، جنهن کون دونهان درد دکايا،

بيوس هويا وس ڪنون ڳيا - پڙ برهه دي وچ پيا.

رונڊا دم دم دانهان ڪردا تڏهان رانجهن سائين،
هوش ڪنون بيوس ٿيا جڏان بهاليس برهي باهين،
اري عشق دي اندر آيا، سو ول چئي ڪڏاهين،
چوچڪ والا شهر پڇايا، انگ پيوت لڳايا.

تخت هزارا چوڙيا رانجهي آيا جهنگ پيچيندا،
لٽ ڪر مال خزان اڻا جهنگ سيال ڏي ويندا،
آيا ڀر درياھ پُناهه دي روند زاريان ڪريندا،
حال ڪنون بيحال ٿيا هن، پڙ برهه دي پياهن.

بيڙي چڙهي خون جگرڏا فواري جان چٽڪيس،
تاب ڪنون بيتاب ٿيا، ڪا اٿي اڪيان دي اٽڪيس،
عشقي هيردي جان جلايس هنيانءَ اندر وچ چٽڪيس،
ڪئي مرغ وانگي پيا ڦٽڪي، برهي ڌٽڙس ڏاڍي چٽڪي.

مل ملاحان آڪيس تڏهان ، ڪيا ٿيا جوان تسن ڪون،
اڻي حال بيحال دي ويڏن ساري ڏس اسان ڪون،
آڪيس حال بيحال ميڏي دي ڪيھي ڪل ڪسان ڪون،
مئن تان تخت هزارون آوندا ، جهنگ سيال ڏهون هن جاوندا.

سڻ ڪر خبر حسن هير دي برهي باهه هي ٻالي،
تخت ڦرايم، ملڪ لتايم، وسريم ملڪ تي مالي،

سِيئي پڄاين سٺ نصيرا جاتم عشق دي چالي،
زلفان نانگ وسپهر سيالين ، باهين بره جنهان دي پالين.

تڏان ملاح ٿئي حيران ڳالهه اها سڻ ڪرڪي،
سپيان آڪيا هير دي ڏيڪڙ سِيئي ويسين مَرڪي،
تاب حسن دا ڏيڪ ڪي ويسين، مانند شمع پگهر ڪي،
بره ڏاڍي چوٽ چَلايس ۽ ڏاڍي دونهين درد دکايس.

ڪشتي ڪڍ ملاحان تڏان ي ڪناري،
ملڪ سيالين دا ڏيڪ ڪراهڙ ماريس نينهين دي نَري،
روندا دانهان ڪرڪي وچون پريت پڪاري،
حال اهيندي خبر اهين ڪون ، پيا نه ڄاڻي خبر تنهين ڪون.

هل پيا وڃ گل سيالين سڻ ڪر ڳالهه اهاڻي،
ويڪڙ ڪيتي چليان رمل فوجان حسن چڙهاڻي،
ناز غماز سِيئي مل چليان عطر مشڪ ملاڻي،
چلوڙي سپان رانجهڻ ويڪون، آيا اسان ڪن تخت هزارون.

ناز غماز سِيئي چليان جوڙ عجائب ٽولي،
عشوه ادا ڪَشم سِيئي ٻولن مِڙي ٻولي،
لڳڙي يار نصيرا اٿاهين واھ حسن دي هولي،
رَمزان غَمزان نال مرينديان ۽ آيان ني ماهي پڇينديان.

تو لک ناز ڪرينديان رمل راوي دي ڪناري،
چلوڙي سپان ويڪون جو آيا ڪَون تخت هزاري،

ويڪڻ سڀني يار رانجهن دي هوش ڳولي هڪواري،
ويڪ حسن حيران ٿيان ۽ حيرت عبرت دي وچ بيان.

سڀ سياليان وڃون هير دي دلڙي کس ڳيا هن،
اڻا سام پي سنگ سڀني سوکها سڪ ٿيا هن،
رانجهن سيفل وانگر آکي پردي پل پيا هن،
ڏاڏا ڪيتا عشق امارا، بيوس هوکي روندي زارا.

بيوس هوئي وس تون ڳئي هن هير نمائي ويچاري،
عشق آڙاه مڇايس ڏاڏا برهم آيس سر باري،
چمر کي چاتس نال خوشي دي خلقي والي خواري،
هوئي هير حيران اٿاهين، برهم باليس دل وچ باهين.

عشق آڙاه مڇايس ڏاڏا جان جگر گل ڳريس،
نال رانجهن دي پيچ پريت دا وه واه محڪم پيڙس،
حال ڪنون بيحال ٿئي ول حال عجب هڪ ٿيڙس،
عشق رانجهن دي ڪيتي اداسي، وتي بيرارڻ ملن دي پياسي.

اڪيس رانجهن ٻاڀل ديان تون منجهيان ٿي چاڪ چراوين،
پر درياھ چناب دي ڪنڌي ساڏا پاڻ وساوين،
ڪڏهان ڪڏهان اڱڻ اسڏي پير پريت دا پاوين،
مئن تيڏي گولي ٿيسان ۽ ٻانهيان دي ول ٻانهي هوسان.

تيڏي نال هميشه هوسان جت ڪت هوسين پيارا،

ماهي نال مئن لڳڙي وٽسان چوڙ ڦٽيلا،
عشق تڙاڏي دلڙي ساڏي ڪيٽي پارا پارا،
تئين ڪنڊن ٿيسين شال نه دوري، هوسان تيڏي نال ضروري.

تيڏي نال هميشه هوسان جان جڳ دي وڃ جيسان،
زهر پيالا عشق تيڏي دا نال خوشي مئن پيسان،
جي تون ميڏا ٿيسين تان ول مئن پي تبڏي ٿيسان،
شال نه ڪريسين رڀ جدائي، هوسون هڪ ٻئي نال سڏائي.

تڏان قبول ڪيتا شه رانجهي شڪر بره بڻانا،
اڪيس تيڏي ڪيٽي چوڙيم تخت و ملڪ خزانا،
بخت وليوسي تخت چوڙيوسي يار ٿيا همخانا،
سگ سڏاوڻ تيڏي در دا، دل ميڏي ڪون بهون جو پائدا.

ڏيک نصيرا عشق ته ڪيهي ڪام ڪريندا،
ڪنھان ڊيان بادشاهيان لٽايس، ڪنھان نون موت مريندا،
ڏيکو شان والا شاه رانجهو چاڪ کڙا سڏويندا،
عشق ايجهي چاتس چالي، محبت دي وڃ اتھين مٽوالي.

ٻاجھون ڏيوڻ سڙي نصيرا يار نه ملسين هرگز،
غير خيال خطرسين جڏھان مول نه رکسين هرگز،
سوا سڙي راه بره وڃ وڪ نه چکسين هرگز،
برھين چائي سڙي بازي، گھيراهين وڃ گھرسين غازي.

چوڙ خيال نصيرا ٻئي سڀ پير ڀرت وڃ پاوين،
سوز تپش دا سرتي محبت مينهن وساوين،
ٻيان ڳالهين چوڙ ڪراهن ڳالهين عشق ديان ڳاوين،
عشق ديان ڳالهين بهون من پاونديان - ميانو جگر ڪون جوش جڳاونديان.

ڪيوين حضرت يوسف ڪون وڻ وڃ بازار وڇايس،
ڪيوين هوت پنهل ڪون آڻ ڪي ڌوٻي نام ڌرايس،
ڪيوين تخت هزارا صاحب منجهيwal سڏايس،
پير راوي دي مجهين چاري، ڪڙا ڪريندا سير نظاري.

تخت هزار دي صاحب آ وڃ جهنگ مهوال سڏايا وي،
عشق تنهن ڪون ڏاڍا چٽڪا چوٽ چڙاياوي،
منجهين داهڻ ماجهي هوڪي بهون ڪريندا سڃاوي،
وڏڙي ويلي چوڙ جو ويندا، اڳلي پچلي سڀ سڀليندا.

رانجهن سائين تخت هزار دا ڪڙا بين بجاوي،
بار برهم دا نال خوشي دي سزا ايٿي چمر چاوي،
ايٿا وطن وسارڪي سهڻا جهنگ سيالين آوي،
ڪيهان آڪان انهن ديان ڳالهين، چاڪين واليان چلدا چاليان.

ڪڏان ڪڏان لنگه ويندي آهي هير ماهي دي جهوڪان،
نيزا نينهن اڙايس ڏاڍا چست ڏٽس ڇت چوڪان،
توڙي سڳيان سهيان جيڏيان لاهين لڪ لڪ ٽوڪان،
مول نه رهندي ويندي زوري، گهارڻ جنهن دا گهر ضروري.

هَل پيا وڃ ڪُل سِيالين سڻ ڪر ڳالهه اهاڻي
منجهي وال دي عشق هي هير ڪون ڏاڍي چيٽڪ لائي،
رات انڌاري وڃ لڪ چپ ويندي وسريس ٻابل ماڻي،
رمل سِيالين ايجهي ڳالهه ڪرينديان، طعني تنڪي نال سڙينديان.

سڳيان سَهِيان آڪيس آ ڪجهه هير تون هوش ڪَريسين،
ياوت منجهيان نال ٻيلي دي راتو ڏينهن چَريسين،
ماءُ پيءُ خويش قبيلا ساڙيا هن سِيئي سِيال سَريسين،
ڪيهي بلا ا جو ٿيئي، حياءُ شرم ڪَون جو ڳڻيئي.

تڏان جواب ڏتا ول هير رُوندي رُوندي زارا،
سهيان ميڏا وس نه ڪوئي ماريا نينهن نغارا،
مئن رانجهو دي رانجهن ميڏا ڪيڙا ڪون پيمارا؟
عشق لاتي هن دل وڃ لوري، ويندا چڪ چڪ زوران زوري.

ميڏي ڪيتي سِيان ويڪو رانجهن چاڪ سڏايا،
ميڏي ڪيتي سِيان ويڪو جهنگ پيچيندا آيا،
مئن پي باري بار برهه دا نال خوشي چَم چايا،
ماري مئڪون آهندي جڏائي، هوسون هڪ ٻئي نال سڏائي.

رانجهو ميڏا هو رهيا هي مئن پي آهندي ٿيان،
تسان ول وڃو من پل پيچون سڀ سڳيان سِيان،
شرم حيا دي ڳالهه نه پانوي ڏونهان ڪون اڳ ڳيان،
نوڻي لاهيو لڪ لڪ ٽوڪان، ويسان يار رانجهن دي جهوڪان.

ويسان يار رانجهو دي جهوڪان رهسان مول نه ڪٽان،
کيڙيان پيڙيان واليان سهيان چوڙيو رليان رٿان،
عشقي آڱ اندر ڪيوين رهان ڪٽان،
برها آيا هي سر ٻاري ، تنهن دي نال نصيرا زاري.

تڏهان ول چليان سڀ پڇي سڻ ڪري ڳالهه اهاڻي،
سڀني آڪيا هير ڪون ڏاڍي برهم چوٽ چلائي،
وسريس خويش قبिला سارا چوڙيس شرم حياتي،
وات دي وچ هيس چاڪ دي واڻي، ڳالهه نه پانوس دل ڪون ڪاڻي.

هڪ ڏهاڙي هير ڳڻي ول يار رانجهو دي جهوڪان،
آڪيس مئن تان تيڏي هو رهيان وچ تان اهين لوڪان،
توڻي سڳيان سرتيان مئن ڪون ڏيون دم دم چوڪان،
تون تان ميڏي سردا سائين، ڪيا مئن تئن ڪون آڪ سائين.

رانجهن سائين مئن تان تيڏي روز ازل ڪنون ٿيان،
توڻي ڏيون طعني مئن ڪون سڳيان سرتيان، سڀيان،
چاڪ ڪيئي دل چاڪ ميڏي برهين لايان بهيان،
جيڏي ويسين تيڏي ويسان ، شال نه تسان ڪن دور ٿيسان.

جي تون ويسين تخت هزاري ته مئن پي لڳڙي ويسان،
جي تون انگ پيوت رميسين تان مئن پي خاڪ مڪيسان،
جهڙي ڳالهه دي وچ تون راضي ساڻي ڳالهه ڪريسان،

جٽان ڪٿان نال تيڏي هوسان، تن ڪون چوڙڪي مول نه ويسان.

عشق ٿساڏي يار پيارا جيرا جگر جَلايا،
محبت تيڏي مست جو ڪيٽا ڏاڍا عشق آڙاه مَچايا،
شايد روز ازل دي ساقي پيالا درد پَلايا،
سڀي ڳالهين پل ڳيوسي، هڪا تيڏا نالا روح رهيو سي.

تانگها تن من دي وچ لڳڙيان مَست وٽان مَستاني،
هوش ڪنون بيهوش ٿيان دل درد ڪيتي ديواني،
ڏاڍي ماري عشق ٿساڏي ڪڪ اندر پيلي ڪافي،
ڪلي ڳالهين وسر ڳيو سي، صورت تيڏي دل رهيو سي.

تڏان جواب ڏتا شاه رانجهي ڏيک ته ڪيوين بيچارا،
ڏسڪي رووي درد دا ماريا پرت ڪيٽس دل پارا،
مئن تان سانگ ٿساڏي سهڻا چوڙيا تخت هزارا،
شاهي ڪنون پاڻ پائي، تخت ڪنون چڱي جهنگ دي ٿاڻي.

مئن ڪون چاڪ سڏاوڻ تيڏا بَهرتر ڪَون بادشاهي،
ساري راڄ تيڏي دا هوسان هڪ توڪاڻ نوڪر سپاهي،
ڪيا ڪرسين ملڪ خزانا شوڪت شان تي شاهي،
بره ڪيتي ڏاڍي بي آرامي، ڦران تيڏي ڪيتي مَست مدامي.

ڪڏان ڪڏان هوندا آها ايوين وصال اُنهان دا،
حال ڪنون بي حال ٿئي، ٿيا عَجَب حال اُنهان دا،
پيڙا خويش قبيلي دي وچ قيل مقال اُنهان دا.

هیر چاهي ڪيھي بدچالي ، حال ڪنن ٿئي بد حالي.

ڪيدو نانءُ پراءُ چوچڪ دا آھا هڪ حرامي،
سٿي ڳالھ اھين وٽ ايھا برھ سنڌي بدنامي،
طعني مار چوچڪ ڪون ڪيتي اھين بي آرامي،
موت ھيئي جيوڻ ڪنن چوڪا ، ٻڌ مرڻ تنھن ڪنن سوڪا.

ڪجھ نہ چوڙيا هير آسان وٽ باقي ڪجھ نہ بچايس،
ٻيلي جٽ آسا ڏا اھين دي نال اکين وچ لاييس،
اپنا نام ناموس وچايس شرم حياءُ ٻوڙايس،
ھڻ ڏونھان ڪون مار گھٽيجي، يا وٽ اھن ڪون لوڌ ڇڏيجي،

پُچ صلاح چوچڪ نون تڏھان ڪيتا ڪيدو منھن ڪالا،
نانءُ نورنگ تي ذات دا ڪيڙا حاڪم رنگپور والا،
اھن دي نال ڪيدو وچ ڪيتي هير دي نسبت نالا،
خوشيان ٿيان وچ سيالين ، هيرڪون باھين برھين ٻالين.

ٿيا انجام جڏاھين پورا جَچ ڪيڙان دي آئي،
لڳي سڀ سمجھاوڻ تڏھان هير ڪون ٻاٻل مائي،
سمجھ ڪر ڏيا ڪر ڏيان ڪي ڪر سرت وچائي،
چاڪ ڪيتي ڪيتي بدچالي ، رورو حال ڪنن بيحالي.

رنگپور ساري دا اھو حاڪم تيڏي پلئ پيا ھڻ،
نورنگ نام نشان دا صاحب تيڏا مرد بڻيا ھڻ،
ڪر شڪرانا نال خوشي دي چوڙ تون خيال پيا ھڻ،

روندي ڪيون زارو زارا ، ھال وڃائي رورو سارا.

تڏان جواب ڏتا ول ھيري ڪجھ نہ قبول ڪريسان،
نال ڪيڙيان دي قسم الله دي مطلق مور نہ ويسان،
ڏٺي ٻاجھون يار رانجهو دي ھڪ دم دي وڃ مرويسان،
رانجهي ڪنون ٿيوي نہ دوري ، ڪس نيتي جنھن دلڙي زوري.

تڏان اڪيوني بزرگ قاضي نون ڪوئي سڏاوي،
شايد علم سونهاري دا ڪوئي مسئلا اک سڏاوي،
ٻيلي ڇت ڏھون نال تبرڪ اھن دا منھن مڏاوي،
ڪريس ھدايت علم سونهارا ، جو ھن روندي زارو زارا.

ھٿ عصا دستار مٿي تي قاضي صاحب آيا،
ڪيئي لک تعويذ پلايس ڪنھان دا درن دکايا،
ڪيئي مخرج نال مسالي انھان ڪون اک سڏايا،
ڇوڙ ھيري تون اڻي چالي، حال ڪنون ڪيتوئي بيحالي.

اڪير سن وي ملان مرتڙي جو چا ڪتابان آيا،
عشق دي اڳون ڪيوين چلسن تيڙي ڪنز ھدايا،
تو جيھي ڪتلي سو مڙي حضرت عشق گنوايا،
ڪيڙا گھن وڃ اڻي گھر تون، مٽڪون ملا تنگ نہ ڪرتون.

تڏان مار بجا ول ڄليا ھير ڪون ملا پاڙي،
اوتان درد فراقين ماري ووتر سولان ساڙي،
روندي دانھان ڪردي ٻئي راتو ڏينھن ڏھاڙي،

برهي ڏاڍي چوٽ چڪايس ۽ بار برهه دا سِر تي آيس.

قصا ڪوتھ ٻانهن هيردي زوري ٻنڌ ڏٺوني،
سڻ وي نصيرا ڪاڻ رانجهن ڪيها ڦهر ڪٽوني،
زوران زوري ٻنڌ ڪراھڻ رنگپور ڏھون مٽوني،
ڪيوين ٿيسين ڳالھ اھاڻي، ڪيوين جلسين وچ جدائي.

دم نہ سھندي جو دوري ٿيا ڪيڏا ڦهر تنھان ڪون،
درد فراق و سوز تپش وچ پلڪل پھر تنھان ڪون،
سوا ڏيڪڻ هڪ ٻئي ٿيا جيوڻ زھر تنھان ڪون،
روندا دم دم آھان ڪردا، گاهي جيندا گاهي مرڏا.

تڏان هير ڪيتا ول قاصد رانجهن ڏھون روانا،
ٿيڏا هجر هميشه ميڪون هي همدم ھم خانا،
جلدي آءٌ سيگھڙا ڪر ڪو عذر ٻھانا،
نا تم اٿاھين مٿن مرويسائين، آءٌ سگھا ميڏي سردي سائين.

سڻ پيغام ڳيا شاھ رانجھا هوش ڪٽون هڪواري،
رنگپور والي شھر ڏھون ڪيٽس ترت تياري،
رو رو ڏسڪي ٻھون پڪاري برھ ڪيٽس بيماري،
سڙ دا رھسان سولان دي وچ.

اھين وقت ٿيا او عاشق رنگپور ڏھون روانا،
ڪن وچ ڪنڍل مک وچ مرلي سر مٽڪي ڳل ڳانا،
آپڻا ويس مٽاڪي آيا، ڪر جوڳيان دا خانا،

در در تي ٻيٺا بين بجاوي ، چشمان والي چوٽ چلاوي.

چاڪين والاچالا چوڙيس هويا جوڳي اداسي،
ملڻ ڪيتي هير دي رانجهن وتدا بهون پياسي،
عشق چوڙايس تخت هزارا هويا سامي سناسي،
برهه ڪيٽس بي آرامي ، شاهه رانجهن ول هويا سامي.

هڪ ڏهاڙي هير دي درتي رانجهن بين بجائي،
سڻ آواز اٿاهون هيري لڪ لڪ جهاتي پائي،
ويڪڻ نال سڃاتس ساڳي سهڻي صورت سائي،
درد جنهنين آرام وڃايا ، عشق جنهنين دي جيءَ جلاليا.

فال ڏيڪڻ شه رانجهن دي ات هوش گيس هڪواري،
آهان دانهان ڪيٽس تڏاهان روڪر زارو زاري،
هي نصيرا نال برهه دي ساڏي زاري تي لڪ واري،
ڏيک ته ڪيهي ڪم ڪريندا ، عاشقان نون بي موت مريندا.

تڏان دانهان سڻ ڪر دوڙي هير ڏهون ول مائي،
آڪيس دانهن ڪيتي تون ڪيون ڪر جوش وچون هڻ جائي،
تڏان هير ولاڻي ڏٺي سرت وچون هڪ سائي،
اٿان نانگ آيا هڪ ڪالا ، کاڌس مٿڪون دم نه سڻيالا.

هڻ ڪوئي جوڳي مند چلاوڻ والا آلهه آڻيسي،
ڏٺي جنهن دي نال شفا ول هڪدم وڃ ٿيسي،
ناتان هير ويچاري سولان وڃ چڙ مر ويسِي،

الله اهو اڄ جوڳي آهي ، منڊ برهم دا جو ڪوئي ڄاڻي.
تڏان ڳالهه اها سڻ ڪر مائي جوڳي اندر اڻايا،
درد ڳيا سڀ چوڙ هيري ڪون مولا محب ملايا،
اڪيس جوڳي بد بلا ڪنهن تڻ ڪون ڏنگ ڇالايا،
هن ته ڪريسان دارون اعليٰ ، انشاءالله تعاليٰ.

راتو ڏينهان هير ڪون جوڳي پيا منڊ ڇلاوي،
ڪرڪي ڳالهين ڏکان سولان ديان هير دي جان ڇلاوي،
درد فراق دي ڏينهان واليان ڳالهيان اک سڻاوي،
اڪيس هن چل اڻاهون ، رنگپور ڪون چاهون.

ٿئي روانا تخت هزاري هير تي رانجهن ڏونهين،
بحران بران دي وچ گهمدي سوز تپش دي سونهين،
رنگپور جهنگ سيال چوڙيوئي برهم باليوئي باهين،
آخر وچ وصال ٿيو ني ، تنهن ويلي رب دا شڪر ڪتوني.

عشق اهين ڪنعاني ڪون وچ بازار وڇايا،
هويا مالڪ مالڪ مصر دا بردا ٿي ڪر آيا،
پيا وت ڪٽلي عاشق حضرت عشق گنوايا،
سڻ وي نصيرا برهم بيان، حضرت عشق دا اعليٰ شانا.

چوڙ نصيرا خيال سڀي تون پير پرت وچ پاوين،
قلزم عشق دي اندر غوطا مار جيوين ٻڌجاوين،
جيوين حباب ٿيوين تون قلزم پڇي لهريان لاوين،
جيڏي ڪيڏي موج هي ٿيڏي ، جتان ڪٿان اوج هي ٿيڏي.

عشق اھين صنعان ڪون چٽيا ڳل ڳچي وچ پايا،
 عشق اھين شھ سرمد دا سر، وچ بازار وڍايا،
 عشق اھين شھ شمس الحق ڪون زوران زور ڪلايا،
 ٻئي وت ڪٿي عاشق مريس، ڪٿيان نون تعزير ڏوايس.
 جيون شھ منصور شھان دا سي دي سر دا سائين،
 عشق اھين سولي دي اوڀر جوڙ ڏٽس وھ جائين،
 ڪيئي هزار عشاق مريس سڻ تان سچ آکائين،
 زوراور هي عشق آڙانگا، لاه ستيندا سر دا سانگا.

ٽيم اڪري داستان هير رانجهو

الف: آءُ ڙي هير سڻ ڳالهه ميري چوڙ اهو خيال بد چال دا ڙي،
 لاه شرم ٿئي ڌرم ڌيا ڪجهه مرم نهوين اهين ڳال دا ڙي،
 ننگ چوڙ ننگ بي ننگ ٿئي هڪ پيوئي مهوال دا ڙي،
 سڱها ياب دي هٿان ٿيسين ڪجهه رک تون هوش حوال دا ڙي.

ب: بس ڪراهين بات ڪنون ميڏا وس نهين بيوس ٿيان،
 رانجهو هس ساڏي دل ڪس نيتي ڏاڍيان برهين لايان بيوس باهين،
 جهڙي شرم حياتي تون ڳالهه اکين اهين ڳالهه ڪنون تان مٿن ڳيان،
 سڄ آڪان تئن ڪون ويسان جهوڪ ڏهون توڙي ڪرين بدخواهين.

ت: توبه ڪر مٺي هير ڌيا ايها ڪهي ڳالهه تون آلاوندي هين،
 لاه ننگ ٿئين بي ننگ ڌيا تيڏا ايجهي تون ٻول ٻلاوندي هين،
 ميڏي جان تيڏي ڏڪان جلا نهين هن حيلي تون پيئي هلاوندي هين،
 اهين وات اتي شل ڪات وهئي جهڙي وات وال ولاوندي هين.

ث: ثابت آساني ماهي دل وچ ڪوئي غير خيال نه سمانداهي،
 ڪيڙا پيڙا جنهان ڪيتي جهيڙي ڪرين سوئي بد سانون نهين پاونداهي،
 هڪي خيال اهين باهه ٻال ڌڻي ڏوجها مول نه دل تي آونداهي،
 سدا دل اندر رانجهو يار وسي جوئي ساهه ميڏي ڪون سڀاونداهي.

ج: جل وڃين من ٻل سڄي ول ول ڪيهان ڳالهيان چاوندِي هين،
 ماءُ پيءُ ڏنا ور ست سڄي چاڪ دي نال ٺاه ٺاوندِي هين،
 اهين چاڪ ڪيتي غمناڪ وٿين هر هر پيئي غم کاوندِي هين،
 گهن مت ميڏي ڪرپت ڌيا وچ ڪپت پير ڪيون پاوندِي هين،
 ح: حيلي تون توڙ هزار ڪرين بيوس ٿيان ميڏا وس نهين،

جنهن ڪڙيان پڙيان واليان ڳالهيان آڪين انهن نال نه روح دارس نهين،
جيون ميان ڏيون مٿن ڪون تيون ميڏي ائين ڪنون بس نهين،
لکيا لوح قلم دي ايون، سا ميڏي مينڻ دي مس نهين،

خ: خوار شتاب تسين اجهو بات سڻي اهو باب ٿيڏا،
هڪ خطي دي اندر لاهه گهتي سڄي لکين هزاري دا آب ٿيڏا،
آجان پي پرا نه نهون سڻيا ول جذبئون جوش جواب ٿيڏا،
پڇي آبي لڳسين دل ڳالهه اها چوڙ ويسين اهو تڪ تاب ٿيڏا،

د: دل جنهن دي نال هل ڳڻي نهين جهل مٿن ڪون ائين يار ڪنون،
پلپل تشڪون ڳل ڳل اها رهين دل نه مول ديدار ڪنون،
ساري شاهي اڻي توڙ ٻوڙ آيا ميڏي ڪيتي جو تخت هزار ڪنون،
مٿن پي خواري انهي چم جاتي نهين ترس ڪوئي تلوار ڪنون،

ذ: ذڪر فڪر ائين چاڪ والا سڀي راتو ڏينهن ڪيها چاياهڻي ڙي،
هر هر تشڪون هر هر اها ڪيها جو چيٽڪ چاڪ چلايا هڻي ڙي،
ڪوئي هر ائين تشڪون چاڪ سڀي پڙم پرت ناڪر پلايا مٽي ڙي،
جنهن دي ڪارڻ رلي رورو رات ڏينهن آڻا حال آحوال وچاياهڻي ڙي،

ر: روح ميڏي وچ رانجهو وسي اها چاڪ ڪيتي بي چاڪ ٿيان،
جنهن دي سانگ سردا مٿن سانگ سڻيا تنهن دي تانگهه امان غمناڪ ٿيان
لک وار گهٽان سر گهول انهن تون جنهن دي ٻره دي وچ بيباڪ ٿيان،
اينجهي چاڪ نصيرا ڪوئي چاڪ ڪيتا جنهن دي پاڪ پيران دي مٿن خاڪ ٿيان

ز: زال تون چوڙ خيال اهو ڪيهي خام خيال تي سڳي ٿئي ڙي،
لاهم لڄ ٿئي بي لڄ ڏيا تڏان پي پراوان ڪنون پڳي ٿئي ڙي،
مت ماءُ دي مول نه گهندي نوي ڪيهي هيرنسنڱ بي ٺنگي ٿئي ڙي،
گها باب دي مٿان خراب ٿيسين ايون ڏينهن ڪڙي دي لڳي ٿئي ڙي،

س: سولان اڳي ساڙ ٻار گهٽيا ڏوجهي ڏر ڏکي نون نه ڏس آمان،
 سڀ هوش ويا بيهوش ٿيڻان ڏاڍا بره لڳا بيوس آمان،
 جڏان جهوڪ ڏهون وڃ رانجهي ڏيڪان تڏان لهي قلب دي ڪس آمان
 ميڏا وس نهين بيوس ٿيان ناحق ڪردئين هل هنبس آمان.

ش: شان شعور تون ٻوڙ ٻيئي ڪجهه رکين ها ترس ايمان ڪنون،
 نڪو خويش قبيل خوفي تنڪون نڪو صاحب رب رحمان ڪنون،
 گهن مت ميڏي ڪريت ڏيا ري ترس اپني جند و جان ڪنون،
 ڪيها ريب فريب تو هير کاڌا اهين نفس نادان شيطان ڪنون.

ص: صاحب تخت هزاري والي زوران زور ساڏي دل لٽ نيتي،
 چاڪ شان مان ايمان وڃايا ڏاڍي جوش وچون دل جهٽ نيتي،
 اهين چاڪ عجب هڪ چوٽ لائي جنهن دي نال لاوڻ لٽ پٽ نيتي،
 منجهيوال دي چال تان چور ڪيتا ول نال غمزي دل گهٽ نيتي.

ض: ضعيف ماءُ آئي هيردي سڳيان سهيليان ڏهين،
 هير ڪون ڏاڍي بدهير لڳي گهندي ماء دي مولمت نهين،
 رو رو اڻڻا حال بي حال ڪيتس ڏاڍا جادو لائيس جادو گر ڪهين،
 منجهيوال دي نال وتي راتو ڏينهان گهر ٻال وساريس خويش جهين.

ط: طلب لڳس تن من ڏاڍي بي چاڪ، وتي اهين چاڪ ڪيتي،
 جنهن تي جوش سارا هوش نيتس غمناڪ، وتي اهين چاڪ ڪيتي،
 نڪو پيءُ پراوان دا پڻو رکيس بي پاڪ، وتي اهين چاڪ ڪيتي،
 ڪوئي چاڪ سڃي ڏاڍا چاڪ لائيس دل چاڪ، وتي اهين چاڪ ڪيتي.

ظ: ظاهر نهين اس ڳالھ اها ڄڻ نون ڪا مت ڏيوو،
مٿان ڪنن چوڇڪ دي ڳالھ پوي گھي ٿسان ڪني نون ڪا مت ڏيوو،
مٿان سمجھي سڃي ڪر ڌيان ڪوئي ول ول ڦٽي نون ڪا مت ڏيوو،
رب ڪرم ڪري من مرم پوس اھين سيف نيتان سٽي نون ڪا مت ڏيوو.

ع: عام نون ڪل نه ڪاڻي اها جنهن ڪون جام عشق پلاونداھي،
هڪ لحظي دي اندر ٿوئي پرزي ڪر هوش حياؤ وڃاونداهي،
نڪا اڙ ايمان دي جهل اھين ڪون جڏان زور بره آزماونداھي،
ڪنھان ڌيان بادشاهيان لٽايس ڪنھان نون مت مروانداھي.

غ: غرق ڪيٽس گھڻيان غازيان نون ڪيڏي بازيان لڪ عجب ويڪو،
جيوين شاه منصور سولي اتي چڙھ ڪيتا سارا مطلب ويڪو،
ڪيئي ساري عمر طلب ڦرن ڪنھان زوري لت پلت ويڪو،
اڳي موت مرڻ دل فاني ٿيوڻ نهين مرض تھن دا ڪوطلب ويڪو.

ف: فلڪان مار ھير ڏھون رمل سھيليان آيار ني،
ڏاڍي تاب عتاب دي نال انھان قصا هوش حجاب چاڀان ني،
ماءُ بيءُ دا رک تون رايا چنڊي پيان ته ڪل آڃاڀان ني،
ڪيوين شرم وڃايا تو ھير ايوين ڪنھين جادواھوتڻ نون لايان ني.

ق: قضي قطري توڻي مار ڪرو رھسان مول نه رانجهن يار ڪنون،
توڻي توڪان مٿن تي لڪ لوڪ ڪري، نهين دل رهندي ديدار ڪنون،
ڇاڪ ساڏي دل بيباڪ ڪيتي لنگھ پار ويسان ندي تار ڪنون،
تل تل ٿيوان تان پي جھوڪ ويسان نهين ترس ڪوئي تلوار ڪنون.

ک: کوڙي قصي کيڙي کري رب پاک ڪنڻ ڪجهه ڏردي نوي،
 سارا جهنگ لڄا لڄا لڄ ڪنڻ ري شرم حيا ٻڌ مردي نوي،
 اک اک سڀ سهيان ٿڪ پيان تان پي توبه تون ڪردي نوي،
 ويندي جهوڪ ڏهون لک لوڪ لاهي ٿوڪ ٿوئي تايي سڄي مڙدي نوي.

ل: لٽ لباس توڙي لک ڪرم تان پي جهوڪ ڪنڻ نهين رهنديان ڙي،
 ڏاڍا عشق آڙاهه مڇا ڏتا تڏان طعني تسادي مٿن سهنديان ڙي،
 کيڙيان ٻيڙيان واليان ڳالهيان آڪو سي تان ٺاهه ڪهين نهين رهنديان ڙي
 مٿن ته ملڪ تهين دي هن هو رهيا نين نديان جنهن دي ڪيئي وهنديان ڙي

م: مل سهيان رمل آڪيا اهي ڳالهه ڪنڻ من پل سڄي،
 چوچڪ باب نهين سڄي ڳالهه اها نا تان ڪپ ڪريسي تل تل سڄي
 مدي ڳالهه دي چال نه لڳ رلي اهي وات ڪنڻ هن ول سڄي،
 اکين ترس تلوار دا نهين تنڪون پرنوي ڪسڻ دي ڪل سڄي.

ن: نانگ شل مٿن ڪون ڏنگ ماري جڏان رهان ياري پار ڪنڻ،
 تڏان سرسادي تلوار وهي جڏان رهي دلدار ڪنڻ،
 سهيان دل قاضي ڪر ويڪو چٽان ڪيوين عشق جبهي آزار ڪنڻ،
 مٿن ته رات ڏينهان بيئي منگان مدت اهي دل دل دي هسوار ڪنڻ.

و: ولائيان ڪيڙيان هير ڏيوين گهندي نوي ڪاڻي مت سادي،
 توڙي لک حيلي تنڪون ٻيڙيان ڪرون ته پي نهين گهني ڏکي ڏت سادي
 من پل سڄي اهي چاڪ ڏهون هن هير وڃا نه پت سادي،
 ڪر هوش نه ٿي بيهوش مٿي اها پڇلي هئي مت فقط سادي.

ه: هوش ڪنون بيهوش ٿيان ڏاڍا جوش برهي من ڪون جوڙ ڏتا.
 اهو خويش عزيزي ڪڙم والا ٿڳا عشقي ساڌا توڙ ڏتا.
 سڀئي ڳالهين اسان ڪنون چوڙ ڳيان جڏان درد ساڏهن منهن موڙ ڏتا
 رب پاڪ ڪري سهن اهين چاڪ ميڏا سڀ ننگاو ٻوڙ ڏتا.

لا: لا زور سڀي هير ڪنون من پل چليان پڇي سڀاليان ني.
 جيئي هير اول ڪنون ڳالهيان ڪيٿان هي توڙ توڻي پاليان ني.
 ڏاڍا عشق دا ونگ ننگ پيس ول لائيس درد ڏماليان ني.
 سدا چاڪ ڪتي غمناڪ وتي سڀي وسريس طول ٺهاليان ني.

ا: آءُ عشق جڏان آجهائي پاوي تڏان شرم حيا سڀو ٻوڙ ڏيندا.
 خيما ڪوڙ جتان منهن موڙ بهي هڪدم تڙڪي سڀي توڙ ڏيندا.
 جيوين جيوين ملامت ٿيوي تنهن ڪون اڳي ڪنون ڏوڙي جوش جوڙ ڏيندا
 اهين برهه دي تير تمام تڪي ول نهين نصير نهوڙ ڏيندا.

ي: يار نه رقرار ڳيا ول طلب دي تار فگار ڪيٿا.
 سوئي ملڪ الموت نه مول ڪري جوئي عشق والي ازار ڪيٿا.
 وچ خواب غفلت بيتاب رهيو سي برهي آڻ بيدار ڪيٿا.
 روٽان زار زار تي هنجون هزار ول ڏاڍا برهي ڏند انڌار ڪيٿا.

الف: آزار اهو عشق والا نال خوشي چمر سر چايا مئن.
 جن ملڪ فلڪ سڀ پڇ ڳئي باري بار برهه اٿايا مئن.
 اناعرض لامانت علي السموات والارض اي ڪم ڪمايا مئن.
 رمز اهين دا رايا ايوين سمجه رمز تي رام ريجهايا مئن.

ب: بات مٿن ڪون نه ٻي وات وٺي ڏينھان رات اِيھا تات يار والي،
پل ذات صفات دي ڳڻي ملي ذات طلب دي تار والي،
العشق نار يحرڪ ماسو المحبوب پڻ بات سڄي سردار والي،
درد دل وچ نصير رڪن حب دلدل دي ھسوار والي.

ت: تاڪ حسن دي ھاڪ ڪيتا حق پاڪ ڄاڻي ڇاڪ ڇاڪ ڪران،
اھين ڇاڪ ڇولا ميڏا ڇاڪ ڪيتا بيباڪ وتان غمناڪ ڦران،
طاقت طاق فراق دي تيغ ڪيتي بيدر يغ وتان جِيوان توڙي مَران،
توڙي ماڪ پوي توڙ مينهن وسي، خاڪ پاڪ چمان ندي تار تران.

ث: ثنا سڪ وچ سبق ڏتا نين نڪ ٿئي رو رو رَوَچ ڪَنون،
ڇولا ڇاڪ ھويا برھ پڪ پئي ڪاڻي ڪڙڪ افلاڪ دي آوَج ڪَنون،
رورو جھڪ پٺيان وچ ڳل ميڏي اھين بحر برھ دي مَوَچ ڪَنون،
گھتان پڪ تنهن ڪون جيڪو ڦڪ گھتي شهنشام حسن دي فَوَچ ڪَنون

ج: جاني جڏان اڳڻ آوين سرسام ڪران قربان ميان،
ڪيا دين دنيا ايمان ھووي ڪيا بهشت والا ته بيان ميان،
سانون طلب تھين ڪا طوبئي والي ٻن حوران تي غلمان ميان،
ملسين شام نصير ڪون ڪڏان تيڏي درد ڪيتا ديوان ميان،

ح: حسن سھڻي دي ڪيا وصف آکان جڏان چلن ڪَر ٽولڙيان جي،
سھڻي ويس تي لال لبيس ڪرن سھڻي مرڪ تي مٺيان ٻولڙيان جي،
نظر ناز غماز دي نال ڪرن لاون حسن جمال ديان ھولڙيان جي،
صدقي سھڻيان تون نصير جاوان ڏکان سوران جنهن دي ولڙيان جي.

خ: خون ميڏا تيڏي ڳل پوسي ٺهين آوندئين ساڏي ڪول ميان،
ڍول ڪول ميڏي گهنڊ ڪول آوين نال محبت چپ چول ميان،
گهول گهول ٿيوان اتون ڍول تيڏي پڻ ڀول سهڻا ڪجهه ٻول ميان،
مول پڻ حيا دا ٻول پيارا گهونگهت نقاب دا ڪول ميان.

د: درد تيڏي رخ زرد ڪيتا آه سرد ڪيان وچون درد ميان،
درد مندان نون گل هي درد والي، بيدردان داسينا سرد ميان،
ڪو مرد اٿان آگرد ڪڙي وچ بحر فنادي فرد ميان،
اي درد چيز عشاقان ني ڪيتي اصل صاحب سپرد ميان.

ذ: ذوق عشا قان نون ڪيها لڳا شهادت تائين وچ شوق ڪڙي،
نهن شوق انهان ڪون ڪوئي شهادت والوچ ذات صفات دي ذوق ڪڙي
بات شرع دي مول نه منن عشق دا ڳل پا طوق ڪڙي،
ميڏي يار اڀي نال تار هڪا پيڙي پڙنڪ ڪيڙي خرخوق ڪڙي.

ر: رنگ برنگ فرنگ اهين چنگ ماريا عشق اڙبڻگ ميان،
انگ انگ توڙي ڪپ ڌار ڪرن ڳئي هان ننگ والي لنگهه دنگ ميان،
سڀني ننگ عاشق اڙبڻگ ڪڙن، جهان ڏنگ ننگ تفنگ ميان،
لنگهه ننگ ڪون بي ننگ ٿي ان رزم ونڪ گهتيا ڪوئي ننگ ميان.

ز: زير عشاقان تي نه ڪرو متان صبر انهان دا هنڌ ڪري،
رانجهو يار آوي ميڏي پاڻ وسن سڀئي سيال سڙن ڪيڙا خرمر،
پوي آه ڪيڙيان دي سر اتي، اهو شر ٿلي ميڏا بخت تري،
نال يار نصير مٿن هڪ هووان جنهن دي مار گهتيا مٿن ڪون ذوق ذري.

س: سوز مجاز ٿيڏي بي نماز ڪيتا غمساڙ سڄڻ ممتاز موهن،
 ڪر ساز ميڏي نال باز پورل روح راز رکين بي نياز موهن،
 ڪر ڪرم غريبان تي ڪريم سھنا مڙ پال وچون ناز موهن،
 غمزيان نال نصير ڪون مار مٺاڪر ظاهر اڀي اعجاز موهن.

ش: شهنشاهه نگام ڪرامه موهن دل خواه مٺن ڏھون گام گام ميان،
 ٿيڏي باھ برھ دي بناھ چوڙيا اڪي چاڪ ملين وچون چاھ ميان،
 سر سامه ٿيڏي اتون گھول گھتان راتيان ڏينھن پلينديان راھ ميان،
 ميڏي آھ من دلخواه سٿي تشڪون آئي اٿان ته الله ميان.

ص: صبر ڪر وي ملان قاضيا عشق دي اڳون هي عقل دا ڪام ڪيا،
 دين ڪفر ڪنون لنگھ پار ڪڙي هي عشق اڳون اسلام ڪيا،
 پيالي ڀرت وچون هڪ سرڪ چڪير سڄ آ ڪان هي جم جام ڪيا،
 ويڙه مسلي ملان مڙ رکين عاشقان ڪون هي حلال حرام ڪيا.

ض: ضعيف ڪون غم هويا، اهين غم بزم عدم ڪيا،
 دم دم ٻيئي همدم منگان جنهن دي خم آبرو دي ختم ڪيا،
 شمر شمر اڪيان چون نم وهي خم خم زلفان ڪيا ڪم ڪيا،
 جام جم نهين اينجها ڪم ڪري جيها ڪم پيالي ڀرم ڪيا.

ط: طلب دي تير زهير ڪيتا نخچير وانگون دل چير ميڏي،
 ماهي مير مٺن ڪون پڙھ ڪير ڏٺا جهڙي ڪير ٻڌي دل هير ميڏي،
 وڏا پير ڪري موهن مير سיתי رھ آوي سڄي سير ميڏي،
 تقدير ميڏي وج عشق لڪيا تدبير نهين ڪا نصير ميڏي.

ظ: ظاهرزارو زار فگار ڪيتا اھين عشق والي آزار ميان،
 وار وار وچ تنوار اھا آسین يار اٿان ڪيھي وار ميان،
 وار وار ڪران سر ساهه اٿون جنھن وار آوين مٿن ڏھن يار ميان،
 تيڙي فرق فراق قرار نيتا زار زار رون نيٺ نار ميان.

ع: عين وصال تڏان هووي جڏان غين وچون دل عين ڄاڻي،
 ڪر قعود سجود دل اندر حج اٿان حرمين ڄاڻي،
 ته دل ڪرين طواف تون دليون دل قاب قوسين ڄاڻي،
 حب حيدر شاهه نصير رکين مرشد حسن حسين ڄاڻي.

غ: غرق وچ عشق تيڙي سرتهين ڏوھ ثواب والي،
 هڪ گهور سانون چڪچور ڪيتا چوٽ لڳي نينھن ثواب والي،
 هڏ ماس ساڙي برھ باھ ساڙي بوآندي خوب ڪباب والي،
 صديان سڪ تساڙي وچ گذر ڳيان هڪوئي رات عذاب والي.

ف: فال آئي اڄ خوب خاصي آسي يار اساڙي ويڙهي جو،
 رانجهن يار دي اوڻ نال اھي چڪ پوسن سيالين دي جهيڙي جو،
 سيال سڙدي سڙديو پسن ڪپ ڪپ ويسن ڪيڙي جو،
 ڪيوين تخت هزار نصير پڇيسين يار وسي ميڙي ويڙهي جو.

ق: قيل قال ملان قاضي دي نهين دل ميڙي ڪون ڪو درد ڪري،
 ڪنز قدوري تي شرع والي ڳالھ سينا اساڙا سرد ڪري،
 اهو بحث مدرساتي علم سونهاري دا دل اساڙي آزد ڪري،
 نهين فقه شريف نصير ڪري جوئي نينھن والي ڪجهه نرد ڪري.

ڪ: ڪڏان آسین یار اڱڻ میڏي مئن ته ڪڙي پلیندیان راہان میان،
میڏي جان کون صبر آرام نہین راتیان ڏینہان ڪریندیان اہان میان
ایجہي تار مئن کون ڪا یار لائي نین ناز تئي سمجھ صباحان میان
تسان موہ ڳڏي دل یار میڏي اتي ڪيتي قابو نگاہان میان.

ل: لوڪ توڙي لک ٽوڪ ڪري میڏا روح رانجهن دي جھوڪ ڏھین،
پونڪ پونڪ توڙي ڪيڙي خوف ڪڙي میڏا خیال نہ ڪنھن رنڊ روڪ ڏھین
سڙ سڙ ڪيڙي ٽوڪ ٽوڪ تریئي نہین گوش پونڪا دي پونڪ ڏھین
شب روز نصیرا خیال میڏا شاہ حسن دي چشمان چونڪ ڏھین.

م: مند میلاپ دي ویک سھڻا مستان ٿئي آن بي گمان میان،
بن شاہ حسین پاڻ پاون ناپاڻ وٿاڻ ویران میان،
اھین ونجلی دیاننہین ٿوکان ھوکان جنھن دل ڪيتي دیوان میان،
ڪر شاہ نصیر نگاہ ملي سر سام ڪران قریان میان.

ن: ناز وچون بي نیاز موہن ممتاز اکیان ڪر باز میان،
جیوین راہ حجاز دي حاجي وچن تیڏي جھوڪ هي مڪون حجاز میان
راتیان ڏینہان ٿیوي مست میڏي، سڻ ونجلی دي آلاپ آواز میان،
اھو عشق مجاز نصیر ڏیوي گاهي سوز تي گاهي گداز میان.

و: ویرڪڙي متان پیر پچین تقدیر نہین ڪجھ ٿلدي هي،
اھین ویر ڪيئي مھیر پوڙي تدبیر نہین اٿان چلدي هي،
اٿي دل ڪڏان ول ھٿ آوي دل آوڻ دي نہین ڪاوتدي هي،
اھا تیغ برہ بیدریخ لڙي گویا تیغ نصیر اجل دي هي.

ه: هس ٻيٽا مس مس مٿا، سن شعر ميڏا رنگ رس جيها،
 بس بس اڪي هڻ وس ڪيٽي اهو بيت حسين هي هس جيها،
 قافيي مينهن وانگروس وس کڙي اڪيئي چاهه وچون ڏاڍي چس جيها
 لڻي مس مس نصيرا ڪس ميڏي جڏان جس ڪيٽس وڏي چس جيها

الف: اول دريا عشق دي موج ڪيٽي ڏاڍي ڪاڻي،
 ب: بحر ائين ديان لهريان چٽڪيان جوشان جاڻي،
 ت: تمام تڪير وهندا ساوڻ سياري سڌائي،
 جتان آڪر رک رکيندا، نهن تڏانهن جهلڻ ڏيندا.

ث: ثبوت رڪن دل اندر عشق آلهه دا يارا،
 ج: جيڏي ڪيڏي ڄاڻ ائيندا هر جا نينهن نظارا،
 ح: حضور هڻي هر جا وچ مارتون نهي نعارا،
 هر جا هل هنگاما جهيندا، جتان ڪٿان مقام تهيندا.

خ: خودي دي خيال سيوئي "لا" دي نال تون لاهين،
 د: دوئي دا فڪر خطرا ناباڪيڪوئي بچاوين،
 ذ: ذڪر تي فڪر ماهي دا جوشين نال جگاوين،
 بيان ڳالهين سڀ وسارين، ول نه ڏيون گوش ڪيڏاهين.

ر: رموز ائين وچ ريڏا وتين تون مرد يگانا،
 ز: زبان تي آڻ نه ٻي ڪا ڳالهه سواءِ جانا،
 س: سهڻا صحيح ڪر ويڪن يار وسي همخانا،
 ٻئي پاسي ڪيون ڏونديندڻ، اندر وچ ڪيون نه پڇيندڻ.

ش: شراب محبت والا پر ڪر پيالا پيسين،
 ص: صبر شڪر اهين وچون فارغ مول نه ٿيسين،
 ض: ضد نه ٿيسين ڪنهن دا جان جان جڳ وچ جيسين،
 ڀڄي نه مرسين مول ڪڏاهين، هوسين هر دم وچ نگاهين.

ط: طلب رکين تن من اندر وچ عشق آله دي والي،
 ظ: ظهور ڪريسين آبي باه بره ڇا ٻالي،
 ع: اور نه ڀاوين دل ڪون ٻاجهون دي چالي،
 اهو اسانون بهون من ڀانوندا، جان جگر ڪون جوش جڳاوندا.

غ: غرق ٿيون تون غازي بحر شهادت دي وچ،
 ف: فنا ٿي سير ڪرين وچ شهر شهادت دي وچ،
 ق: ڪس وچين هڪ واري ٿهر شهادت دي وچ،
 بقا اٿان آبي ٿيسين، فنا دا خيال چوڙڪي وسين.

ڪ: ڪمال محبت دي وچ غرق ٿيون تون غازي،
 لا: لائين اٿائين سرتي بره والي بازي،
 م: محو ٿي ويسين آبي مستقبل تي ماضي،
 ڏاڍا ظهورا عشق ڪريسين، مرڻ ڪنون آڳ موت مرسين،
 ن: نصيرا نينهن ديان باتيان نويان ڪرتون يار بيانا،
 و: ول مٿان ڀل پڇون تي، هئين شهر شهانا.

ه: هت ڪيون اٿاهين آ، ٿيون نال جهان همخانا،
 ڪر پرواز تون وطن اڀي، بره والا جوش جڳاڪي.

ل: لادي نال ڪريسين جڏان اپڻا جسم وسارا،
 ۽ اثبات تڏان جڙيسين نور نظارا سارا،
 ي: يار نصيرا آپ وچون ٿيسين خود اظهارا،
 آسان اهين وچ اهو اسان وچ، لوڪ پيا ڪوڙي طمع ڪي.

۽: ۽ اول دريا عشق دي موج ڪيئي مستي دي،
 ب: بهت ڪرايس وت پهلو هوش اتي هستي دي،
 ت: تن من وچ ول طلب ٿهين ويراني وستي دي،
 جتان جيها، تتان تيهه.

ث: ثبوت رهيا سيني اندر ذڪر فڪر ذاتي،
 ج: جدائي نه ره ڳئي ڪائي نفي نه ڪو اثباتي،
 ح: حضور هميشه دل وچ نه ڪجهه موت حياتي،
 نه ڪجهه مرڻا، نه ڪجهه جيوڻا.

خ: خودي دي خيال سڀوئي مطلق مڃو ٿيوسي،
 د: دوئي دا فڪر خطرا ناباقي بچ ڳوسي،
 ذ: ذڪر تي فڪر ماهي دا تن من وچ رهيوسي،
 بيان ڳالهيان، سڀ وسر ڳيان.

ر: رموز اهين وچ ريڙا وتين تون مرد يگانا،
 ز: زبان تي نه آئي هي ڪا ڳالهه سواءِ جانا،
 س: سهڻا صحيح ڪر ويڪين يار سدا همخانا،
 ٻئي پاسي ڪيو ڏونڊيندين،
 ش: شراب محبت والا، پيالو پر ڪر پيوين،

ص: صبر شکر آهين وچون فارغ مول نه ٿيون.
ض: ضد نه ٿيون ڪنهن دا، تان تان جڳ وچ ڄموين.
بيا نه ڄاڻي، نه ڪوئي سڃاڻي.

ط: طبل وڄاوين دل وچ عشق آله دي وآلا.
ظ: ظهور ڪرسين آبي محبت وچون مٽوآلا.
ع: عاري جو عشق آله دي ڪنون، تنهن دا هي منهن ڪالا.
جيها اٿان، تيها اٿان.

غ: غرق ٿيون هڪ واري قلزم عشق دي اندر.
ف: فڪر وٽ نه ڪرين ڪوئي وٽ آويسين مول نه ٻاهر.
ق: قلزم ساڳي دا قطرا آهين يار سراسر،
بيا نهون، ساڳي توهين.

ڪ: ڪمال قلزم دا قرب آهيوئي مرد يگانا،
ل: لبو لب بحر آهين وچ ٿيون جڏان همخانا،
م: مردان محو ٿي ويسين واءِ وصال دا وٿا،
فناد دي بات اها ٿي.

ن: نصيرا نينهن ڏيان ٻاٽيان نويان نويان ٻٽاوين،
و: وره دي باهه ڪون ول ول ٿوڪ ڪي مڇ مڇاوين،
ه: هميشه نال حضور دي ڳالهيان عشق ڏيان ڳاوين،
ڳالهه نه پايون عشقي ٻاجهون.

ل: "لا" دي نال ڪنهن ڪون "لا" به مول نه ٿيڍي،

۰: اثبات هڪو ٿيا سن ڳالهه اها مطلب دي.
ي: يار نصيرا هي وت اها سو بات عجب دي.
ڳالهه نهين ڏسن دي، نهين ڪرڻ دي.

الف: آوي يار جڏڻ اڳڻ ميڏي، تڏهن ٿيون بهون بهون شاديان جي،
اهي جهيڙي سياليان دي چڪ پون، ويڙهي ريڙهي مبارڪباديان جي،
سيئي ڪيڙي خرخراب ٿيون، حاصل هون من مراديان جي،
لوڪ واڌيان ڏيو مڪون، ٿيون ملڪ مناديان جي.

ب: بات مڪون نه ٻي وات وٺي طلب تارجناب دي پاردي ڙي،
جنهن دي تار مڪون بيقرار ڪيتا، خارخاهي وڻجلي تنواردي ڙي،
زار زار روٽان هنجهون هار پوان، اهو هار گهتان ڳل يار دي ڙي،
توڙي هاڙه پوي توڙي چيٽ رهان سرعشق دا ڍار اڍار دي ڙي.

ت: تانگهه مڪون سيني سانگ لائي، نانگ وانگ هو وره ولوڻيان مئن،
بازيگر وانگي شور شر سڀتي، رسي عشق ڏينديٿان ڏوٿيان مئن،
ڏوٿ اٿان لوٽ پوٽ هوڪي، هيٿان عشق انگاس چوٿيان مئن.

ث: ساس ساڏا نهين ناس ڪيتا، طلب تاس لڳي بي قياس دي ڙي،
چڪ چاس پرم پيار والي، سڀا آس لڳي آس پاس دي ڙي،
سِردي راس نثار ديدار اٿون، ڪران پاس اها مئن پاس دي ڙي،
دوزين ٻيلي والي وچون اوي مڪون، پاس عطر عنبير دي واسڙي ڙي.

ج: جال جاني ميڏي ڪول سهڻا گهنڊ ڪول تي ٻول آلاءِ مٺا،
اغماڙ تي ناز نياز سڀتي، ممتاز تون چشمان چاءِ مٺا.

جوش عشق دي جان جَلاءِ نيتي، هڻ جلي نون ڦير نه جلاءِ مِئا،
راتيان ڏينهان ڦران جهنگل ٻيلي، هوءَ هوءَ ڪران هاءِ هاءِ مِئا.

ح: حسن سڄڻ دي ڪيا وصف آڪان، جنهن دي چال مٺي متوالڙهي هي،
گيسو نا فنگ وسپهر وانگ وتن، ڪجل ريهه اکين ڪيهي ڪالڙي هي
رخ دي تاب بيتاب مهتاب ڪيتا، واه واه لبان وچ لالڙي هي،
اهين عشق دي وچ نصير مٺن تان، ڪيهي جال ڏڪان دي سوجالڙي هي.

خ: خيال دي خيال حدنگ ماريا، چاڙهه ابرو ڪمان تي چيلڙاجي،
نڪ دي وچ بيشڪ نهين، داڻا خال تي دام هي پيلڙاجي،
مزگان تير مٽڪون ڦٽڪير ڪيتا، جگر چيز زهير ذيلڙاجي،
اهين عشق اڳون تان نصير ساڏا، نڪو هوش چلي نڪو خيلڙاجي.

د: دوش مٽڪون وچ گوش آيا، هڪ صاف آواز سروش ڏهون،
سڻ هوش ڪنون بيهوش ٿيس، ول حال آيا جڏان هوش ڏهون،
تڏهن سجهه سنڀال ڪيتر آهين خاص آواز خروش ڏهون،
آڪي چوڙ نصير بيان ڳالهيان پئي رک خيال تون جذب تي جوش ڏهون.

ذ: ذڪر مٽڪون نه ٻيا فڪر وڻي، راتو ڏينهان ڪران ماهي ماهي ماهي
ڏاڍي دام دوالي گيسو والي، پئي ڳل ميڏي وچ ٿاهي ٿاهي ٿاهي،
شايد ڪرم ميڏي وچ عشق لڪيا، قسمت اول ڪنون اهي اهي اهي،
لهر عشق سائون هڻ لوڙه نيتا، يارو الله واهي واهي واهي.

ر: روح ميڏانهين ريجهي ڪٿان، مٽڪون قسم هي شاهه شهيد والا،
هڪي خيال اهين تي ڪپ ڪڙيڻان، ڪوئي درد لڳا ڏاڍاڍيد والا،

منهن ماهي دا ماه مثال ڄاڻان، ابرو يار هلال هي عيد والا.
اهو خام خيال نصير نهين، سودا عشق دي خاص خريد والا.

ز: زور ساڌا نه ڪجهه هور هلي، سانون برهين پڻ پروڙ نيتا،
هڪ سڪ لڳي تانگهه طلب والي، ساڌا محبت من مروڙ نيتا،
ڪجهه زلف نيتا ڪجهه خيال نيتا، ڪجهه جوپڻ جواني جوڙ نيتا،
صدقي عاشقان تون يار نصير جاوان، چنان طلب اپڻي توڙ نيتا.

س: سوز ميڪون شب روز لڳا، امروز دا نهين الست داهي،
اشڪ اکين عشاقين دا آب نهين، اهو خون تان خاطر خست داهي،
عقل ڪيا ڪري شه عشق اڳون، ڏاڍا زور اهين زبردست داهي،
سر ڏيوين تان يار نصير ملي، اهو سودا تا دست بدست داهي.

ش: شهر ميڪون نه بحر پاوي، ڏاڍا زهر پره دا زور چڙهيا،
اهين لهر گيسو دي قهر ڪيتا، زنجير مثل ڪڙا قابو ڪڙيا،
ويڪو چهر چوڪ دي چاهي والي، رخ دي اتي جواهر وانگ جڙيا،
ابرو تيغ ايويڻ بي دريغ لڙن، جيون ”لام“ نفي نال ”ميم“ لڙيا.

ص: صبر قرار بيڪار هويا، هڪا تار لڳي سهڻي يار والي،
وار وار دي وچ تنوار ايهه، عشق تار ڪي سڀا عار والي،
خار خار ميڪون بن يار نهين، سهيان عشق والي آزار والي،
مليسين يار ڪون يار نصير اها، پٽ ڪٽڻ رووڻ زار زار والي.

ض: ضرر نفعي دا غرض نهين، عشق لڳا آها سو لڳ ڳيا،
ميڏي جان اندر ڪوڪان لاکر، اهو ٺڳ ساڏي دل ٺڳ ڳيا.

عشق يار دا زار نظار ڪرڪي، وڙ جسم اندر لڳ لڳ ٿيا،
جهڙي خر ساڙي نال ڪهندي اهي، ساڏا صبر انهان اتي وڳ ٿيا.

ط: مطلب لڳي قلب وچ ميڙي، ڏاڍ خال خال دي خيال خال ڪيتا،
ڪجهه زلف ڪيتا ڪجهه خال ڪيتا. ڪجهه ابرو دي تيغ عمل ڪيتا،
مزگان تير ايڏون تڪبير ڪرن. خنجر ابرو اوڏون بسمل ڪيتا،
زلف يار دي نال نصير ميڙي، ڏاڍا ظاهر زور ذل ڪيتا.

ظ: ظهر نماز قضا هوئي، دل پيچ زلف وچ ڦس ٿئي،
ڏاڍي وس ولاڻ وڻ ڪيتي ڪيتر، پروس ڪنون بيوس ٿئي،
نه ڪجهه ايڙي ٿئي نه ڪجهه اوڙي ٿئي، ڪهين رمز ڏاڍي وچ رس ٿئي
وچ قيد بره وچ صيد ٿئي، ڪر عقل ڪنون بس بس ٿئي.

ع: عين وصال تڏان هوئي، جڏان عين دانقطا غرق ڪرين،
پس پيش پڇين، بين، زير، بالا چپ راست نه ڪوئي تون فرق ڪرين،
سمجهه ري ڏيان گمان وڃان، طلسمات ولا سڀو ترڪ ڪرين،
نحو صرف دا علم نصير چوڙين، درس دل دادل وچ درڪ ڪرين.

غ: غور ڪرين تون تان پيارا ! اڄڪله آسان ڪن آوڻا هيئي،
ڪر ڪرم نصير نمائي اتي، هڪ وار تان ٻڌل لاوڻا هيئي،
ڏاڍي مهرتين شفقت نال سهڻا ! ڦيرا اڳڻ اساي پاوڻا هيئي،
سڪ دا سبق اچڻ ميڪون ياد نهين هڪوار تان ڦير پڙهاوڻا هيئي.

ف: فراق فقير ڪيتا، تدبير نهين ڪجهه آوندي هي،
سهڻي رمز لڳي سهڻي يار والي روزان روز سڪ سانون جانندي هي،

اهين خيال سانون باه پال ڏتي، ول محبت مڃ مڃاوندي هي،
اها نار نصير نينهن والي، مارڪي ڦير جيواندي هي.

ق: قاف لاف گزاف دا ڪم نھين، اوکا بار برھ دا اٺاوا هي،
جيوين نفي ٿيون اثبات ٿيون، اٿان الٽا ڏڪر ڪماوا هي،
بي سمع بصر، بي دست بي پا، ڊيري دوست والي وڃ جاواڻا هي،
بن باه تين اخگر شعلي ٻاجهون، آڳ دي جسر جلاوا هي.

ڪ: ڪيهي بنائي هي سهڻي، سھيان ڇلو برھ والي بازار ويڪو،
هٿ هٿ سودا ڪجهه گهٽ نھين، سرڪٽ والي ڪٽار ويڪو،
سودا سر ڏيون دا سھيان اٿان، ڏوجها وحدت دا واپار ويڪو،
ساري بازي سو نصيرا هار پينا، ڪيتا عشق دا جنهن انڪار ويڪو.

لا: لائي لبان وڃ لائي سهڻي، اھين ماهي مٺي متوالڙي جي،
ول حال ڪنون بي حال ڪيتا، اهي خال سيه دي خيالڙي جي،
مڙگان زور زوردار جور سڀي، مارن دور بڙچيان تين پالڙي جي،
سانون هوش ڪنون بيهوش ڪيتا، ڪجل ريه تي ڪاڪل ڪالڙي جي.

م: مند ميلاپ دي ماهي ! آئي اله پاڪ تسان نون ڦير آئي،
شب روز رووان تيڏي سوزدي وڃ مولا علي ڄاڻي مولا علي ڄاڻي،
دل آب تي جگر ڪباب هويا، ڏيڪ ويران تيڏي پاڻي ٿاڻي،
هڻ ڪر ولڻ دي ڪائي وائي سهڻا! چوڙ نال نصير ماهي ماڻي.

ن: ناز وچون بي نياز سهڻا! هڪوار ماهي مڙ پال ميان،
رو رو حال ڪنون بي حال ٿيان، ايجهي عشق ڪيتي افعال ميان،
تو بن صبو آرام قرار نھين، ساعت ساعت ڄاڻان سئو سال ميان.

دل داغ نصيرا لالي وانگن، ڪيتي خال سیهه دي خيال ميان.

و: وس ڪنون بيوس ٿيڻان، رانجهو هس ساڙي دل کس ڳيا،
ڏاڍي وس تين هل هنبس ڪيتم، پروس ڪنون بيوس ڳيا،
بن يار نه بيا ڪو ڪم ڪار پانوي، روح رمز ڪهن وچ رس ڳيا،
شايد مينهن برهم دا سرساڙي، اصل وسڻا آها سوتان وس ڳيا.

ه: هس سهڻا دي ڪيا وطن آکان، جڏان تهڪ چلن ڪر ٽوليان جي،
سونهي ويس تي لال لبيس ڪرن، سهڻي مرڪ تي مڙيان ٻوليان جي،
نگهم ناز غماز دي نال ڪرن، لاون حسن جمال ديان ٻوليان جي،
صدقي يار نصيرا سهڻا اتون، ڏکان سولان جنهان دي مئن ڏوليان جي.

لا: لب سهڻي دي عجب ويڪو، ٻولا جهول کڙا اتي لب ميان،
ميڏي لب دي نال اهو لب ملي، ڪري رب ڪو اينجها سبب ميان،
اهين عشق والي آزار والا، تحقيق نهين ڪو طب ميان،
رم حب دي وچ نصير سدا، اهين شب ميلي شل رب ميان.

و: اوه ميڏا من موه نيتا، انهان سهڻيان جهنگ سياليان جي،
ناز تي غمزي غماز سיתי، چوڪيان چوڪيان چلن اهي چاليان جي،
مارن نيش نصيرا نانگ وانگن، ڪاليان ڪاليان زلفان تي ڪاليان جي،
چوئي چنڻ سיתי جڏان سيند ڳنڌن، من موهن ميڏا متواليان جي.

ي: يار ميڏا غمخوار ٿيون، تو بن هورڪوئي غمخوار نهين،
ڪر قياس پيارا دل قاضي ڪرڪي، ڪوئي عشق جيها آزار نهين،
انتظار جيها آزار ڪوئي تڪرار نهين تڪرار نهين،
مرڻ هڪو نصيرا هي اول، بار بار نهين بار بار نهين.

